Joan Elliott Pickart

Șoapte de dorință

Joan Elliott Pickart * Șoapte de dorință

Loveswept

Joan Elliott Pickart

Șoapte de dorință

Whispered Wishes
by Joan Elliott Pickart

© copyright 1995 by
Joan Elliott Pickart

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Joan Elliott Pickart

Șoapte de dorință

Traducere de Corina Săvulescu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95057-5-3

Capitolul unu

– Amnity, dragă, spuse doamna în vîrstă, spune-i te rog, prietenei mele, Sally, povestea aceea minunată despre cuvertura ta preferată, cea care e atîrnată acolo, pe perete. Amnity nu vrea să o vîndă, aşa că nu-i nevoie să-ţi răceşti gura de pomană. M-am tot rugat de ea, dar degeaba.

Amnity Ames le zîmbi celor două doamne.

– Ştiţi povestea la fel de bine ca şi mine, doamnă Ferguson.

– A, îmi dau seama, replică Melissa Ferguson, dar tu o spui mult mai frumos decît mine. E o adevărată comoară cuvertura aceea, Sally. Am-

nity a găsit-o la o licitaţie publică, pe undeva prin sud. E o cuvertură de semnal.

– O ce?

– Dă-i drumul, Amnity, continuă Melissa. Spune-i lui Sally istoria cuverturii.

Amnity începu să rîdă, cînd clopoţelul de la uşa magazinului ei denumit *The Crazy Quilt*[1], anunţă intrarea cuiva. Clientul îşi făcu apariţia însoţit de o pală de vînt umed şi rece, caracteristic pentru coasta Virginiei la jumătatea lui februarie.

Amnity se întoarse să-l salute pe noul venit şi simţi cum zîmbetul i se şterge de pe buze. Cel care intrase în magazin era un bărbat, ceea ce rar se întîmpla. Puţinii care veneau la *The Crazy Quilt* nu făceau decît să-şi însoţească nevestele şi, astfel, aveau aerul unor oameni cumplit de păcăliţi şi groaznic de plictisiţi.

Dar acest bărbat, realiză Amnity, era singur. Şi era, fără îndoială, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

Avea probabil puţin peste treizeci de ani, cel puţin un metru şi optzeci de centimetri înălţime,

1. The Crazy Quilt – cuvertură pestriţă, cu desene în mai multe culori

umeri laţi, tenul foarte bronzat, părul ciufulit şi decolorat de soare. Linia maxilarului şi a obrazului era parcă tăiată în stîncă, însă buzele păreau moi şi senzuale.

Totuşi, din partea aceea a magazinului, nu-i putea ghici culoarea ochilor. Erau albaştri oare? se întrebă ea. Sau căprui? Sau poate erau...

Ah, pentru Dumnezeu! se mustră ea. Se comporta ca o adolescentă. Nu-i stătea ei în fire să se zgîiască la un bărbat frumos, de fapt la bărbaţi în general. Era timpul să afişeze măcar un pic de etichetă profesională.

– Bună ziua, zise ea, recompensîndu-şi zîmbetul. Pot să vă ajut cu ceva?

– Da, dragă, interveni doamna Ferguson. Ocupă-te de domnul şi pe urmă povesteşte-i, te rog, lui Sally istoria cuverturii de semnal.

– Nu mă grăbesc, spuse bărbatul. Continuaţi-vă povestea. O să aştept.

– Mulţumesc tinere, replică Melissa radioasă. O să-ţi placă şi ţie povestea. Sînt sigură. E despre cuvertura de semnal care atîrnă acolo pe perete. Amnity?

Îi plăcea vocea lui, se gîndi aceasta. Era puternică şi caldă şi parcă o auzea chemînd un nu-

me de femeie...

– Amnity?

– A, da, povestea, desigur, îşi aminti ea şi îşi dezlipi privirea de pe străinul acela irezistibil. Cuvertura asta a fost într-adevăr o cuvertură de semnal pe vremea cînd *Calea ferată subterană* transporta scalvii ce-şi căutau libertatea şi siguranţa în Nord. Culorile şi desenul de pe ea transmiteau mesajul cum că o anumită staţie este lipsită de pericol. Cuvertura era întinsă pe vreo bancă sau creangă de copac, unde să poată fi văzută cu uşurinţă. Cei care erau implicaţi în fuga sclavilor puteau citi mesajul la fel de uşor ca pe unul tipărit. E ceva extraordinar cînd te gîndeşti că o cuvertură lucrată de mînă, cu sîrguinţă, a fost mijlocul prin care sute de oameni şi-au căpătat libertatea.

– Nu e minunat?! exclamă Sally. M-a emoţionat povestea asta fascinantă.

– Nu ţi-am spus eu?! zise Melissa, vizibil mulţumită de sine. Mie îmi dă fiori de fiecare dată cînd o ascult. Vai, dragă, uite cît s-a făcut ceasul! Cel mai bine ar fi să cumpăr aţa de care am nevoie, ca pe urmă să ne ducem să luăm masa cu Elaine. Ştiu exact de unde să-mi iau jurubiţa,

Amnity, aşa că nu te deranja. Hai să mergem dincolo, Sally, la rafturile din partea cealaltă. E absolut adorabil magazinul, nu-i aşa?

Amnity privi cum cele două doamne traversează camera, apoi se uită în jur. Da, îşi spuse, era un loc drăguţ de care se simţea tare mîndră. *The Crazy Quilt* reprezenta visul ei devenit realitate, un colţişor încîntător, rezultatul multor ceasuri de muncă asiduă. Aici vindea tot felul de accesorii pentru diverse genuri de lucru de mînă, cu un accent aparte pus pe cuverturi. Pe pereţi şi pe rafturi stăteau expuse mai multe exemplare făcute de ea însăşi. Ţinea chiar şi nişte cursuri speciale de confecţionarea cuverturilor.

– Interesantă poveste, zise bărbatul.

Vocea lui puternică o trezi din reveria de moment. Se uită la el şi rămase încă o dată uimită de statura şi frumuseţea lui ieşită din comun. Inima începu să-i bată într-un ritm ciudat de step, dar se hotărî s-o ignore.

– Şi acum, cu ce vă pot fi de folos?

Cînd păşi spre ea, se observa că şchiopăta vizibil şi mergea sprijinit într-un baston de lemn împodobit cu încrustaţii.

Ce i s-o fi întîmplat oare? se întrebă ea. Se

vedea că are o condiţie fizică excelentă, cu excepţia şchiopătatului. Să fi avut vreun accident? Cînd? Avea să se vindece oare?

Opreşte-te, îşi comandă în sine. Nu-i stătea în caracter să îşi bage nasul în treburile altora, nici măcar în gînd, cu atît mai puţin cînd era vorba de oameni ce îi erau complet străini.

– Caut, începu el, apoi se opri cînd Melissa şi Sally se înapoiară în grabă la tejghea. O să mă uit puţin pe-aici.

– Bine, spuse Amnity privindu-l cum se îndrepta încet spre mijlocul magazinului. Vă voi sta imediat la dispoziţie.

– Am găsit aţa pe care o căutam, Amnity, o anunţă Melissa. O s-o aduc pe Sally altă dată, cînd vom putea sta mai mult. Se gîndeşte dacă să urmeze sau nu cursurile de lucru manual la care vin şi eu. Mai ai locuri libere, nu-i aşa?

– Da, mai am cîteva. Totuşi n-ar trebui să stai prea mult pe gînduri. De cîte ori am ţinut cursurile s-au ocupat toate locurile.

– Ai auzit, Sally? făcu Melissa. Ei, şi acum o să plătesc jurubiţa şi ne vedem de drum. Elaine face scandal de fiecare dată cînd întîrzie careva, chiar şi numai cinci minute.

Peste puţin timp Melissa şi Sally se grăbiră să iasă pe uşă, făcînd să clincăne nelipsitul clopoţel de aramă. Cum stătea şi se uita împrejur să vadă unde se dusese celălalt client, Amnity îşi dădu brusc seama de liniştea ce se lăsase în magazin.

Prea multă linişte, se gîndi.

Scutură din cap cu gîndul la propria-i prostie, şi-şi netezi pe şolduri rochia din lînă de culoarea mentei. Rochia deveni dintr-o dată prea călduroasă.

Se purta ridicol, se dojeni în gînd.

Mai fusese şi pînă atunci în compania unor bărbaţi frumoşi şi, plus de asta, străinul ăsta deosebit era de fapt un simplu cumpărător. Of, pe cine voia ea să păcălească? Era cel mai atrăgător om care deschisese vreodată uşa magazinului, onorînd-o cu formidabila-i prezenţă.

În timp ce-şi spunea că trebuie să-şi vadă de treaba ei, îl zări în dreptul rafturilor cu sculuri şi porni spre el.

Acesta aşeză la loc un scul portocaliu, apoi luă un altul galben doar pentru a-l pune imediat înapoi pe raft. Întîlni privirea femeii care tocmai venea spre el.

Amnity se opri în faţa lui şi văzu, în sfîrşit, că are ochii căprui şi în ei pluteau cele mai minunate fărîme de chihlimbar. Aerul uşor întrebător al acestor ochi o făcu să-şi aducă aminte de obligaţiile ei.

– Vă pot ajuta cu ceva?

El încuviinţă din cap.

– Sper.

– Căutaţi ceva anume?

Îi plăcea pînă şi mirosul lui. Folosea un after-shave cu aromă de mosc, nici prea dulce, nici prea tare, ce părea că i se potriveşte de minune.

– Sînt Amnity Ames, proprietara magazinului. Ştiu unde se află fiecare lucru, zise ea rîzînd, asta fiindcă mi-a luat ore întregi să aranjez totul pe aici.

Făcu o pauză şi îşi înclină capul într-o parte.

– Domnule?

– Ce? Ah, mă scuzaţi, dar mă gîndeam în altă parte. Îi aruncă un zîmbet plin de strălucire. Doctorul meu a venit cu ideea că ar trebui să intru într-un astfel de magazin, şi, sincer să fiu, nici nu ştiu ce caut de fapt.

– V-a spus doctorul să intraţi într-un magazin de artizanaturi?

– Da. Vedeţi dumneavoastră, eu sînt în refacere după o operaţie la genunchi, pe care am suferit-o în urma unui accident de maşină. Adevărul e că, domnişoară Ames... sînteţi domnişoară, nu? întrebă el, ridicînd din sprîncene.

– Da.

Făcu o pauză.

– Domnule...

Ce naiba o apucase? Ce nevoie avea ea să-i afle numele?

– Ellis. Tander Ellis.

– Ei bine, domnule – domnule Ellis, rosti ea şi se hotărî să-şi fixeze privirea undeva într-un punct aflat mai sus de umărul lui drept, poate că, dacă mi-aţi spune ce anume v-a zis doctorul, aş fi în stare să vă ajut. După cum vedeţi, *The Crazy Quilt* deţine o varietate largă de artizanaturi. Avem de toate, de la truse pentru începători, pînă la lucrări extrem de complicate. Avem şi accesorii pentru cei care vor să-şi lucreze singuri propriile creaţii.

– Amnity?

– Eu... Da?!

Rostit de vocea aceea puternică şi caldă, numele ei sună ciudat de senzual, cum nu sunase

niciodată pînă atunci. Fusese ceva în felul cum Tander Ellis o chemase pe nume, ceva care o făcu să simtă un fior pe şira spinării şi o senzaţie de gol în stomac. Doamne Dumnezeule, ce-i făcea omul ăsta?

– Domnule Ellis, ce anume v-a propus doctorul să faceţi?

– Tander. Spuneţi-mi Tander, iar eu o să vă zic Amnity. Asta fiindcă ai un nume fermecător şi neobişnuit pe care îmi place să îl pronunţ.

Iar ei îi plăcea să-l audă, îşi spuse ea în gînd. Of, te rog, Amnity. Opreşte-te chiar în clipa asta.

– E bine aşa, Amnity?

– Da, e-n regulă, zise ea, continuînd să-i evite privirea.

– Te-am deranjat cu ceva?

Se uită la el şi ridică uşor obrazul.

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse ea cu puţină emoţie în glas. Cu siguranţă că nu mi-aţi dat nici un motiv de supărare, domnule... Tander. Acum, puteţi să-mi explicaţi cu ce anume vă pot fi de folos?

– În realitate e foarte simplu. S-a împlinit deja o lună de cînd stau pe bară din cauza genunchiului şi or să mai treacă ceva săptămîni pînă cînd o

să mă refac în întregime. Înnebunesc să tot stau degeaba. Fiecare zi are prea multe ore în care nu poţi face altceva decît să citeşti, să te uiţi la televizor sau să dezlegi cuvinte încrucişate. Acum urmez un program de gimnastică de recuperare şi, cu toate astea, petrec o groază de timp lungit pe spate, fără să fac nimic. Doctorul mi-a spus că lucrul de mînă este foarte relaxant şi, în acelaşi timp, te şi fascinează. Nu ştiu cît de valablilă e chestia asta, dar se vede că, altfel, o să ajung la disperare.

– Doctorul are perfectă dreptate şi chiar s-au publicat cîteva referate pe tema asta. Deci, ai nevoie de o trusă pentru cusut. Te sfătuiesc să începi cu ceva mai uşor, aşa încît să nu te simţi frustrat şi, în felul acesta, să-ţi atingi scopul urmărit. Metoda pe care o aplic aici, la magazin, este de a oferi ajutor celor care au nevoie de el după ce îşi cumpără materialele de la mine. Poţi să treci pe aici fără nici un fel de reţinere, cînd vrei... în timpul programului.

– Pare încurajator ce spui, chicoti Tander. Presimt că o să am nevoie de tot ajutorul posibil ca să pot duce la bun sfîrşit noul meu plan.

– Hai să mergem la standul de cusături.

Amnity se întoarse şi plecă. Oare o să mai vină la ea să-l ajute la cusut? îşi puse ea întrebarea. Oare o să-l mai vadă vreodată? De ce se gîndea la astfel de lucruri? Şi, plus de asta, de ce o tenta atît de mult ideea revederii?

– Iată, aici sînt seturile pentru cusut, spuse ea şi ridică un braţ rotindu-l în aer.

Tander şchiopătă pînă la ea şi se opri.

– Doamne, se minună, sînt zeci! E copleşitor pentru cineva care n-are nici cea mai vagă idee despre toate astea.

– Nu neapărat, Tander. Le am puse în ordinea dificultăţii. Primul grup este destinat începătorilor. Desenele de pe ambalaje îţi arată cum va arăta lucrul cînd va fi gata; ai astfel o varietate largă de posibilităţi de unde să alegi. Ai văzut ceva care să te atragă?

– Păi, făcu el în timp ce examină mulţimea de truse, cred că am s-o iau pe aceea cu frumosul curcubeul.

– Dorinţele curcubeului, şopti ea.

Luă pachetul de pe suportul unde stătea agăţat şi se uită îndelung la curcubeul viu colorat de pe cutie.

– Este unul din preferatele mele.

– Îţi pui dorinţe? întrebă Tander cu voce scăzută şi se uită atent la Amnity. Aceasta îşi ridică ochii pentru a-i întîlni pe ai lui.

– Ce să fac?

– Îţi pui dorinţe cînd apare curcubeul?

– Eu...

Amnity îşi dădu seama că nu are destul aer în plămîni pentru a termina propoziţia. Inima începu să-i bată nebuneşte, iar ecoul ei îi răspundea în urechi. Imobilizată sub privirea lui Tander Ellis, simţi iarăşi căldura aceea ce pulsa stins înăuntrul ei. O trecu un fior de plăcere, însă teama care îl urmă îi luă locul imediat.

– Nu, spuse în şoaptă, apoi făcu un efort să vorbească mai tare. Nu. Am renunţat să-mi mai pun dorinţe cînd văd curcubeul. Iată trusa, adăugă şi aproape că i-o împinse în braţe. Are tot ce-ţi trebuie, inclusiv instrucţiunile de folosire. Îţi urez noroc şi sper să îţi placă noua ta ocupaţie.

Tander luă pachetul şi îi zîmbi.

– Eh, să vedem cum o să meargă. Dar să nu te miri dacă o să vin des pe aici, strigînd după ajutor. *The Crazy Quilt* îmi va fi, probabil, a doua casă. O să te cam saturi de mine.

Nu, nu se va sătura, gîndi Amnity. Nu se va

sătura să-l vadă pe Tander Ellis, să-i audă vocea, să stea atît de aproape de el încît să-i poată simţi puţin din căldura trupului. O străbătu iarăşi acelaşi fior de plăcere la gîndul că va trece din cînd în cînd pe la ea. Ca bărbat, avea asupra femeii din ea o puternică influenţă de ordin senzual şi această descoperire, deşi tulburătoare, era, în acelaşi timp, teribil de îngrijorătoare.

N-ar fi vrut să simtă această atracţie ciudată şi uluitor de puternică către Tander. Fusese aproape toată viaţa singură, relaţiile ei cu bărbaţii se bazau pe prietenie. Nu era interesată de o relaţie serioasă cu un bărbat. N-avea să-şi mai lase vreodată liniştea sufletească în mîinile altcuiva.

Prin urmare, se jură ea, indiferent ce însemna această neaşteptată şi deloc binevenită reacţie de şcolăriţă în prezenţa lui Ellis, o să înceteze chiar din secunda următoare.

– Bun, şi acum, zise bucuroasă, ai tot ce îţi trebuie.

Se întoarse şi porni spre tejgheaua de la intrare.

– Sînt sigură că o să te descurci bine la cusutul curcubeului. Ţine minte doar că trebuie să ai răbdare şi să nu începi pînă cînd nu înveţi cum să

faci împunsăturile. O să găseşti asta...

– Amnity.

Vocea îi era atît de profundă şi totuşi atît de fermă şi autoritară, încît Amnity încremeni locului. O căldură plină de voluptate pulsa undeva, adînc înăuntrul ei, îmbujorîndu-i obrajii.

– Amnity, o chemă din nou, aşteaptă!

Nu! – îşi spuse ea, dar nu se mişcă. Nu trebuie să aştepte la comanda unuia ca Ellis. Intuise că era un om cu multă stăpînire de sine. Chiar şi cu un picior beteag, emana vitalitate şi fermitate, alături de o puternică sexualitate. Poseda puterea de a manipula, de a obţine cu uşurinţă tot ce dorea, cu zîmbete care te înmuiau şi cu un şarm desăvîrşit. Femeile cădeau victime în braţele unor astfel de bărbaţi, iar ea n-avea de gînd să se numere printre ele.

– Cu prostul ăsta de genunchi, zise cînd ajunse în spatele ei, nu pot să merg la fel de repede ca tine. De-asta te-am rugat să aştepţi.

Ea clipi, apoi se întoarse cu faţa la el.

– A, da, bineînţeles. Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama.

El surîse.

– Ei bine, vezi tu, eu sînt genul de încăpăţînat.

N-am fost prea încîntat de ideea cusutului, dar acum, că m-am hotărît să mă apuc de chestia asta, o să mă străduiesc cît pot. Cînd te-am văzut că aproape o iei la fugă, mi-a fost teamă că o să dezvălui vreunul din secretele tale profesionale pe care eu l-aş fi scăpat din cauză că erai mult în faţa mea. Zîmbetul i se şterse de pe buze. O dată ce am luat o hotărîre, Amnity, devin de neclintit.

O trecu un fior.

– Întotdeauna faci după cum te taie pe tine capul?

– De cele mai multe ori. Mai ales cînd e vorba dè ceva extrem de important pentru mine. Vocea îi coborî cu o octavă. Înţelegi?

Amnity ştia că nu mai vorbeau despre artizanaturi. Văzu dorinţa ce mocnea în adîncul ochilor lui şi prinse înţelesurile ascunse sub vălul presupusei inocenţe a cuvintelor sale. Tander Ellis o dorea. Şi, judecînd la nivelul simplei relaţii dintre sexe, lăsa să se înţeleagă asta foarte clar.

– Nimeni, spuse ea, întîlnindu-i privirea, nu cîştigă tot timpul, domnule Ellis. Sînt sigură că sînteţi destul de inteligent să vă daţi seama de asta. În orice caz, nu văd de ce n-aţi reuşi cu broderia. Aveţi de cusut un curcubeu încîntător. Să vă în-

registrez trusa la casă sau vreţi să vă mai uitaţi puţin prin magazin?

– Nu mai am nevoie de nimic altceva. Astăzi.

Să-l ia naiba, gîndi Amnity, în timp ce se îndrepta spre tejghea. Trebuia să aibă el ultimul cuvînt, ultima vorbuliţă. Îşi dorea să-l vadă plecat din magazinul ei, chiar în clipa aceea.

– Îhî. O să mă-ntorc. Am de gînd să fac curcubeul, dar e de la sine înţeles că o să am nevoie de ajutor. M-ai asigurat că voi fi binevenit aici ori de cîte ori mă voi simţi... frustrat. Pa!

Se întoarse şi păşi rar înspre uşă, sprijinindu-se cu toată greutatea în baston.

Ce mîrşav, se înfurie Amnity. Mereu mai are cîte ceva de spus, ceva care, invariabil, ascunde o aluzie sexuală. Ce credea el, că ea e un copil naiv care nu-i prinde jocul de cuvinte? Nu, ştia foarte bine că-l înţelege în tot ce spune. Era...

Se auzi clinchetul clopoţelului de la intrare.

Plecase.

Privi îndelung uşa, pînă cînd simţi ceva, ca un nod dureros, în stomac. Avea o senzaţie stranie, de parcă era gata să se rupă în două.

O parte din ea voia să alerge după Tander şi să-i spună că nu-l poate lăsa să plece, să ia cu

el toată căldura camerei şi dorinţa arzătoare din trupul ei. Mai avea nevoie de încă cîteva minute în care să fie incredibil de conştientă de propria ei feminitate şi de virilitatea lui. Voia să-l privească şi să-şi imagineze cum e cînd te cuprind braţele acelea puternice, cînd te sărută buzele acelea senzuale. Să se piardă în senzaţiile pe care el le va trezi înăuntrul ei.

Dar, cealaltă parte a ei, respingea cu violenţă toate acestea. Tander Ellis plecase fără să facă nimic altceva decît să petreacă cîteva minute în magazinul ei, ca orice alt client. Exagera.

Şi cu asta, basta, îşi zise.

Începu să se plimbe încet printre rafturi să-şi facă de lucru cu marfa expusă şi să-şi piardă vremea la vitrinele care, oricum, n-aveau nevoie de atenţia ei. Îşi aruncă din cînd în cînd ochii spre uşă, doar-doar o intra cineva cu care să stea de vorbă, rupînd astfel tăcerea aproape sinistră ce domnea în *The Crazy Quilt.*

Era atît de linişte înăuntru!

Clopoţelul de aramă prinse a suna şi în magazin intrară trei doamne rîzînd şi sporovăind.

Amnity răsuflă uşurată, îşi înghesui gîndurile neplăcute într-un colţ uitat al minţii, arboră cel

mai frumos zîmbet al său şi înaintă în întîmpinarea clientelor.

Tander se afundă în canapeaua elegantă de piele din salonul principal al iahtului său şi privi fix telefonul. Îşi trecu mîna peste ceafă şi mormăi cîteva înjurături zdravene. Telefonul îi stătea ca un ghimpe în coastă, amintindu-i de numărul pe care trebuia să-l formeze cu o oră înainte, cînd se înapoiase pe iaht.

O să dea imediat telefon, îşi spuse. Imediat ce o să-şi pună în ordine toate gîndurile legate de Amnity Ames. Faptul că, de mai bine de o oră încerca să facă treaba asta, nu-l ajuta cu nimic să scape de proasta dispoziţie care se accentua cu fiecare minut trecut.

Da, Amnity Ames era frumoasă, dar existau atîtea femei la fel de frumoase. Ce îl contraria cel mai mult era acea şcînteie de vulnerabilitate pe care o ghicise sub aparenta siguranţă a femeii de afaceri. Imaginea fugară a unei păsări plăpînde.

În fotografia pe care o văzuse el, nu arăta la fel de bine ca în realitate. Nicidecum. Avea părul negru, pînă la umeri, tuns simplu dar drăguţ, iar

ochii, de un gri cu totul neobişnuit. Silueta ei zveltă, chipul fermecător şi picioarele acelea teribil de lungi, făceau din ea o femeie foarte atrăgătoare. Iar rîsul îi era la fel de cristalin şi încîntător ca clinchetul clopoţelului de aramă de la uşa magazinului său.

– La naiba, spuse scuturînd din cap.

Se uită urît spre telefon, apoi înşfăcă receptorul. Formă numărul şi începu să bată darabana pe masă, în timp ce asculta ţîrîitul de la celălalt capăt al firului. La al treilea apel îi răspunse o voce groasă:

– Santini.

– Vince? Aici Tander.

– Mă bucur. Aşteptam să mă sună. Nu credeam că-ţi va lua atît de mult timp să stabileşti contactul cu Amnity Ames.

Tander îşi dădu ochii peste cap. Nu avea de gînd să-i spună lui Vince că petrecuse o oră întreagă urmărind gîndurile ce i se învîrteau în cap.

– Deci, cum a mers? întrebă Santini. Ai dat-o gata pe duduia Ames? Ai adus-o la degetul tău mic, maestre?

– Scuteşte-mă, Santini, i-o reteză Tander. Am făcut rost de schema magazinului, înţelegi? Am

făcut cunoştinţă cu Amnity, am cumpărat un set pentru cusut şi mi-am asigurat intrarea acolo ori de cîte ori am nevoie de o mînă de ajutor la tîmpenia aia de goblen. Eşti mulţumit?

– Ei, stai, care-i problema? Eşti crispat, Tander.

La dracu', se gîndi acesta, chiar ăsta era motivul pentru care amînase discuţia asta. S-a temut că Vince avea să-i ghicească starea de spirit, chiar şi prin telefon. Îi veni să-i zică vreo două însă, bineînţeles că nu era o idee prea strălucită.

– Tander?

– Da. Mă ierţi că ţi-am tăiat-o din scurt. Pe măsură ce înaintez îmi dau seama că mi-am pierdut puţin din antrenament. Ştii că sînt ani de zile de cînd m-am retras din activitate, cu gîndul să duc o viaţă decadentă de om bogat. Şi-atunci, ce se întîmplă? Tu demisionezi din poliţia Los Angeles-ului, îţi înfiinţezi o agenţie particulară, ajungi să lucrezi cu F.B.I-ul şi mă găseşi pe mine să efectuez o misiune în locul tău.

– Hotărîrea de a deveni detectiv particular a fost cea mai bună decizie din viaţa mea. Bineînţeles, în afara celei de a mă însura cu Katha. Iar tu, cînd te-am sunat, ai fost dornic să iei în primire misiunea. Dacă cumva dispoziţia ta mai puţin

bună, să-i zicem, indică faptul că vrei să te retragi, spune-o acum, înainte să fiu nevoit să refac prea mulţi paşi de-ai tăi. Pentru mine timpul este foarte important, Tander.

– Îmi dau seama. O să mă încadrez în timp, Vince, nu-ţi face griji. Numai că am nevoie de cîteva schimbări de ordin psihic, ca să mă obişnuiesc cu munca din nou.

– E de înţeles. După atîta timp, trecerea la activitatea de teren n-a fost, probabil, prea lină, însă eşti făcut pentru asta. Vince făcu o pauză, apoi îndrăzni: Chiar a decurs bine întîlnirea cu Amnity Ames?

– Da. A mers bine.

– Bun. Ţine minte, fii cu ochii-n patru.

– Fii sigur de asta, Vince.

– Sună-mă dacă ai ceva de raportat.

– Îhî. Pa.

Într-un birou mare şi frumos mobilat din Los Angeles, Vincent Santini puse încet receptorul în furcă şi, fără să ia mîna de pe el, îl fixă foarte încruntat cu privirea.

Nu, las-o baltă, îşi spuse el în gînd. Îşi făcea

degeaba griji din cauza stării ciudate a lui Tander. Tander era Tander. Stăpîn pe sine întotdeauna.

Îşi pierduse autocontrolul, realiză Tander. Cu cîţiva ani în urmă, cînd lucra pentru guvern, era mereu calm, rece şi înverşunat. Cînd era în misiune, nu ţinea niciodată seama de sentimentele personale. Şi-atunci, acum de ce nu putea uita ochii cenuşii, plini de farmec, ai lui Amnity, surîsurile sale timide şi rîsul ei încîntător?

N-avea importanţă, îşi zise. Amnity îl înnebunea, îl făcea să se piardă şi se cam săturase. Indiferent ce vrăji îi făcuse, acestea nu mai aveau nici o putere. Devenise iarăşi stăpîn pe mintea şi pe corpul lui. Era gata de drum.

Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin camera spaţioasă, decorată cu mese de mahon, scaune şi canapele costisitoare, din piele.

Şi cum măsura camera în lung şi-n lat cu paşi apăsaţi, nu se observa la el nici urmă de şchiopătat.

Capitolul doi

O serie de înjurături întrerupse acordurile plăcute de jazz, care pluteau în salonul principal de pe iahtul lui Tander. Întinse mîna cu pînza pe care cosea, privi cu ochii pe jumătate închişi, apoi o aruncă lîngă el pe canapea.

E grozavă, n-am ce zice, se gîndi el şi se ridică dintr-o săritură în picioare. După planul lui trebuia să se prefacă cum că ar avea probleme cu împunsăturile mărunte descrise în instrucţiunile de folosire ale trusei de cusut, ca apoi să se întoarcă la *Crazy Quilt* şi să ceară ajutorul lui Amnity.

Traversă camera cu paşi apăsaţi. Picioarele

desculţe i se afundau în covorul gros. Îşi turnă o ceaşcă de cafea, apoi se uită încruntat la lichidul fierbinte.

După o oră întreagă de trudă la idioţenia aia de curcubeu, reuşise să facă doar şase împunsături: trei înclinate într-o parte, trei în cealaltă. Instrucţiunile specificau că toate trebuiau să fie în aceeaşi direcţie. Ajunsese o masă de muşchi încordaţi şi dureroşi din cauza unui prăpădit de curcubeu pe pînză făcut să te scoată din minţi.

Dorinţele curcubeului, îşi aduse brusc aminte. Asta spusese Amnity cu vocea-i catifelată şi plină de melancolie cînd rămăsese cu privirea pierdută la desenul de pe pachet. Îi observase în acea clipă vulnerabilitatea, pînă ca ea să-şi pună la loc masca indiferenţei profesionale.

Amnity Ames însemna mai mult decît ce se vedea. Nu că ce se vedea n-ar fi fost plin de farmec. Dar Amnity avea ceva în plus, ceva ce stătea ascuns dincolo de aparenţa afişată. O femeie frumoasă şi şocantă – asta era domnişoara Amnity Elisabeth Ames.

Şi vinovată ca însuşi păcatul!? Era oare implicată în activităţile ilegale ale fratelui ei?

Tander puse pe masă ceaşca de porţelan şi

se duse înapoi pe canapea. Îşi dădu capul pe spate, şi-l rezemă de tapiseria moale şi privi tavanul.

Era oare Amnity Ames asociată cu Andrew Ames, fratele ei în vîrstă de treizeci şi doi de ani, cu patru ani mai mare decît ea şi cu o listă de condamnări lungă cît braţul lui Tander? Era Amnity Ames – cea care a încetat să-şi mai pună dorinţe la apariţia curcubeului – era ea cumva o infractoare?

Tander nu ştia şi era pus să afle. Misiunea lui mai consta şi în prinderea în capcană a evazivului domn Andrew Ames şi intrarea în posesia diamantelor furate pe care, după cum afirmase un informator, Ames intenţiona să le introducă prin contrabandă în Statele Unite. Informatorul se întîlnise cu un agent american pe o alee întunecoasă din Grecia. Mesajul transmis în şoaptă conţinea numele lui Amnity şi cuvintele *Crazy Quilt.* Deţinătorul informaţiei nu cunoştea rolul lui Amnity în acţiunea de contrabandă, doar auzise fără să vrea numele ei şi al magazinului.

Tander îşi mută privirea pierdută spre imaginea curcubeului viu colorat aşezat lîngă el.

Era conştient că-şi dorea ca Amnity să rămînă

doar femeia frumoasă şi şocantă pe care o cunoscuse cu o zi înainte, în prăvălioara ei tihnită. Femeia cu rîs colorat şi ochi catifelaţi ca blana unui pui de pisică. Nu voia s-o ştie complicea fratelui ei.

Bagă-ţi minţile în cap, Ellis, îşi porunci el în gînd. Dacă Amnity era vinovată, avea s-o bage la închisoare împreună cu frate-său. Nu era decît un cuvînt dintr-un careu în a cărui dezlegare Vince conta pe el. Nimic mai mult.

Şi atunci de ce, se întrebă Tander ofiînd epuizat, de ce pusese pe el un pulover gri care avea exact nunaţa ochilor ei frumoşi?

Întrucît clopoţelul de la uşă anunţă intrarea cuiva în *Crazy Quilt,* Amnity ridică brusc capul, şi inima începu să-i bată cu repeziciune. Dădu afară aerul ce i se oprise pentru o clipă în plămîni, îi zîmbi doamnei care tocmai intrase şi încuviinţă din cap cînd aceasta îi spuse că ar dori să se uite prin magazin.

Fir-ar să fie, îşi spuse Amnity, iar, aceeaşi poveste. Cît fusese ziua de lungă avusese aceeaşi stare de încordare la fiecare sunet al clopoţelului.

Îl aştepta pe Tander Ellis.

Îşi dăduse seama de asta pe la prînz şi se

îngrozise. La urma urmelor însă, mai erau doar cinci minute pînă la ora şase, cînd putea să încuie frumuşel uşa, să se ducă acasă, să facă o baie relaxantă, cu multă spumă şi să-şi socată din minte imaginea lui Tander ce-o urmărise pînă atunci. Iar dacă n-o să reuşească – aşa cum se întîmplase şi cu o seară înainte – avea să urle de disperare.

Niciodată nu i se mai întîmplase aşa ceva şi se simţea năucită – dacă nu chiar mai rău de atît. De ce avusese Tander Ellis o asemenea înrîurire asupra ei? Ai fi zis că nu mai vorbise cu un bărbat în viaţa ei.

Ei bine, chibzui ea, poate că era ceva la mijloc. Îl cunoscuse în *Crazy Quilt,* un loc frecventat aproape exclusiv de femei. Masculinitatea lui avusese o influenţă exagerată asupra ei pentru simplul fapt că nu era obişnuită să-i intre în magazin bărbaţi de o asemenea virilitate şi frumuseţe.

Asta era explicaţia, îşi spuse, şi cînd îl va vedea din nou, va şti cu uşurinţă cum să se poarte cu el.

Se auzi clinchetul clopoţelului de aramă, iar ea se felicită în minte pentru felul în care ridică privirea înspre uşă – lent, fără să se grăbească, cu

un zîmbet plăcut de bun venit.

O, Doamne, tresări ea. Tander Ellis tocmai inrase în magazin. Inima îi bătea cu putere şi dintr-o dată simţi că-i ard obrajii...

Nu, încercă ea să se liniştească. O să se stăpînească. Dacă trupul ar reuşi pur şi simplu să asculte de vocea raţiunii, totul ar fi perfect.

– Bună, Tander! îl salută, puţin cam prea radioasă.

– Amnity, îi răspunse el cu o înclinare din cap.

Stătea chiar în uşă, sprijinit în baston şi cu o plasă de stambă imprimată sub braţul stîng. Porni instinctiv spre ea, cînd atenţia îi fu atrasă de către cei trei clineţi rămaşi în magazin, dornici să-şi facă cumpărăturile înainte de închidere. Le înregistră la casă obiectele alese, ură doamnelor o seară plăcută şi urmări cu privirea cum ultima dintre ele părăsea încăperea.

– Nu mi-a dat seama că e aşa tîrziu, zise Tander zîmbind.

Nu era adevărat, se gîndi el. Îşi calculase cu grijă sosirea la *Crazy Quilt.* Apoi continuă:

– Am colindat prin cîteva magazine de aici din complex, prin cel cu lumînări, cel de sticlărie.

Nici asta nu era adevărat. Citise un raport de-

spre cele cincisprezece activităţi comerciale găzduite în clădirile ce fuseseră aranjate în aşa fel încît să dea impresia unui orăşel. Minciuni! Atîtea minciuni!

– Eh, cred că astăzi n-am noroc. Te las acum, ca să poţi încuia.

Se întoarse să plece.

– Nu, aşteaptă! zise Amnity.

Să aştepte? se întrebă ea. Ce tot vorbea? Era ora închiderii şi orice cumpărător ar trebui să plece. Tander Ellis era un simplu client, şi nimic mai mult. Şi atunci de ce voia ca el să mai rămînă?

– Doreai ceva anume?

Of, Aminty, recunoscu Tander. Ai pus o întrebre cu mai multe înţelesuri. Mintea sa preluă mingea ademenitoare ce-i fusese aruncată şi fugi cu ea pe un drum care făcea ca propriul libidou să ceară îndurare.

– Curcubeul meu arată ca naiba, răspunse el arborînd cel mai strălucitor zîmbet al său. Are şase împunsături cu totul. Poţi să mă torturezi şi n-o să scoţi de la mine cît timp mi-a luat să cos nenorcitele astea de puncte.

– Vai de mine, exclamă Amnity, rîzînd încet. De

ce nu mi-l dai să mă uit la el? Nu mă deranjează să mai stau cîteva minute. Dă-mi voie numai să încui, ca să nu mai intre careva.

Ieşi din spatele tejghelei şi porni să traverseze camera înspre el.

Extraordinar! îşi zise el, măsurînd-o cu un licăr în privire. Puloverul bleu în care era îmbrăcată îi punea în evidenţă fantastic de bine părul negru lucios şi ochii minunaţi. Fusta de lînă de un albastru mai închis dădea un plus de farmec gambelor şi gleznelor acelea graţioase. Amnity Ames era foarte, foarte frumoasă. Iar lui îi veni să-şi tragă cîte-o palmă pentru fiecare moment de pînă atunci în care se gîndise la asta.

În drum spre uşă, Amnity trecu pe lîngă el şi nările i se umplură de mirosul plăcut de after-shave. Văzînd cum îi tremură mîinile cînd încuia uşa, se întrebă încă o dată de ce l-a invitat să rămînă. Făcuse ceva prostesc, riscant. N-avea nici un interes să rămînă singură cu Tander, ştiind ce efect tulburător avea asupra ei. Cinci minute, se hotărî. Îşi acorda cinci minute pentru examinarea curcubeului şi pe urmă o să-i ureze noapte bună şi o să-l trimită acasă.

– Gata, zise întorcîndu-se cu faţa la el. Acum

dă-mi să-ţi văd împunsăturile alea grozave.

El aruncă o privire bastonului, apoi pachetului de sub braţ.

– Vrei să iei tu punga? N-am deocamdată nici o mînă liberă.

– A, păi... da, desigur.

Ridică o mînă, apoi ezită. Se întrebă cum ar fi să-şi treacă mîna peste pieptul lui, să-i simtă-n plamă muşchii tari, forţa trupului său încordat, puternic. Cum ar fi să-i ridice încet puloverul şi... Amnity Ames, să-ţi fie ruşine! Pune mîna şi ia prostia aia de plasă!

Smulse pachetul, ceea ce-l făcu pe Tander să clipească surprins de gestul neaşteptat.

Doamne, Dumnezeule, se gîndi ea, în timp ce scotea pînza goblenului, punga era caldă, fiind ţinută atît de aproape de corpul lui şi părea că realmente îi frigea degetele. Căldura aceea... căldura lui Tander. Iar ea o să ajungă la balamuc, dacă o pungă de hîrtie putea să-i creeze o asemenea stare de confuzie totală.

– Ei... da. Hm... e clar că ai aici nişte împunsături foarte interesante, Tander.

Se făcu mică în interiorul ei cînd îşi auzi vocea subţire.

– Toate şase!

– Da, ştiu, oftă el mult prea dramatic. Sînt trei într-o direcţie şi trei în cealaltă. Curcubeul ăsta mă scoate din minţi!

Ea cercetă pînza mai de aproape.

– Dacă n-aş şti, aş zice că trei le-ai făcut cu dreapta şi trei cu stînga.

Tander dădu din cap.

– E posibil. Efectiv nu-mi aduc aminte. Sînt ambidextru şi niciodată nu mă gîndesc pe moment ce mînă folosesc.

– Asta e, zise ea şi surîse cînd îi întîlni privirea. Asta e explicaţia problemei tale. Punctele cusute de un stîngaci sînt înclinate în cealaltă parte faţă de cele ale unui dreptaci. Dacă o să lucrezi cînd cu o mînă cînd cu cealaltă, o să iasă...

– O-ncîlceală, o completă el, cu un surîs asemănător cu al ei. În regulă, maestre, am priceput. O să-mi aleg o mînă şi-o să cos numai cu ea. Tot ce trebuie să fac e să ţin minte care e.

– Exact.

Puse pînza înapoi în pungă şi i-o întinse.

– Eşti drăguţă să mi-o bagi sub braţ, te rog?

Nu te mai gîndi la pieptul lui, se autosugestionă ea. Strecoară pachetul şi nu te mai gîndi!

– Desigur, dintr-o singură mişcare vîrî punga, apoi făcu repede un pas în spate.

– Gata! Poţi să-i dai drumul. Eşti pregătit!

– Mulţumesc mult pentru ajutor. Ezită. Ascultă, e ora cinci şi amîndoi trebuie să mîncăm. De ce n-am merge undeva împreună să luăm masa?

– Nu. Nu cred că e o...

Se opri. Era o idee bună, fiindcă ar fi împreună cu Tander într-un alt decor decît cel al unui magazin ultrafeminin. Ar putea să-l privească, ca bărbat, dintr-un unghi mai adecvat, dacă s-ar afla într-un restaurant, alături de alţi bărbaţi. Exista un risc în a-şi petrece seara cu un bărbat ca Tander, dar în acelaşi timp putea pune capăt reacţiilor ridicole pe care le avea la vederea lui.

– În realitate, mi-ar face mare plăcere, se corectă ea. Mă duc să-mi iau haina.

– Am poftă de mîncare pescărească. Ştii vreun loc prin apropiere? Îţi place peştele?

– Foarte mult. E un restaurant excelent cam la o milă de aici. Aruncă o uitătură la bastonul lui. Poţi să conduci?

– Mă descurc. Am închiriat o maşină cu transmisie automată. Frînez cu piciorul stîng iar dreptul se descură cu pedala de viteză.

– Cerule! Eşti ambidextru şi la picioare!

Îi zîmbi, pe urmă privirea îi lunecă în altă parte.

– Mă întorc imediat.

Amnity Ames era un pic emoţionată, cugetă Tander privind-o cum păşea grăbită către camera din fund. Bun. Era convins că, îl simţea ca pe un bărbat în exact acelaşi mod cum el o simţea ca femeie. Adulmecase aroma fină a parfumului ei şi o trăsese adînc în piept. Cînd aceasta se întîlni cu căldura ce-i creştea în trup, inima începu să-i bată cu putere.

Ellis, se montă el, concentrează-te asupra misiunii tale! Lipseau multe piese din joc, iar el avea cîteva întrebări pentru Amnity, în speranţa că ea îi va furniza unele dintre acestea. Va trebui să fie cu ochii în patru; să asculte cu atenţie; să-i urmărească orice gest care ar da de înţeles că minte. Prinsă într-o încîlceală de minciuni, se va da singură de gol în final, iar el nu trebuia să lase să-i scape nici un indiciu pe care i l-ar putea da din neatenţie.

Îşi ajută oare fratele în contrabanda cu diamante furate?

Nu, la dracu'? Nu era genul! Pur şi simplu nu era croită după tiparul unui infractor. Ei, pe cine

voia el să păcălească? Întîlnise bătrînele cu părul cărunt ce arătau a bunicuţe şi care i-ar fi tăiat gîtul bucuroase dacă ar fi avut ocazia.

Ea reveni în partea din faţă a magazinului îmbrăcată într-o haină bleumarin. Apăsă cîteva butoane de pe un panou, stinse apoi becurile puternice şi apinse în locul lor luminile slabe de noapte.

Trebuia să rămînă într-o zonă neutră, se sfătui Tander. În timpul cinei nu trebuia să se gîndească decît la misiune. O să reuşească. Într-un fel sau altul.

Restaurantul era aranjat ca un han din Virginia de pe timpul erei coloniale, cu cîteva înlesniri în plus pentru a crea confortul din zilele noastre. Mesele erau făcute din scînduri foarte bine şlefuite şi date cu un strat gros de lac. În locul băncilor de lemn, clienţii erau întîmpinaţi de jilţuri capitonate. În mijlocul fiecărei mese scînteiau lumînări în felinare de vînt. Costumele chelneriţelor, formate din rochii lungi de bumbac cu şorţuri albe, plisate şi bonete albe înfoiate, adăugau un plus de autenticitate ambianţei.

Amnity şi Tander au fost conduşi la o masă de două persoane.

– Simpatic local, remarcă Tander, uitîndu-se în jur.

Salonul era roşu de lumina plăcută a lumînărilor, iar murmurul de voci şi clinchetul veselei nu erau nicidecum supărătoare.

– Mă întreb dacă Thomas Jefferson ar face un scurt popas aici, continuă el.

Amnity surîse.

– Tot ce e posibil. Restaurantul ăsta mă face mereu să mă simt de parcă aş fi călătorit în timp. Virginia ascunde atîta istorie! Nu mă satur deloc să tot vizitez diverse puncte de atracţie turistică.

– Locuieşti de mult aici?

De cinci ani, conform raportului pe care îl citise. A deschis *Crazy Quilt* după ce tatăl său murise în închisoare.

– De cinci ani, veni răspunul ei. Atunci a murit tata – mama s-a stins cînd aveam opt ani – şi astfel m-am hotărît să încep o viaţă nouă, în altă parte. N-am regretat niciodată pasul ăsta.

– Mai ai pe cineva?

Va pomeni de Andrew?

– Mai am un frate mai mare, pe nume Andrew.

Ezită, apoi spuse:

– Nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit de el de peste doi ani de zile. E un vagabond, un hoinar şi niciodată nu ştiu unde se află.

Pînă acum a fost foarte sinceră şi deschisă.

– Foarte rău! Adică, păcat că fratele tău nu ţine legătura cu tine.

– Andrew şi cu mine nu prea avem multe în comun, spuse ea în timp ce se juca cu lingura. Pur şi simplu, nu gîndim la fel şi nu ne trebuie mai mult de zece minute să ne spunem tot ce avem de spus. Aş fi vrut să fie altfel, dar...

Îşi luă ochii de pe lingură şi se uită la Tander. Apoi continuă:

– Cînd... cînd eram copii, eram foarte apropiaţi, mai ales după moartea mamei. Andrew era eroul meu, cavalerul în armură strălucitoare. Puteam să mă duc la el cu orice fel de problemă, mică sau mare, şi el găsea cumva o cale de rezolvare. Tata călătorea foarte mult, dar cînd venea acasă, toţi trei petreceam clipe minunate împreună. Se părea că în fiecare zi se întîmpla ceva deosebit şi ne aducea cele mai grozave daruri sau ne lua să petrecem vacanţe lungi împreună. Apoi, chiar înainte de a absolvi liceul...

Se opri căci amintirea aceea, chiar şi după zece ani, era prea dureroasă ca să o poată înfrunta.

– Presupun că nu vrei să asculţi toată povestea asta.

El îi luă o mînă într-a sa, şi spuse:

– Ba da, vreau. Continuă ce spuneai.

– De obicei nu vorbesc aşa despre viaţa mea particulară. Efectiv nu-mi dau seama de ce-ţi spun toate astea.

– Pentru că te ascult, îi dădu el încet răspunsul, privind-o drept în ochi. Şi pentru că îmi pasă.

Se uită îndelung la el, pe urmă inspiră adînc înainte de a începe iar să se vorbească şi continuă:

– Andrew şi-a ales o cale în viaţă pe care mi-a fost greu – nu greu, ci imposibil – s-o accept. Cîteodată stau şi mă întreb dacă în aceşti ultimi doi ani a revenit pe drumul cel bun, dacă s-a îndreptat. Îmi spun că asta trebuie să însemne tăcerea lui – să-şi pună ordine în viaţă.

Ah, Amnity, se gîndi Tander strîngîndu-i mîna.

– Dar tu, Tander? Ai pe cineva aici, în Virginia?

– Nu, părinţii mei sînt pensionari şi trăiesc în

Franţa.

Adevărat.

Ea îşi apropie sprîncenele cu o uşoară încruntătură.

– Deci, şi tu eşti un rătăcitor cu dor de ducă.

– Nu chiar. Se întîmplă doar să fiu foarte ataşat de barca mea. De multe ori rămîn luni întregi în aceeaşi localitate.

Adevărat!

– Cu ce te ocupi?

– Sînt director de investiţii.

Mai mult sau mai puţin adevărat.

– Tocmai mă ocupam de realizarea unei tranzacţii, cînd am avut accidentul. M-am hotărît să rămîn aici pînă mă vindec, pentru că mă înţeleg foarte bine cu doctorul. Am încredere în el.

Toată psihologia asta era o minciună sfruntată.

Amnity dădu încet din cap.

– Înţeleg de ce ai ales să rămîi. Pentru situaţia în care eşti, faptul că te bizui pe doctorul tău poate fi de o importanţă vitală. De fapt, încrederea e... mă rog...

Vocea i se stinse.

– Ce voiai să spui? întrebă el. Ce e cu în-

crederea?

– Mă rog, simt că încrederea este esenţială în orice relaţie. E preţioasă precum o comoară, şi niciodată n-ar trebui să fie trecută cu vederea, aşa cum niciodată n-ar trebui să se facă abuz de ea. O dată distrusă, e foarte greu – dacă nu imposibil – de refăcut.

– Înţeleg, şi cu degetul mare începu s-o mîngîie pe mînă. Ştii, cîteodată se întîmplă să întîlnim pe cineva în care avem încredere chiar din prima clipă. Se întîmplă pur şi simplu ceva care – indiferent ce ar fi – îţi dă senzaţia că-l ştii de cînd lumea. Înţelegi ce vreau să spun?

Amnity se uită fix în ochii lui.

Simţi cum o clădură ciudată i se împrăştie în tot corpul, o căldură foarte diferită de ardoarea dorinţei.

– Înţelegi? repetă el întrebarea.

– Da, şopti. Înţeleg ce vrei să spui.

– Amnity...

– Uite că ne-a venit mîncarea, spuse ea şi-şi eliberă mîna. Ah, arată şi miroase formidabil! Mor de foame!

Tandef se trase înapoi, şi se prefăcu interesat cînd ospătăriţa le lăsă platourile în faţă. I se pu-

sese un nod în gît în timp ce asculta cuvintele rostite încet de Amnity, aşa că îi pierise orice poftă de mîncare.

Făcu un efort să ia o înghiţitură din peştele alb ca neaua, dădu aprobator din cap şi înfulecă o furculiţă de cartofi copţi.

Încrederea, medită el. În ce măsură ar putea minciunile spuse de el să afecteze încrederea pe care se presupune că ar fi reuşit să i-o inspire lui Amnity? Nu ştia. Dar un lucru era al dracului de sigur: Amnity Ames era nevinovată. O ştia. Şi se bizuia pe asta. Găsise acea piesă din joc, o cercetase şi o pusese la loc sigur.

O studie în timp ce mînca. Lumînarea îi arunca o lumină roşiatică pe chip. Părul negru lucea ca mătasea, iar tenul arăta atît de catifelat încît părea că-i face cu ochiul, ca o invitaţie la a-i mîngîia obrajii, buzele.

– Nu ţi-e foame, Tander? îl întrebă aruncînd o privire în farfuria lui, apoi la el.

– Ce anume? A, sigur. Luă încă o îmbucătură de peşte. E nemaipomenit, delicios.

– Cu siguranţă. Luă un biscuit dintr-un coş de nuiele, acoperit cu pînză. Ar trebui să guşti unul. Sînt grozavi.

– De acord.

Puse biscuitul pe marginea farfuriei, neavînd de fapt nici o poftă să-l mănînce.

Ca să fie sincer, se gîndi el cu limpezime, era timpul să recunoască un fapt surprinzător: Amnity Ames devenise extrem de importantă pentru el. Poate pentru că ştia atît de mult despre ea, chiar înainte să fi cunoscut-o; sau poate fiindcă admira felul în care îşi construise o viaţă sigură din rămăşiţele unei familii distruse. Sau datorită acelui dram de vulnerabilitate din ea. Sau poate numai pentru că avea cei mai fascinanţi ochi pe care-i văzuse vreodată. Oricare ar fi fost motivul, sau motivele, cert e că se simţea atras de ea uimitor de mult, şi asta se întîmplase foarte repede.

Toată dimineaţa şi toată după-amiaza nu s-a putut stăpîni să nu se gîndească la ea. Apoi, cînd a intrat în magazin şi a văzut-o cît de senină şi totuşi neliniştită arăta, a ştiut că toată ziua aşteptase momentul acela.

Se îndrăgostise oare de Amnity Ames?

Îşi micşoră ochii şi aşteptă să-l cuprindă un sentiment de groază, senzaţia de panică pe care o simţea claustrofobul închis într-o celulă aparent fără ieşire. Aşteptă să se trezească în el convin-

gerea de-o viaţă, că avea de gînd să rămînă liber ca pasărea cerului.

Un zîmbet i se aşternu alene pe buze. Măi, să fie, îşi spuse el. Evident că niciunul din lucrurile pe care le aştepta n-o să apară, să-l bată uşor pe cap şi să-i spună să-şi facă ordine-n minte. Exista un drum drept, neted, care ducea de la el la Amnity, de la el la descoperirea înţelesului pe care toate aceste sentimente – noi şi crescînde – îl aveau pentru ea.

Nu-i stătea nimic în drum... în afară de minciuni.

Amnity unse cu unt o bucăţică de biscuit şi o băgă repede în gură. Ar fi meritat premiul Oscar pentru interpretare, hotărî ea. Înfulecase mîncarea de parcă zile întregi nu mîncase absolut nimic. În realitate, aceasta avea gust de rumeguş şi îi cădea ca un bolovan în stomac.

Planul ei ingenios nu funcţionase.

Îndepărtarea lui Tander de *Crazy Quilt* şi plantarea lui într-un decor diferit, alături de alte perechi, n-au reuşit să diminueze masculinitatea lui puternică. Imaginea oricărui bărbat din restaurant păleа în comparaţie cu cea a lui Tander.

Şi calea pe care se lăsa dusă de gîndurile ei

neînfrînate, de fiecare dată cînd buzele lui senzuale se strîngeau în jurul furculiţei – era de-a dreptul ruşinoasă.

Iar ritmul precipitat al inimii şi arşiţa dorinţei ce i se răsucea în trup creşteau cu fiecare bătaie a ceasului.

Totul era aşa de înfricoşător, se gîndi ea neliniştită. Cu toate că îi făcea fără îndoială plăcere să ia masa cu alţi bărbaţi, a-şi petrece totuşi timpul cu Tander era mai mult decît plăcut. Era de-a dreptul ameţitor. Nu-i venea să creadă că îi spusese chiar şi cel mai neînsemnat lucru despre tatăl său şi despre Andrew, despre speranţa sa ascunsă că acesta din urmă îşi va reface viaţa. Şi totuşi s-a simţit atît de bine cînd a avut încredere în el, cînd i-a împărtăşit sentimentele ei intime. A, nu, se săturase de toate senzaţiile pe care i le dădea prezenţa lui. Avea de gînd să-şi termine cina şi să isprăvească imediat cu ieşirile astea împreună. Trebuia să se depărteze cît putea de mult de Tander Ellis.

Capitolul trei

Tander se aşeză pe o banchetă capitonată de pe puntea iahtului său, pe urmă hotărî că e prea frig şi coborî în salonul mare. Aruncă goblenul pe micul bar şi-şi turnă o tărie.

A fost îmbrobodit, se gîndi fără să-i vină a crede. Tander Ellis, cel mai tare Don Juan din emisfera vestică s-a lăsat manevrat de o oarecare domnişoară Amnity Elisabeth Ames.

După un desert constînd dintr-o prăjitură cu brînză şi o cafea, o Amnity zîmbitoare şi radioasă l-a anunţat brusc că era mult mai tîrziu decît îşi imaginase şi înainte ca Tander să-şi dea

seama ce se întîmplă, eraŭ deja în drum spre *Crazy Quilt.*

Tander scutură din cap şi luă o înghiţitură zdravănă din pahar.

Apoi – îşi aduse aminte mohorît – Amnity i-a spus că nu e nevoie să parcheze, că ea nu trebuie decît să sară în maşina ei şi o să fie acasă în douăzeci de minute. I-a plăcut extraordinar de mult, cina a fost delicioasă, îi mulţumea încă o dată, noapte bună, Tander.

Şi acestea fiind zise, a plecat. Tander trînti paharul pe masă.

Ca agent în misiune, o scrîntise. Ca bărbat în compania femeii ce-i provoca nişte emoţii puternice cum nu mai simţise pînă atunci, o scrîntise de-a binelea.

Îşi dorea s-o ia în braţe, să lipească trupul acela zvelt şi delicat pe contururile corpului său puternic şi să-i sărute buzele senzuale care, cît a durat cina, îl ispitiseră invitîndu-l parcă să le atingă.

Se aşeză pe una din canapele, pe urmă se ridică iar şi începu să măsoare podeaua în lung şi-n lat. Era nervos, realiză, se simţea legat de mîini şi de picioare.

Mă rog, cine n-ar fi aşa, se întrebă, cînd nutrea pentru prima oară în viaţă, sentimentul că s-ar putea îndrăgosti?

Nu plănuise asta; vedea căsătoria şi responsabilitatea unei căsnicii ca pe nişte lucruri care nu-i fuseseră destinate. Însă – îşi dădea seama acum – de-a lungul anilor, afirmaţia că are de gînd să rămînă liber ca pasărea cerului nu mai era o convingere, ci ajunsese nimic mai mult decît un obicei.

Dar, la naiba, dacă vestitul Cupidon a tras cu arcul şi a hotărît că e rîndul lui Tander Ellis să cunoască iubirea, atunci el n-avea nimic împotrivă.

Ba chiar îi făcea plăcere.

După ce a văzut fericirea pe care o împărţeau prietenii lui, Vince şi Katha, Declan cu Joy, era pregătit să-şi primească şi el bucata lui de tort. Voia să alfe cu precizie ce anume simţea pentru Amnity Ames.

Numai dacă doamna cu pricina ar sta nemişcată măcar două secunde!

Era atît de precaută, atît de vizibil concentrată să ignore forţa lui de atracţie! Mă rog, frumoasă încercare, Amnity, dar las-o baltă! Cînd Tander

Ellis hotăra ceva, acel ceva trebuia considerat un *fait accompli*[1].

Dar ce era de făcut cu muntele de minciuni pe care-l ridica? Nu, se hotărî, n-o să-şi facă griji acum pentru asta.

Părăsi salonul şi străbătu cu paşi mari coridorul spre dormitor. Somnul îi va înviora trupul şi mintea. Şi mîine era o zi. Şi de mîine, Tander Ellis va trece la acţiune.

– Amnity nu e aici, spuse bătrîna durdulie.

– Cum? întrebă Tander.

Lucrase la curcubeu pînă la zece dimineaţa, apoi se dusese la *Crazy Quilt.* Îşi făcuse planul să-i spună lui Amnity c-a rupt acul şi are nevoie de altul. Şi de cine-a dat? De o bunicuţă care-l informă indiferentă că Amnity nu era acolo. Unde dracu', putea să fie?

– Unde e?

– A, ar putea fi oriunde, răspunse bunicuţa. Mi-a dat telefon în dimineaţa asta mai devreme şi

1. fait accompli – fapt împlinit

m-a rugat să vin aici. Fac asta de cîte ori are nevoie de mine, şi ne foloseşte la fel de mult la amîndouă. Mie îmi face mare plăcere să stau aici, iar Amnity îşi ia o zi liberă. Ar avea nevoie de o vacanţă. Numai Dumnezeu ştie cît de mult munceşte, cîte ore îşi petrece aici, draga de ea. Te pot ajuta cu ceva tinere?

„Foloseşte-ţi şarmul, Ellis"! îşi spuse Tander. „Cît poţi de mult." .

– Păi, bunicuţo, începu el, cu cel mai fermecător zîmbet al său. Pot să vă spun aşa? Îmi amintiţi de bunica mea cea dragă, Dumnezeu s-o ierte!

Bunica lui, îşi aminti el cu dezgust, fuma pipă şi înjura ca un birjar în timp ce dădea pe gît whisky-ul din pahar. Să-l fi auzit cu, bunica mea dragă, l-ar fi făcut una cu pămîntul. Ei, mă rog.

– Sigur că poţi să-mi spui bunică, veni răspunsul. Chiar îmi face multă plăcere. Nepoţii mei locuiesc în San Francisco şi mi-e tare dor de ei. Şi acum, ce pot să fac pentru tine?

„Ce tare sînt" se gîndi Tander plin de el. De cîte ori folosea vechiul truc cu băiatul cuceritor, nimic nu-i rezista. „O să fie un fleac."

– Vezi tu, bunico, spuse apoi aruncîndu-i un

zîmbet de-ţi lua ochii, o caut pe Amnity din motive personale, care n-au nimic de-a face cu *Crazy Quilt,* dacă mă înţelegi. Bărbatul din mine e cel care vrea să vorbească cu dulcea Amnity. Aşa că dacă eşti drăguţă să-mi spui unde stă, o să mă duc pînă acolo să văd dacă e acasă. Îţi voi rămîne dator pe veci, bunico.

Cinci minute mai tîrziu, Tander era în drum spre iaht, mormăind toate înjurăturile pe care le ştia, plus cele italiene pe care le învăţase de la Vince.

Trebuia să facă cale întoarsă şi să caute adresa lui Amnity în dosarul pe care îl avea pe iaht. Cartea de telefon din cabina unde se oprise nu i-a fost de nici un folos.

Şi bunica aia? Drace, era mai ceva ca Gestapo-ul. A răspuns cu un „nu" categoric cînd i-a cerut adresa, şi-a pus mîinile-n sîn, a strîns din buze şi asta a fost tot. Era de neclintit.

Unde sînt bunicile de altădată! filozofă el posac, gîndindu-se în primul rînd la bunica lui.

„Baţi cîmpii, Ellis", şopti el către imaginea sa

din oglinda retrovizoare, şi apăsă mai tare pedeala de acceleraţie.

Două ore mai tîrziu, după o amendă plătită pentru exces de viteză, ciocăni la uşa unei vile, aşezată mai departe de şosea şi înconjurată de copaci înalţi. Starea lui de spirit semăna cu norii de furtună ce se strîngeau ameninţători pe cerul acelei zile de iarnă. Ciocăni din nou şi se sprijini în baston.

Amnity Ames se încruntă cînd auzi o ciocănitură la uşa din faţă, apoi alta. Sprijini spălătorul de perete şi traversă în vîrful picioarelor bucătăria, cu degetele goale scîrţîind pe gresia lucioasă şi udă. Un chiorăit de la stomac îi aduse aminte că nu mîncase nimic din zori, în afară de o felie de pîine prăjită şi două ceşti de cafea.

Trecu prin mica sufragerie, şi trase concluzia că-i place noul aranjament al mobilei pe care-l stabilise cu ocazia curăţeniei generale. O repriză de şmotru în toată casa constituia metoda ei de

a-şi relaxa nervii obosiţi şi de a-şi consuma excesul de energie, cauzate de stările de tensiune. Stările provocate de Tander Ellis.

Această terapie a susţinut-o în momentele cele mai grele din trecut. După mai multe ore de curăţenie o să fie în cea mai bună formă şi imaginea lui Tander nu-i va mai stărui în minte.

Deschise uşa şi se holbă la cel ce-i zîmbea din prag. Vai, nu se poate, îşi spuse buimăcită, îşi pierduse minţile. Se întîmpla un miracol. Realmente îl vedea pe Tander stînd în faţa ei, ceea ce era, bineînţeles, imposibil.

– Bună, Amnity, o salută el.

– O, Doamne! şi îşi duse o mînă la frunte. Vorbeşte!

Lui Tander îi pieri zîmbetul.

– Ce?

Amnity clipi o dată, şi încă o dată, apoi îşi puse mîinile în şolduri.

– Eşti chiar tu! Ce faci aici? De unde ştii unde stau? Grace n-ar da niciodată adresa mea. Nu se poate să fii tu!

– Poţi să vorbeşti mai rar?

„Drace, arăta bestial", îşi spuse. Îi văzu întîi degetele adorabile şi apoi, în sus, ascunse într-o

pereche de blugi decoloraţi, picioarele ce păreau că nu se mai termină. Avea pe ea un hanorac gri, lăbărţat pe care scria *PROPRIETATEA CASEI ALBE,* şi după cît vedea, nu se sinchisise să se machieze.

Asta era totuşi o altă faţă a lui Amnity. Senzaţional.

– Nu contează. Pot să intru?

– Nu. Categoric, nu.

Oftă.

– A fost nepoliticos din partea mea; ştii, eu nu sînt prost crescută.

Se dădu cîţiva paşi înapoi, şi spuse:

– Da, intră... puţin. Ce cauţi aici?

Tander intră şchiopătînd şi privi în jur după ce Amnity închise uşa în urma lui.

Foarte drăguţ, conchise el. Vila era confortabilă, înăuntru văzu o canapea umflată, cu model înflorat şi scaune şi o mulţime de perne fantezi aruncate pe sofa.

Un şal tricotat din lînă stătea împăturit pe spătarul balansoarului de lîngă şemineu.

Era convins că şi pernele şi şalul, ca de altfel şi goblenurile înrămate de pe pereţi erau făcute de Amnity. Era un colţişor îmbietor care i se po-

trivea datorită notei personale aparte.

– Îmi place cum ţi-ai aranjat casa, îi spuse întorcîndu-se cu faţa spre ea.

– Mulţumesc, mormăi ea.

„Of, Tander, pleacă!" Nu-şi dădea seama că strică totul? Simţea nevoia să fie singură, să muncească pînă la epuizare, ca să se elibereze astfel de el, de imaginea lui, de amintirea zîmbetului său, a ochilor irezistibili şi a trupului său magnific. „Ah, de ce a venit?"

– De ce ai venit, Tander?

– Voiam să te văd, răspunse simplu.

Ea îşi cuprinse talia cu braţele şi întrebă:

– De ce? Mai ai vreo problemă cu goblenul?

– Nu, curcubeul merge strună. Trebuie doar să-mi aduc aminte să folosesc mîna dreaptă. N-am venit aici din cauza lui.

– De unde ai ştiut unde locuiesc?

– Am un prieten care lucrează la serviciul financiar local. Încă o minciună în contul lui Tander Ellis. Am găsit adresa ta pe statele de impozit.

– Dar e ilegal.

El surîse vag.

– E ceva nou. Bunicuţa de la magazinul tău poate să păstreze un secret chiar mai bine ca

CIA-ul. Nu eram sigur că te găsesc acasă, dar... Amnity, am vrut neapărat să te văd.

Se uită în jos, la degetele goale, şi le îndoi de parcă voia să le ascundă în covorul cafeniu. Încercă să se scuze.

– Ei bine, sînt foarte ocupată acum. Fac curăţenie în toată casa, în fiecare colţişor. Astăzi n-am timp de discuţii.

– Amnity, uită-te la mine!

– Nu.

Vorbea de parcă avea patru ani, dar nu-i păsa. Trebuia să plece. Acum.

– Bine, atunci o să vorbesc cu pereţii. Amîndoi ştim că e ceva între noi.

Ea ridică brusc capul.

– Nu e nimic între noi, Tander Ellis. Nu fi absurd! Şi acum, mă scuzi dar...

– Nu, nu te scuz. Curăţenia de primăvară sau de iarnă, sau cum dracu' s-o fi numind ce faci tu, poate să aştepte. E mai important ce-ţi spun eu.

– De data asta tu eşti cel obraznic.

– Bine, atunci iartă-mă, sînt vinovat pînă la cer şi-o palmă mai sus, zise el din ce în ce mai tare. Se întîmplă ceva între noi, ceva deosebit, ceva aparte şi, în ce mă priveşte, vreau să ştiu exact ce

este.

– Ei bine, din partea mea, nu dau nici o para chioară pe ceea ce se petrece cu noi; zise la rîndul ei la fel de tare.

– Aha! Deci recunoşti că e ceva.

– Nu, n-am spus asta. Pur şi simplu am vrut să zic că dacă ar fi, nu m-aş sinchisi, pentru că... Dar nici nu se pune problema. Aşa că...

– Fir-ar să fie! Discuţia asta e o aberaţie. M-am săturat de toată porcăria asta!

Micşoră distanţa dintre ei, vag conştient că uitase să se sprijine în baston. Îşi strecură mîna pe după ceafa ei, se aplecă şi-o sărută.

Ah, nu, îşi zise Amnity disperată. Cum a putut, nu trebuia să-i facă una ca asta. El... Da, da, putea, trebuia şi chiar asta făcea. Vai, Tander!

Închise ochii, ridică încet braţele şi-l cuprinse după gît. Întredeschise gura cînd limba lui o îndemnă insistent s-o facă şi îi răspunse pătimaş la sărut.

Buzele lui erau un deliciu, atingerea sa – atît de plăcută încît trupul ei începu să vibreze de dorinţă. A aşteptat o viaţă întreagă acest sărut, acest bărbat. Dar n-o să se gîndească acum la asta. Nu va face decît să-l savureze, să-l do-

rească, să simtă că are nevoie de Tander Ellis.

Senzaţiile explodau înăuntrul lui Tander ca o vîlvătaie ce izbucneşte în zeci de flăcări ieşite de sub control. Dădu drumul bastonului şi o strînse pe Amnity la piept, o lipi de trupul în care pulsa dorinţa chinuitoare.

Niciodată, se gîndi el ameţit, niciodată nu mai avusese parte de un sărut ca ăsta. Niciodată nu mai fusese mistuit de un asemenea torent de pasiune arzătoare. Sărutul acesta era totul, mult mai mult decît îşi imaginase vreodată că ar putea fi.

Asta era Amnity.

Ridicîndu-şi capul, trase cu zgomot în piept o gură de aer, pe urmă îi căută iarăşi gura, îi sorbi nectarul dulce, inhalîndu-i aroma delicată şi încercă să-şi întipărească în minte atingerea formelor fine ce se cuibăreau în trupul lui puternic.

Asta era Amnity.

Şi asta era iubire.

Flacăra aţîţării se amesteca cu cea mai mare bucurie, şi pace, cu cel mai puternic sentiment de desăvîrşire pe care le cunoscuse vreodată.

Ridică iarăşi capul. Gîfîia. Cu părere de rău, îi dădu drumul din îmbrăţişarea ce o ţinea lipită de trupul lui flămînd şi simţi imediat lipsa atingerii ei. Îi

luă faţa în mîini şi puţin lipsi să nu geamă cînd îi văzu ochii umbriţi de norii dorinţei.

– Amnity, murmură el cu o voce îngroşată de emoţie şi pasiune.

Amnity îşi luă ochii de la el, căci fără veste aceştia i se umplură de lacrimi. Timp de cîteva minute, furate, de extaz, fusese ea însăşi, o femeie simplă, fără trecut, fără prezent sau viitor. Trăise clipa prezentă, într-un loc unde nu încăpeau decît ei doi şi o dorinţă care îi îndepărtase toate temerile.

Însă revenise la realitate, o realitate ce-o forţa să-şi aducă aminte de tot ce se întîmplase în trecut, îi strîngea inima cu un cerc de fier, o anunţa că trebuie să rămînă singură, pentru că încrederea şi iubirea nu aduc decît chinul dureros al trădării.

Două lacrimi îi lunecară pe obraji.

– Amnity, şopti Tander, nu plînge.

Îi şterse lacrimile cu degetele, apoi o bătu uşor pe obraji.

– Arăţi atît de tristă, că mi se rupe sufletul. Să nu regreţi ce-ai făcut. E fantastic, nu vezi? Se întîmplă ceva incredibil de frumos cu noi.

O iubea. O, da, o iubea. Dar ştia în acelaşi

timp că nu era încă pregătită să audă cuvintele astea.

– Hei, totul e-n regulă, de fapt, e minunat!

– Nu, spuse ea şi făcu un pas în spate.

Îşi luă mîinile de pe faţa ei.

– Nu pot să te mint, Tander. Adevărul e prea important pentru mine ca să te pot minţi.

Se opri şi trase cu greutate aer în piept, în timp ce lui Tander i se puse un nod în gît,

– Sărutările astea au fost... fantastice. M-am simţit ca niciodată, atît de... Dar nu pot şi nici nu voi merge mai departe. Indiferent ce-ar fi între noi, pentru mine nu contează pentru că nu-mi doresc asta. Te rog Tander, fii bun şi pleacă! Lasă-mă în pace!

– Nu.

– Nu vrei să mă asculţi?

– Nu. Ezită. Mă rog, te-ascult, dar nu pot pur şi simplu să uit tot ce-a fost şi să plec vesel pe drumul meu. E prea important ce se petrece cu noi. Nu vreau să te forţez, nici să te grăbesc, dar sînt al naibii de hotărît să nu te pierd.

– Ba, o s-o faci, insistă ea, ţinîndu-şi coatele-n palme, într-un gest de apărare.

– Ba nu, Amnity, n-o s-o fac.

– La dracu', Tander Ellis! ţipă ea. Împărţim pe jumătate aceeaşi problemă. E vorba şi de viaţa mea. Am şi eu un cuvînt de spus. Înţelegi?

– Sigur că da. Tocmai ţi-am ascultat cuvîntul. Numai că jumătatea ta a rămas puţin în urma jumătăţii mele, dar nu-i nimic, te-aştept. Sînt un om plin de răbdare.

– Eşti, începu ea, îngustîndu-şi ochii, eşti un om care mă scoate din sărite. Îmi imaginez că te-ai obişnuit ca în relaţia cu o femeie să faci ce te taie pe tine capul. Ei, bine, de data asta n-o să-ţi meargă, băiete. E nevoie de doi pentru un... pentru o...

– O pereche? propuse el, ridicînd din sprîncene.

Ea îi arătă uşa cu degetul.

– Pleacă!

Un tunet bubui undeva departe.

– Să plec? repetă el. Păi, afară stă să plouă.

– N-o să te topească.

Se aplecă şi ridică bastonul de care se descotorosise mai devreme, pe urmă se sprijini în el, gîndindu-se cît de mult urăşte gestul acesta mincinos. Se uită din nou la Amnity şi vorbi serios, cu voce scăzută.

– O să plec acum, pentru că am spus că nu vreau să te grăbesc. Mă duc, dar amintirea a ceea ce s-a întîmplat în această cameră va rămîne în continuare aici.

Şi se uită împrejur, ca şi cînd chiar ar fi văzut o entitate tangibilă, apoi îi întîlni încă o dată privirea şi spuse:

– Poţi să mă dai afară... acum, dar ce vei face cu amintirile, cu gîndul că între noi e într-adevăr ceva?

– Tander, nu, te rog, spuse cu glasul încet, în lacrimi. Fii bun şi taci, te rog.

O privi îndelung, dorindu-şi să poată trece dincolo de durerea ei şi să-i intre în suflet.

– Plec căci nu vreau să fiu motivul lacrimilor tale.

Ca şi cînd s-ar fi deschis cerul, ploaia începu să răpăie pe acoperişul vilei.

– Dar nu pot să te părăsesc pentru totdeauna, continuă el, pentru că n-am mai avut niciodată parte de aşa ceva, de cineva ca tine. Eu...

„Te iubesc, Amnity Amos."

– Auzi ploaia? Adu-ţi aminte că de multe ori după ploaie apare curcubeul. E timpul să-ţi pui iar dorinţe la vederea lui.

Se îndreptă spre uşă, fără să şchiopăteze la fel de tare cum ştia că ar fi trebuit.

– Gîndeşte-te la asta!

Părăsi vila, închizînd fără zgomot uşa în urma lui.

Amnity rămase nemişcată, şi-şi dori ca lacrimile să nu-i mai curgă, iar corpul să i se oprească din tremurat. Îi răsuna în urechi zgomotul ploii însoţit de cuvintele de despărţire ale lui Tander.

– Dorinţele curcubelului, şopti. Nu, nu putea să-şi permită întoarcerea într-o lume cu promisiuni mincinoase, chiar dacă lumea aceea o ademenea şi-o îndemna să iasă din fortăreaţa ei, să-şi găsească locul în braţele lui Tander. Nu putea, pentru că teama era mai mare decît flacăra dorinţei, pe care o simţea încă arzînd înăuntrul ei.

Îşi acoperi faţa cu mîinile, înclină capul şi începu să plîngă.

Cum ajunse pe iaht, Tander îşi scoase imediat hainele ude leoarcă şi reci şi se băgă sub jetul de apă fierbinte al duşului. Gîndul ce-i frămîntase mintea la fel de necontenit ca şi ploaia ce-i uda

trupul, nu încetase nici acum să se repete: era îndrăgostit de Amnity Ames.

Se şterse cu un prosop mare bleumarin, apoi se îmbrăcă într-o pereche de raiaţi negri şi un pulover verde, şi în tot timpul acesta fusese conştient că zîmbeşte. În realitate, rînjea prosteşte, însă puţin îi păsa!

Pe toţi dracii! Iubea!

Doamne, ce bine era! Ba nu, era minunat, fantastic. O să cumpere o casă mare aici, în Virginia, sau în California, sau oriunde vrea Amnity. O casă cu o curte mare în care să se joace copiii.

Da, el şi Amnity vor avea un copil, sau cîţi copii voia ea să facă. O să fie nemaipomenit să urmărească cum creşte în pîntecul mamei rodul noptilor frumoase de dragoste.

Vor decora împreună camera copilului. Amnity va coase nişte goblenuri drăguţe de pus pe perete şi, probabil, cîteva hăinuţe, şi...

Hopa! îi comandă o voce interioară. Opreşte-te, Ellis!

Se aşeză pe pat şi rămase uitîndu-se prosteşte la peretele din faţa lui.

Se dusese prea departe cu gîndul. Era îndrăgostit, dar putea să jure că Amnity nu era în

aceeaşi situaţie. Ea se lupta la fiecare pas cu sentimentele legate de el. Ar pune pariu tot contul lui curent că toate astea erau din cauza nemernicilor de taică-său şi frate-său. Nu era bine!

Iar el, cu fiecare minciună spusă, mărea distanţa dintre ei. Nu era bine deloc.

Sună telefonul, şi Tander fu smuls din mijlocul gîndurilor sale rătăcitoare. Înşfăcă receptorul şi răspunse:

– Ellis.

– Aici, Vince. Ce mai faci Tander?

Iubesc, îşi zise în sine. Şi-apoi cu voce tare:

– Bine.

– Mă bucur. Ascultă, am ceva noutăţi. Tocmai a sunat Hank Murphy de la Washington. Amnity Ames a ieşti din colimator. Nici unul din diamantele furate din Grecia n-a ieşit la iveală la vreunul din tăinuitori, şi în prezent Andrew nu e de găsit. Nicăieri. Presupun că se îndreaptă cumva spre noi. Probabil cu vreo navă de mare tonaj, în cazul în care e la fel de isteţ ca pe vremuri. N-ar risca transportul comercial. În plus cred că e prea deştept să ia diamantele cu el.

– Adică?

– A aranjat ca acestea să intre în ţară prin

contrabandă. Va veni să le ridice cînd vor sosi.

– Se leagă.

– Tander, nu pot să ignor faptul că informatorul nostru a auzit pomenindu-se numele lui Amnity Ames precum şi cel al magazinului ei. Trebuie să afli dacă Amnity aşteaptă vreun transport de peste ocean, mai exact din Grecia.

– Mda, bine... Îşi trecu mîna peste ceafă. Uite ce e, Vince. Amnity nu e implicată în afacerea lui Andrew. Dacă cumva diamantele au fost trimise pe adresa magazinului, înseamnă că a fost folosită fără să ştie.

Vince rămase tăcut cîteva secunde. În final spuse:

– Pari foarte sigur de asta.

– Sînt.

– De ce?

– La naiba, Santini, n-ai încredere în judecata mea, în instinctele mele? Îţi spun că Amnity nu lucrează cu fratele ei. Era o vreme cînd luai de bun tot ce-ţi spuneam.

– Bine, bine, calmează-te.

Vince tăcu din nou.

– Tander, e ceva ce nu vrei să-mi spui? Am senzaţia că... Doamne sfinte, Ellis... Te-ai...

Tander, te-ai îndrăgostit cumva de Amnity Ames?

– Ce dracu' te-a făcut să crezi asta?

– Se potriveşte, nimic mai mult. De obicei porneşti de la premisa că toţi suspecţii sînt vinovaţi şi-ţi ia o groază de timp să hotărăşti care din ei este curat. Faptul că într-un timp aşa de scurt ai devenit ferm convins că Amnity n-are nici o legătură cu toată afacerea, îmi dă de înţeles al dracului de multe. Hai, Tander, recunoaşte!

– Poftim, o iubesc, acu' eşti mulţumit? M-am îndrăgostit de Amnity Ames. Şi, spre deosebire de un fraier bătut în cap pe care-l cunosc, eu nu mă lupt cu propriile sentimente. O iubesc, sînt bucuros – ca să nu zic mai mult – că se întîmplă aşa şi cu asta basta. Esenţialul, Santini, e că Amnity nu e complicea lui Andrew în povestea cu diamantele furate. Şi n-ai grijă, dragostea nu mi-a întunecat judecata, ceea ce probabil, este primul gînd ce-ţi trece prin cap.

– Ai unu-zero!

– N-ai încotro, Vince, trebuie să ai încredere în mine.

– În trecut mi-am pus viaţa-n mîinile tale, dar, fir-ar să fie, Tander n-ai mai iubit pînă acum. Dragostea poate să-i sucească minţile oricărui tip.

Doamne, Tander Ellis îndrăgostit. N-am crezut că o să aud vreodată cuvintele astea de la tine. Sigur, nici pe mine nu m-am imaginat vreodată spunîndu-le. În alte împrejurări aş fi desfăcut o şampanie, dar, în situaţia asta, mă nelinişteşti.

– Mersi frumos. Credinţa ta în mine e copleşitoare.

– Cunosc puterea unei femei, odată ce te-ai îndrăgostit de ea. Iubirea e în stare să facă multe, Tander.

– Îmi dau seama, crede-mă. Dar, Vince, sînt absolut sigur că Amnity e nevinovată. Nu mă supune acum unui interogatoriu să afli de unde ştiu, ai încredere în mine. Ori e misiunea mea, ori nu e. Ori o duc la capăt în felul meu, ori n-o duc de loc. Mingea e la tine, Santini.

Din nou Vince făcu o pauză lungă.

– E mingea ta şi jocul tău, spuse încet. Joacă-l cum crezi. Ţinem legătura.

– Mulţumesc, Vince.

– Ai grijă de tine! Şi, Tander... ai grijă de inima ta! Dacă greşeşti... Nu, lasă. O să te anunţ dacă primesc ceva informaţii. Salut!

– Îhî. Salut! încheie Tander şi puse uşor receptorul la loc.

Vince Santini închise şi-şi trecu ambele palme peste faţă. Fixă cu privirea tavanul, apoi scutură din cap şi mormăi:

– Fir-ar să fie!

A doua zi dis-de-dimineaţă, Tander stătea în maşină, pe o stradă lăturalnică care-i oferea o perspectivă clară asupra vilei lui Amnity. La un moment dat, în toiul nopţii trecute, care fusese cît pe ce să devină albă, hotărîse că nu-şi va asuma riscul de a merge la *Crazy Quilt* şi a da iar de bunicuţa de la Gestapo, aflată la datorie.

Ştia că timpul e unul din inamicii săi. Andrew îşi ducea la îndeplinire planul, iar el era departe de a cîştiga încrederea lui Amnity. Un alt duşman aprig erau minciunile pe care le presăra ca pe nişte cioburi de sticlă pe drumul dintre el şi Amnity.

Aştepta cu privirea aţintită la uşa din faţă de aproape o oră, cînd în sfîrşit aceasta se deschise şi Amnity ieşi la iveală.

„Bună dimieaţa iubirea mea", şopti încet. Ar fi vrut să traverseze în fugă strada, s-o ia în braţe şi s-o sărute trei ore în continuu. Sau opt ore. Sau,

ce naiba, la infinit.

Aceasta se urcă în maşină şi plecă. Tander se luă după ea.

Destinaţia ei, descoperi el curînd, era un mic restaurant. Străbătu la pas jumătate din parcare cînd se opri şi făcu cu mîna unei doamne ce tocmai cobora dintr-o maşină.

Mic dejun cu o prietenă, bombăni Tander. S-a făcut, doamnelor, sînteţi pe cale de a avea companie.

– Arăţi groaznic, îi spuse Beth Wilson, cea mai bună prietenă a ei. Absolut epuizată.

Amnity zîmbi blondei atrăgătoare, îşi scoase haina şi o lăsă să alunece la spatele ei, pe banchetă.

– Eşti fantastică! Săptămîna trecută mi-ai spus că arăt grozav.

– Asta a fost săptămîna trecută. Astăzi arăţi extenuată. A fost mult de lucru la *Crazy Quilt?*

– Da, foarte mult, dar sînt obosită fiindcă ieri am făcut curăţenie în toată casa.

– Zău?! făcu Beth şi-şi puse coatele pe masă. Spune tot! Ce te nelinişteş-te, Amnity? Faci reprize maraton de şmotru numai cînd ai ceva pe suflet.

– Mă cunoşti prea bine.

– Nu de asta sînt eu cea mai bună prietenă a ta?

Chelneriţa îşi făcu apariţia lîngă masă.

– Vreţi să comandaţi?

– Categoric, răspunse Beth. Mor de foame.

Făcură comanda, li se umplură ceştile cu cafea după care, Beth urmări cu privirea chelneriţa care se îndepărta.

– În sfîrşit, singure, spuse ea. Şi acum, Amnity, mărturiseşte! Ce nu e-n regulă? Ridică privirea-n tavan. Dă, Doamne să fie un bărbat. Rugăciunile mele au fost ascultate dacă există vreun exemplar splendid în viaţa lui Amnity... şi în patul ei.

– Pentru Dumnezeu, Beth. Eu...

Făcu ochii mari uitîndu-se dincolo de Beth, spre uşa restaurantului.

– Sfinte Sisoe, cum de-a...

Îşi mută brusc atenţia asupra lui Beth, şi se aplecă spre ea, spunîndu-i:

– Fii bună şi secondează-mă, da?

– Ce să fac?

– Sst. Ascultă. El refuză să priceapă că nu mă interesează... Cred că nu sînt decît o provocare pentru el, pentru că nu e obişnuit să aibă femei

care... Deci, schimb tactica. O să-i iasă pe nas toate ifosele, o să-şi pună coada pe spinare şi o să plece din viaţa mea.

– Îi?

– Sst.

Se îndreptă pe scaun şi zîmbi.

– Tander, Doamne, ce surpriză!

Tander şchiopăta venind spre masa lor.

– Da, într-adevăr, replică el zîmbind. M-am sculat devreme şi m-am hotărît să servesc micul dejun în oraş.

– Beth, acesta este Tander Ellis, ea e Beth Wilson, cea mai bună prietenă şi avocatul meu în acelaşi timp.

– Bună, Tander, zise Beth binevoitoare, măsurîndu-l cu privirea. Se uită la Amnity apoi la Tander. Sînt încîntată să te cunosc.

– Plăcerea e de partea mea. Mă rog, nu vreau să deranjez. Mă ducă să găsesc o masă.

Amnity îşi strînse haina şi se trase mai aproape de perete; apoi bătu cu palma locul rămas liber lîngă ea.

– Nu fii fraier, Tander, zise, zîmbind din ce în ce mai dulce. De ce să te duci aşa departe cînd poţi să stai chiar aici, lîngă mine? Eu şi cu Beth

n-avem secrete. Tocmai îi povesteam tot ce ştiu despre tine. Nu-i aşa, Beth?

– A, da aşa e, răspunse aceasta. Mă simt de parcă te-aş cunoaşte, Tander. Îşi drese glasul. Da, într-adevăr. Aşa e.

Tander îşi micşoră ochii, uitîndu-se intenţionat la Amnity.

– Chiar aşa? Interesant.

Şi bulversant. Ce naiba avea Amnity de gînd? se întrebă el.

Bătu iarăşi locul cu palma.

– Nu vrei să-ţi aşezi funduleţul chiar aici, lîngă drăguţa de mine?

– Doamne fereşte! bolborosi Beth în şoaptă.

– Ba bine că nu, răspunse Tander. N-aş rata micul dejun pentru nimic în lume.

Capitolul patru

Asta nu era o idee bună, hotărî Amnity.

Îşi întinse haina pe spătarul banchetei, în timp ce Tander se strecură lîngă ea. Chelneriţa apăru pe neaşteptate, zîmbind radioasă, şi luă comanda de cafele a lui Tander. Umplu ceştile cu cafea şi plecă în grabă, zîmbind încă.

Şi acum, iată-ne ajunşi şi aici, gîndi Amnity deprimată, ea şi Tander, înghesuiţi unul în sufletul celùilalt. Piciorul lui Tander era lipit de al ei şi emana o căldură incredibilă care parcă intra în ea, îi străbătea corpul întreg ca o furnicătură persistentă, se răsucea încet înăuntrul ei ca apoi să o

ia la goană în sus, spre sînii pe care îi simţea ciudat de tari şi dureroşi. Nu, categoric, nu fusese o idee bună.

– Deci, i se adresă Tander lui Beth, eşti avocată. Ai vreo specializare?

– Nu chiar, răspunse aceasta, mă ocup cu cîte puţin din toate. Găsesc că e mai interesant. Am cunoscut-o pe Amnity acum cinci ani, cînd am luat parte în numele ei la negocierea contractului de închiriere a clădirii în care se află acum magazinul. O ştii de mult pe Amnity, Tander? Încremeni pentru o clipă. Vreau să spun că Amnity mi-a povestit tot despre tine, dar se pare că nu-mi aduc aminte cînd anume v-aţi întîlnit.

Tander se stăpîni să nu zîmbească. Perry Mason Beth nu auzise de el pînă acum două minute, cînd intrase în restaurant.

– Păi, zise el, dacă te iei după calendar, ai spune că n-o cunosc de prea mult timp. Dar timpul, Beth, nu e important în materie de sentimente. Zîmbi către Amnity care îl privea absentă, apoi se uită din nou la Beth, şi spuse: Înţelegi unde bat?

Surîzînd visătoare, Beth îşi puse un cot pe masă şi-şi sprijini capul în palmă.

– Ah, da, înţeleg tot. E extraordinar şi atît de romantic totul. Nu pot să-ţi spun cît sînt de încîntată că Amnity şi-a găsit... Au!

Tresări pe neaşteptate.

– Vai, dragă, te-am lovit cumva cu piciorul, Beth? Îmi pare atît de rău! se scuză Amnity, e o înghesuială sub masă! A, iată că ne-a sosit micul dejun. Trebuie să mănînc repede şi s-o şterg. Am o mie de lucruri de făcut la *Crazy Quilt* înainte de a deschide.

– Zău? se miră Tander în timp ce i se punea cafeaua în faţă. Ca de exemplu?

Îşi aranjă farfuria cu omletă.

– Să şterg praful. Trebuie să şterg praful.

– Pe Amnity a apucat-o de-a binelea febra curăţeniei, spuse Tander şi-şi turnă sirop pe plăcinte. Ieri a făcut lună toată casa de la un capăt la celălalt.

– Erai acolo în timpul ăsta? întrebă Beth.

– Bineînţeles. Dar din cauza leneşului ăsta de genunchi nu i-am fost de prea mare ajutor. Pînă la urmă am plecat, deşi nu mi-a plăcut deloc ideea de-a o părăsi. Am dreptate, Amnity?

– Nu, răspunse ea. Adică, da, ai plecat, dar....

Fir-aş al naibii, vorbea de parcă ar fi fost un

cuplu liniştit adunînd împreună pînzele de păianjen. Pînă şi tonul vocii dădea vizibile subînţelesuri sexuale faptului că el fusese la vilă. Sigur, o sărutase pînă ce-şi pierduse respiraţia, şi... Nu, nu mai trebuia să se gîndească la asta. Petrecuse o jumătate de noapte retrăind acele sărutări.

– Dă-mi sarea, te rog!

Tander luă solniţa şi i-o întinse. Cînd ea o apucă cu degetele, el îi prinse mîna cu solniţă cu tot între palme, ca într-un sandviş. Se uită la el surprinsă.

– Scuză-mă, Beth, zise el cu ochii pironiţi la Amnity, dar trebuie neapărat să-i spun „bună dimineaţa" cum se cuvine.

– Chiar te rog, răspunse Beth cu voiciune. Fă-te că, pur şi simplu, nu mă vezi.

Amnity făcu ochii mari cînd Tander se aplecă asupra ei.

– Bună dimineaţa, murmură el cu glas răguşit. N-am cuvinte să-ţi spun cît de mult înseamnă pentru mine primirea caldă pe care mi-ai făcut-o în dimineaţa asta.

– Dar eu...

– Aşadar, bună dimineaţa, iubita mea! adăugă el şi-o sărută.

Nu putea s-o sărute într-un restaurant! ţipă Amnity în gînd. Dar chiar asta făcea, şi era divin, şi era... Drace, era gata, se terminase.

Clipi şi aproape că-şi turnă sare în ceaşca de cafea cînd Tander îi dădu drumul la mînă. Inima i-o luă la trap, căldura dinăuntrul ei atinsese limita de fierbere, iar obrajii roşii îi ardeau de dorinţă.

Îşi făcu de lucru presărînd sare pe omletă. „Bună dimineaţa, iubita mea". Vocea lui îşi găsise ecoul în mintea şi sufletul ei. „Iubita mea... iubita mea". Nu mai fusese niciodată iubita cuiva. „Iubita mea". Cum ar fi să evadeze din trecut, să i se dăruie cu totul lui Tander şi să-l facă s-o iubească pe vecie?

– Pui groaznic de multă sare pe omleta aia, observă Tander.

– Ce? A, da.

Trînti solniţa pe masă.

– Apropo, Amnity, interveni Beth, m-am ocupat de actele acelea vamale. Au ştampila din New York şi comenzile tale vor fi trimise la *Crazy Quilt* ca de obicei, fără nici o bătaie de cap.

Lui Tander i se aprinseră beculeţele, astfel că îşi luă gîndul de la Amnity şi sărutul extraordinar de adineauri. Era în misiune, îşi aduse el aminte.

Ar fi vrut să nu facă altceva decît să se concentreze asupra lui Amnity şi asupra faptului că era îndrăgostit de ea, dar...

– Vamă? întrebă el. Nu mi-am dat seama că o parte din marfă îţi vine de peste ocean, Amnity.

– N-o fac de obicei.

Luă o înghiţitură de omletă şi cît pe ce să se înece din cauza excesului de sare. Dădu pe gît nişte cafea.

– Şi, cînd o fac, Beth se ocupă cu toată hîrţogăraia.

– Înţeleg, spuse Tander binevoitor. Deci de data asta ce mărfuri exotice primeşti şi de unde?

Nu din Grecia, pentru numele lui Dumnezeu, nu Grecia! Dacă Andrew o implicase în contrabanda cu diamante, o să pună mîna pe nemernicul ăla şi-o să-l facă bucăţi.

– Ce materiale au trecut de vamă, Beth? întrebă Amnity.

Slavă Domnului că sporovăiau şi ei ca oamenii normali la micul dejun. Asta însemna că ar putea să-şi mănînce omleta pentru că o făcuse potroacă, dar exista o licărire de speranţă că ar fi în

stare să supravieţuiască aşezată atît de aproape de Tander, fără să se facă de rîs de-a binelea.

Planul ei a eşuat în stil mare, admise. L-a pus în acţiune sub imboldul momentului, dar Tander nu s-a lăsat intimidat nici cît negru sub unghie de micul ei intermezzo cu: „Nu vrei să te aşezi lîngă drăguţa de mine?" Nu şi-a luat tălpăşiţa. S-a aşezat lîngă drăguţa de ea şi a sărutat-o cu nesimţire. Iar ea era o epavă.

– Păi, să vedem, veni răspunsul lui Beth. E aţa aceea de mătase venită din Spania, pînza din Irlanda, şi... Îşi scormoni memoria în timp ce privea în gol, cu ochii pe jumătate închişi.

Şi? o îndemnă Tander în gînd. Pînă aici e bine. Spune că asta-i tot, Beth! Ar fi vrut ca aceasta să anunţe că nu mai sosea nimic de peste ocean.

– Dar ce-i cu cadoul pentru mine însămi? întrebă Amnity. A ajuns la New York?

Tander simţi cum i se încordează fiecare muşchi al corpului.

Beth pocni din degete.

– Da, asta e. Ştiam eu că uitasem ceva.

– Ah, nemaipomenit, exclamă Amnity zîmbind radioasă. Cînd am văzut-o în catalogul de licitaţie, am reuşit să mă conving că merit într-adevăr să o

am. De-abia aştept s-o văd.

– Suspansul e prea greu de suportat, zise Tander cu speranţa că vocea îi sunase normal. Ce lucru deosebit îţi oferi în dar?

Cînd se întoarse să se uite la el, ochii îi străluceau de entuziasm.

– O cuvertură din petice, veche. A făcut parte dintr-o proprietate scoasă la licitaţie. Proprietarii au fost nişte americani, care s-au retras acolo, iar cuvertura a fost făcută în această ţară la începutul secolului. E fantastică... sau cel puţin aşa arată în broşură. Este una din acele cuverturi matlasate, fără seamăn, care au necesitat luni întregi de muncă pentru a fi terminată. O casă de licitaţii de aici a plasat oferta din partea mea, şi am luat-o. Ah, sper că n-o să treacă o veşnicie pînă cînd o să sosească de la New York.

Beth izbucni în rîs.

– Ai răbdare, domnişoară Ames. Eşti ca un copil de ziua lui de naştere.

Americanii care s-au retras acolo, cugetă Tander. Acolo, unde? Trebuia să întrebe, dar, drace, în acel moment efectiv nu voia să afle.

– Ai văzut vreodată o astfel de cuvertură, Tander? continuă Amnity. Fiecare din ele e di-

ferită şi sînt făcute din resturi de material care conţin înţelesuri şi amintiri aparte. Cînd se asamblează piesele, nu se ţine seama de nici un model stabilit. Cuverturile matlasate sînt umplute apoi cu vată de bumbac pe porţiuni de cîţiva centimetri, pentru a da un plus de originalitate. Cea pe care am cupărat-o eu este în culori vii, vesele. Vai, sînt nerăbdătoare să-o văd în realitate.

– Din ce... începu Tander. Se opri să-şi dreagă vocea. Din ce ţară vine cuvertura?

– Din Grecia. Poţi să-ţi închipui cîte poveşti ne-ar spune ea dacă ar fi în stare să vorbească? E atît de veche şi a călătorit...

Pălăvrăgeala exuberantă a lui Amnity fu înghiţită de vuietul din urechile lui Tander.

Grecia.

Să-l ia toţi dracii pe acel Andrew Ames! Deci, într-adevăr ăsta era planul lui. Se folosea de propria-i soră pentru a introduce în ţară, prin contrabandă, diamantele furate.

Totul se lega. Informatorul din Grecia auzise numele lui Amnity şi de *cuvertura din petice.* Ultimul se pare că avea două înţelesuri, nu era numai numele magazinului lui Amnity, dar se referea şi la acea cuvertură pe care aceasta o aştepta din

Grecia.

Ticălosul de Andrew rîde probabil pe înfundate de bucuria că a avut norocul să descopere că sora sa avea acolo o cuvertură ce urma să fie trimisă spre Statele Unite.

Tander îşi îngustă ochii. A, da, aştepta cu nerăbdare să dea ochii cu Andrew Ames... Nemernicul se credea în siguranţă folosindu-se de Amnity. Greşeala lui Andrew era că nu ştia că Amnity Ames era femeia pe care Tander Ellis o iubea.

– Tander? întrebă Amnity. Ce s-a întîmplat? Arăţi dintr-o dată... nu ştiu cum să spun... furios.

Îi puse braţul pe după umeri şi o sărută pe frunte.

– Mi-a amorţit genunchiul. Chiar tu ai spus că nu prea e loc sub masă. Am nevoie de puţină plimbare.

În curînd, se gîndi. În curînd nu va mai fi nevoie să mintă. În curînd va putea să-i spună lui Amnity cît de mult ţine la ea. Ea îi va înţelege înşelătoria. Efectiv, trebuie să înţeleagă.

– Deocamdată trebuie să-mi iau zborul. Ne vedem mai tîrziu la magazin, sau îţi dau un telefon.

Îi depuse un sărut scurt şi apăsat pe buze,

apoi luă nota de plată şi o înlocui cu cîteva bancnote pentru bacşişul ospătăriţei.

– Vă fac cinste, spuse el, ridicîndu-se de pe banchetă. La urma urmei, v-am stricat petrecerea. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Beth. Vorbim mai tîrziu, Amnity.

– Dar... începu Amnity.

– Pa, deocamdată, spuse el şi se îndepărtă şchiopătînd.

Amnity se uită la el cum se opreşte la tejgheaua de la intrare ca să plătească nota şi apoi dispare pe uşă, afară. Îşi întoarse privirea spre Beth care zîmbea.

– Măi, să fie, spuse aceasta, eşti fără îndoială plină de surprize. Tander e un bărbat splendid, Amnity. Şi nu numai atît, dar îmi place ca om. Şi se vede de la o poştă că e nebun după tine. Da, într-adevăr, Tander al tău e nemaipomenit.

– Nu e al meu, rosti Amnity încet.

Beth îşi pierdu zîmbetul.

– Of, Amnity, sîntem prietene de atîta vreme. Ştiu cît de mult ai suferit pentru ce au făcut tatăl şi fratele tău, dar trebuie să te gîndeşti la viitor. Nu întîlneşti bărbaţi ca Tander în fiecare zi. Ţii la el. Ţi se citeşte pe faţă, în ochi. Doar n-ai de gînd să

negi, nu-i aşa?

Amnity oftă.

– Nu. Ţin într-adevăr la Tander. Din primul moment în care l-am văzut m-am simţit altfel, ciudat, emoţionată, şi...

– Şi? făcu Beth aplecîndu-se spre ea.

– Şi speriată.

– Amnity nu lăsa fantomele trecutului să se pună între tine şi el. E rîndul tău să fii fericită.

– Dar sînt fericită, recunoscu Amnity îndreptîndu-se în scaun. Am magazinul şi cîţiva prieteni buni. Mă întîlnesc cu oameni interesanţi. Da, Tander e deosebit; mă face să mă simt... Dar n-o să mă îndrăgostesc de el, Beth, fiindcă nu vreau. Nu vreau o relaţie serioasă cu Tander Ellis. Şi, cum se spune, cu asta basta.

– Scumpete, zise Beth zîmbind cu bunăvoinţă, tot ce am de spus e: prostii!

– O cuvertură matlasată, din petice, spuse Vince. Aha, ar merge. Andrew e băiat deştept.

Tander strîngea receptorul în mînă, atît de tare, că i se albiseră încheieturile degetelor.

– Andrew Ames nu mai are mult timp la dispoziţie.

– Uşurel, Tander. O să ţipe de-o să se audă pînă la Washington dacă o să-l necăjeşti.

Tander trase adînc aer în piept şi-l expiră apoi încet, făcînd astfel să scadă oarecum tensiunea din muşchii torsionaţi.

– Bine, bine, te ascult.

– Aşa. Acum să vedem ce avem. Nu cred că Andrew va risca să pună mîna pe cuvertură în timp ce aceasta va fi trambalată de colo-colo în New York. De ce ar face asta? Ştie exact care e destinaţia ei. Nu va face decît să aştepte pînă cînd ajunge la magazinul lui Amnity, şi să se ducă pe urmă s-o ia.

Tander strînse din dinţi pînă simţi că-l dor.

– Iar eu voi fi comisia trimisă în întîmpinarea lui.

– Ai ghicit. Presupun că nu mai e nevoie să-ţi spun că protecţia lui Amnity este prioritară. Mi-ai zis că nu e implicată în eschrocheria asta şi asta face din ea un cetăţean nevinovat prins la mijloc. Tander, crezi că există vreo şansă ca Amnity să coopereze cu noi la arestarea lui frate-său?

– Ce vrei să spui?

– E mult mai uşor să pui sub supraveghere un

loc dacă proprietarul îţi dă cheile şi-ţi spune: „Dă-i drumul!“ Cînd Andrew va sparge magazinul să pună mîna pe cuvertură, îl înhaţi şi asta e, aşa se termină povestea.

– Trebuie să mai rumeg chestia asta în cap, murmură Tander, trecîndu-şi mîna peste ceafă.

– Ar merge totul mult prea uşor, fără eventuale piedici. Ei bine, asta-i tot deocamdată. Te las pe tine să hotărăşti cînd şi ce îi spui lui Amnity. E iubita ta, Tander. Tu ştii cel mai bine cum să procedezi.

– Desigur. Ai dreptate, zise Tander sec.

– Dragostea e complicată, nu-i aşa? chicoti Vince. Fii cu ochii-n patru, căci Andrew se îndreaptă spre tine. Poţi să pui pariu pe asta. Şalut, Tander.

– Pa! încheie acesta şi închise telefonul.

Îşi lăsă capul pe spate, sprijinit de spătarul canapelei şi închise ochii.

– Mii de draci!

Toată ziua, în orele acelea lungi, Amnity s-a gîndit la Tander. A revăzut în continuu cu ochii

minţii fiecare clipă petrecută cu el. Fiecare moment unic, perfect.

Încet, cu precauţie, i-a permis să intre în spaţiul ei sigur, să înainteze centimetru cu centimetru, din ce în ce mai aproape de sufletul ei.

Fiecare pas pe care l-a făcut alături de el a fost un risc, totuşi n-a fost pedepsită cu nici o suferinţă sfîşietoare. În schimb, a culeş premii încîntătoare. Zîmbetul lui, glasul lui, afecţiunea tandră din ochii lui au început să umple golul deprimant din ea.

Cu ani în urmă, a riscat o relaţie intimă, ştiind că deşi ţinea la bărbatul respectiv, totuşi nu-l iubea cum ar fi trebuit. A sperat că se va simţi altfel, mai în siguranţă, cu toate acestea, în final a realizat că intimitatea fără dragoste era la fel de rea ca lipsa cu desăvîrşire a iubirii.

Ştia că Tander nu va încerca o astfel de tentativă. El cere totul de la o femeie – şi-l dă în schimb totul. Poate de aceea îl găsea atît de irezistibil.

Aşadar, poate să aibă încredere în el? Sau o s-o mintă şi el aşa cum au făcut tatăl şi fratele ei?

Neliniştită şi tulburată, se plimba prin magazinul gol pentru moment. Se opri în faţa standului

de cusături şi-şi fixă privirea pe o trusă cu un curcubeu identic cu cel la care lucra Tander. Îşi plimbă degetul de-a lungul arcului viu colorat, iar ambalajul de celofan fîşîi sub atingerea ei.

Un zîmbet visător îi apăru pe buze cînd şi-l imagină pe Tander chinuindu-se la fiecare împunsătură pe pînză. Îl vedea parcă cu o expresie de concentrare maximă pe faţă şi cu sprîncenele unite într-o încruntătură.

Marele, puternicul, masculinul Tander era hotărît să depăşească dificultăţile cusutului şi blestemat să fie cel care îl sîcîie cu întrebări în timpul frămîntării sale. Tander Ellis va termina curcubeul.

– Şi pe urmă, şopti ea, el poate să-şi pună dorinţa.

Şi o va face, ştia că o va face, pentru că Tander era omul care trăia atît prezentul cît şi viitorul.

Dar ea însăşi? Ea era prizoniera trecutului, închisă între zidurile înalte pe care le ridicase în jurul inimii. Culorile strălucitoare ale curcubeului nu puteau pătrunde pînă la ascunzătoarea ei mohorîtă şi sumbră. Nici chiar un bărbat cu forţa şi fermitatea lui Tander nu putea să răzbată dincolo de zidurile de apărare, dacă ea nu i-ar fi dat voie.

Din nou ochii i se umplură de lacrimi. Cu mîini tremurînde luă trusa de cusut de pe suport şi o strînse cu putere la piept.

Puţin după ora şase seara, în timp ce se ducea cu maşina spre vila lui Amnity, Tander ajunse cu mare surprindere la o concluzie foarte stînjenitoare: nu înţelegea femeile. Sau, mai exact, n-o înţelegea pe Amnity.

După ce meditase îndelung, trăsese concluzia că întîmpinarea caldă şi aproape prea dulce pe care i-o făcuse la restaurant, în dimineaţa aceea, fusese de fapt, o încercare de a-l lovi, de a-l scoate probabil de pe scena pe care se juca viaţa ei. Făcîndu-i jocul, îi dăduse peste cap tot planul, iar ea răspunsese cu toată fiinţa la sărutul lui neaşteptat.

Dar, a cugetat el în timp ce se gîndea cum s-o invite la cină, ea a avut o zi întreagă să-şi întărească fortăreaţa. N-avea de gînd să ia masa cu ea în oraş doar ca să-i strice ea iarăşi tot planul. Prin urmare, a chemat-o la *Crazy Quilt* propunîndu-i să se întîlnească şi să ia masa la ea acasă, unde el va aduce mîncare chinezească gata preparată. Era pregătit pe deplin să-i speculeze compasiunea, să-i spună că-l ucide durerea de

genunchi şi că trebuie să-l menajeze pe cît posibil.

Şi-atunci, ce se întîmplase? Cînd îi făcu propunerea, nici nu apucase să treacă de episodul mîncării chinezeşti, cînd îl anunţă că ideea lui e minunată c-or să se vadă mai tîrziu, şi la revedere.

Nu, îşi spuse el încă o dată, n-o înţelegea deloc pe această domnişoară, dar era al naibii de sigur că o iubea. Şi nu se înţelegea nici pe sine însuşi. Minciunile pe care i le spunea în continuu, îi stăteau ca o piatră pe inimă şi, deveneau şi mai greu de suportat ori de cîte ori se gîndea la ele ca la nişte obstacole în drumul spre inima şi dragostea ei.

În seara aceasta, îşi făgădui el, o să-i spună tot. Trebuia să înalţe o rugăciune sau două, să spere că va accepta motivul lui pentru care a înşelat-o la început.

Şi din ascunzişurile minţii sale îl pîndea teama că Amnity mai avea încă un spirit de loialitate faţă de Andrew. Ştia că ea se agăţa de cea mai mică urmă de speranţă că frate-său şi-ar fi refăcut viaţa în ultimii doi ani.

Tander ştia că seara asta era mai importantă

decît poate fi spus în cuvinte. Nodul pe care-l simţea în gît îi dădea de înţeles cît de nervos era. Voia să ajungă la Amnity acasă, s-o îndoape cu mîncare chinezească, apoi să se aşeze lîngă ea şi să-i spună adevărul despre misiunea lui... şi despre fratele său.

Şi atunci îi va spune că o iubeşte cu toată fiinţa lui.

– Dacă ratezi, Ellis, făcu el ameninţător spre imaginea din oglinda retrovizoare, o să te strîng de gît!

Amnity stătea şi se studia în faţa oglinzii mari din dormitor. Arăta ciudat de schimbată, hotărî ea. Pielea părea că-i luceşte şi avea în privire o căldură plăcută pe care n-o mai avusese pînă atunci.

Îşi întoarse capul într-o parte şi în cealaltă, urmărind mişcarea mlădioasă a părului negru. Chiar şi el arăta neobşinuit de lucios şi mătăsos.

Caftanul în care era îmbrăcată, era foarte drăguţ; din lînă moale, de un albastru-deschis, cu o garnitură de flori în culori pastelate, brodate

chiar de mîna ei la poale şi la marginea mînecilor lungi, unduitoare.

Se auzi un ciocănit la uşă.

– Imediat, strigă ea şi părăsi în grabă dormitorul.

Deschise uşa de la intrare şi îi zîmbi lui Tander, în timp ce inima începuse să-i bată cu repeziciune. Era îmbrăcat în raiaţi negri şi un pulover bleu, de aproape aceeaşi nunaţă cu caftanul ei.

– Bună, îl salută ea şi se trase înapoi. Intră, te rog.

Păşi şchiopătînd în cameră, cu o pungă mare, albă în mînă.

– Arăţi superb, remarcă el, măsurînd-o cu privirea. Realmente frumoasă.

– Mulţumesc. Mîncarea asta miroase tare îmbietor. Ce-ar fi s-o aranjez pe masa din firidă, în timp ce tu o să aprinzi focul în şemineu? Mi-e foame şi sînt sigură că şi ţie ţi-e. Mă bucur că te-ai gîndit la asta. N-am mai gustat mîncare chinezească de-o veşnicie. Ce vrei să bei?

– Mi-e indiferent.

I se părea lui sau vorbea într-adevăr foarte repede? Probabil i se părea agitată pentru simplul fapt că el era aşa.

Îi luă punga din mînă, pe urmă se întoarse şi de îndreptă spre masă. După ce scoase afară cutiuţele albe, veni înapoi în sufragerie, Tander era aşezat în faţa căminului, cu spatele la ea, care rămase pe loc, nemişcată, cu privirea absorbită de persoana lui.

Cînd surcelele se aprinseră şi flăcările se ridicară înconjurînd buştenii din cămin, ea simţi o căldură ciudată inundîndu-i trupul. Închise ochii ca să savureze acea căldură şi pete de culoare începură să-i joace sub pleoape. Culorile curcubeului.

Îşi închipui cum un curcubeu se arcuieşte deasupra ei, cum Tander stă la unul din capetele lui şi culorile acelea frumoase curg peste el ca o cascadă irizantă.

Căldura curgea prin ea, îndepărtînd pînă şi ultimul frison de teamă şi singurătate din răceala care o învăluise atîta amar de vreme.

Se simţea de parcă s-ar fi aflat la hotarul *Genezei.* Nu mai putea amîna hotărîrea pe care trebuia s-o ia, hotărîre ce ar putea să-i schimbe viaţa pentru totdeauna.

Trase uşor aer în piept şi deschise ochii. Tander era tot acolo, cu privirea pierdută la foc. A

lui era căldura aceea care o inunda, care îi oferea puterea de a da la o parte zidurile de apărare. Va risca totul şi toate pentru el, fiindcă nu avea de ales. Îl iubea. Şi acea dragoste era mai puternică decît umbrele trecutului.

El se ridică cu greutate, sprijinindu-se în baston, se întoarse cu faţa la ea şi întrebă:

– Gata?

Aceasta încuviinţă din cap, de teamă că, dacă va vorbi, i-ar scăpa fără să vrea o declaraţie de dragoste.

Se aşezară la masă şi îşi umplură farfuriile cu găluşti prăjite şi tăiţei cu susan alături de friptură de vită, picantă, cu sos de portocale.

După ce luă prima înghiţitură, Tander se hotărî ca, în timpul mesei, să nu ducă discuţia dincolo de limitele banalului. Vor pălăvrăgi despre magazinul ei, despre vreme, despre orice le vine în minte. Dar se pare că exista o tensiune neobişnuită în atmosferă, o boare de senzualitate. Amnity arăta aşa de frumoasă şi oarecum schimbată. Nu-şi dădea seama despre ce era vorba, dar... La naiba, Ellis, se mustră. Mănîncă o găluşcă şi spune ceva inteligent în legătură cu un film văzut recent sau o carte bună.

– Amnity, zise el, te iubesc.

Doamne sfinte, nu se putea să fi spus el asta!

Ea ridică brusc capul şi făcu ochii mari, uluită.

Ce?!

Îi spusese că o iubeşte? Chiar în timp ce îşi tăia friptura, Tander Ellis îşi mărturisea dragostea pentru ea? Ce superb! Ce minunat!

– Ah, Tander, eu...

– Drace, o întrerupse el, scuturînd din cap. N-am vrut să spun asta. Adică, am vrut, şi e adevărat ce-am spus, dar n-am vrut s-o zic decît după... Am făcut-o de oaie.

– Nu. N-ai făcut-o. Îi dărui un zîmbet cald. Tander, şi eu te iubesc. Nu am crezut că voi mărturisi asta vreodată unui bărbat, dar ţi-o spun ţie, acum. Te iubesc, Tander Ellis.

– Da? Surîse uşor. Mă iubeşti?

– Da.

Se ridicară în picioare, amîndoi în aceeaşi clipă, cu privirile încremenite. Bastonul lui Tander rămase uitat atîrnînd de spătarul scaunului. Mîncarea fierbinte cu miros ademenitor rămase uitată în farfurii. Uitară tot în afară de ei doi.

Tander o luă pe Amnity în braţe şi o strînse tare, savurînd atingerea trupului cu forme delicate

ce se cuibărea la pieptul său.

Îl iubea, se gîndi el, fără să-i vină a crede. Amnity Ames era îndrăgostită de el. Lăsase la o parte durerea cauzată de tatăl şi de fratele ei şi se bizuia pe el, credea în el, îl iubea. Era a lui... pe veci.

Îi căută buzele şi o sărută – un sărut mistuitor în care limba lui îi pătrunse adînc în gură, nerăbdătoare să o întîlnească pe a ei. Dorinţa arzătoare îl străbătea ca un fulger, pofta trupească i se deşteptă instantaneu, făcîndu-l să tînjească după locul acela tainic şi încîntător al feminităţii ei.

Ah, Tander o iubea – cînta parcă inima lui Amnity. Asta spusese şi ea, îl credea, avea încredere în el. Era a lui, era al ei şi viitorul era un curcubeu viu colorat, scînteietor.

– Te doresc, Amnity, şopti el cu buzele lipite de ale ei. Vreau să fac dragoste cu tine.

– Da, da, Tander, şi eu te doresc. Te iubesc aşa de mult!

O sărută din nou, apoi o luă pe după umeri şi o lipi de el. Părăsiră firida şi, traversînd sufrageria se îndreptară către dormitor.

Deodată, Amnity se opri, iar Tander fu obligat să facă acelaşi lucru.

Se uită în sus la el, întrebător.

– Nu mai şchiopătezi. Privi în urmă, la bastonul care atîrna de scaun, apoi îi întîlni iarăşi ochii. Bastonul e acolo şi tu nu şchiopătezi deloc.

Doamne Dumnezeule, îşi spuse Tander, ce naiba făcea? Unde-i era capul? Îşi pierduse simţul realităţii. Se lăsase furat de pasiune şi de incredibila descoperire că era iubit. Îşi concentrase toată atenţia pe ei doi şi pe noaptea de dragoste care urma.

Avusese de gînd să-i spună tot adevărul – misiunea primită de la Vince, contrabanda cu diamante a lui Andrew, tot. Încă mai avea de gînd să-i spună. Trebuia. Înainte de a face dragoste.

O apucă de umeri şi, o întoarse cu faţa spre el.

– Ascultă-mă, Amnity. Te rog, fii bună şi ascultă. Plănuisem să-ţi spun absolut totul în seara asta, îţi jur, dar din clipa în care mi-ai spus că mă iubeşti, nu m-am mai putut gîndi la altceva.

– Ce să-mi spui? întrebă ea cu glas tremurător. De ce nu mai şchiopătezi, Tander?

– Pentru că n-am nimic la genunchi, răspunse el, şi un muşchi îi tresări de-a lungul maxilarului. Şi n-am avut nimic niciodată.

– Ai minţit cînd mi-ai povestit de genunchi, de accidentul avut?

– Da, dar...

– Ai minţit?

O zgîlţîi uşor.

– Nu o mai zice în felul ăsta, cu expresia unui om lovit în moalele capului. Te rog, dă-mi o şansă să-ţi explic. Amnity, cu ani în urmă, am lucrat ca agent al guvernului, peste hotare. Asta are mai puţină importanţă. Am renunţat la viaţa aceea şi mi-am ocupat timpul cu diverse investiţii. Pe urmă, un bun prieten, pe nume Vince Santini, a demisionat din poliţie şi s-a făcut detectiv particular. Lucrează îndeaproape cu agenţi federali la unele cazuri şi m-a rugat să primesc o misiune aici.

– Eşti într-o misiune guvernamentală secretă? Eşti agent?

– Pentru un timp. N-am nicidecum în intenţie să-mi fac iarăşi din asta o meserie căreia să-i dedic tot timpul, crede-mă.

– Şchiopătatul face parte din camuflaj, nu-i aşa? Da, sigur că da, îşi dădu ea singură răspunsul. Asta nu e minciună în adevăratul sens al cuvîntului, nu? Nu, nu este. Îţi faci meseria, o me-

serie importantă. Nu m-ai minţit. Nu chiar. Nu-i aşa, Tander? Vai, Doamne, nu ştiu cum să numesc ce-ai făcut.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

El scoase un geamăt.

– Nu plînge. Te rog, nu mai plînge. Te-am iubit practic din prima clipă în care te-am văzut. Uram să-ţi explic tot, dar...

O apropie de el şi îşi încolăci strîns braţele în jurul ei.

– Nu plînge.

– Te iubesc şi mă iubeşti, începu ea să turuie. Asta contează... dragostea noastră. Ne iubim, avem încredere unul în celălalt. Minciunile tale... Nu! N-au fost minciuni. Au fost...

– Amnity, potoleşte-te! Opreşte-te, te rog!

Ea se aruncă de gîtul lui, şi îl privi ţintă în ochi.

– Fă dragoste cu mine, Tander! Acum. Vreau să mă gîndesc numai la noi, la iubirea noastră. Numai pe tine te vreau.

Nu! ţipă mintea lui. Trebuia să-i mărturisească tot. Trebuia să afle că el se afla acolo ca să-l prindă asupra faptei pe fratele ei, că Andrew a plănuit să se folosească de ea. Trebuia să-i mărturisească faptul că venirea lui la *The Crazy Quilt*

fusese calculată, că întîlnirile lor fuseseră stabilite şi regizate dinainte. Trebuia să înlăture şi ultimile minciuni din calea sa.

Ea se lipi strîns de el, cu trupul mulat pe al lui. Trecu uşor cu vîrful limbii peste buzele lui şi îşi strecură degetele prin părul des.

– Iubeşte-mă, Tander, şopti. Nu mai vorbi. Nu m-a supărat ce mi-ai spus de genunchi, cum că ai fi rănit, fiindcă înţeleg perfect. Nu mă vrei, Tander? Nu vrei să faci dragoste cu mine?

Începu să se mişte excitant, legănîndu-şi şoldurile într-un ritm lent.

– Te iubesc atît de mult!

– Amnity, eu... Vai, Dumnezeule!

Îşi pierdu brusc controlul şi, cu un geamăt ce păru că îi sfîşie sufletul, o luă în braţe şi o duse în dormitor.

Capitolul cinci

Dormitorul era un curcubeu.

Perne în culori aprinse erau răspîndite pe cuvertura albă, de pe patul dublu. Aceleaşi culori se întîlneau şi în cordoanele draperiilor şi în răţoiul, şoricelul şi ursul bizari, umpluţi cu vată care erau căţăraţi pe bancheta de diacon lipită de un perete. Mobila era albă, din împletitură de nuiele, iar mocheta verde. Veioza mică de pe noptieră arunca o lumină roşie în toată camera.

Tander o aşeză pe Amnity în picioare, lîngă pat, apoi o sărută îndelung. Culorile camerei-curcubeu păreau că se învîrtesc în jurul lor într-un

vîrtej senzual, creînd astfel o lume intimă, în care nu încăpeau decît ei doi.

– Eşti atît de frumoasă, spuse Tander în timp ce o dezbrăca.

– Şi tu la fel, şopti ea.

Îşi scoase şi el hainele, pe urmă aruncă pe jos pernele împrăştiate pe pat; pe covorul verde, acestea semănau cu nişte flori sălbatice, viu colorate. Dădu la o parte păturile, o ridică pe Amnity şi o aşeză pe cearşafurile albe şi reci.

E superbă, se gîndi el, şi inima începu să-i bată nebuneşte. Aceasta era Amnity şi el o iubea. Ăsta era singurul lucru care conta acum. Nimic nu va putea intra în acest loc pe care îl creaseră doar pentru ei doi.

Amnity îl privi pe Tander cu nesaţ, fără să scape nici un detaliu al trupului său magnific, savurînd tot ce vedea. Avea umeri laţi, braţe lungi şi puternice, cu muşchi încordaţi. Pieptul mare era acoperit cu păr creţ, blond, de aceeaşi nuanţă cu pielea bronzată. Picioarele viguroase erau şi ele acoperite de o brumă de păr blond, iar semnul bărbăţiei, în plină încordare, arăta cît de mult o doreşte.

Acesta era Tander, bărbatul pe care îl iubea.

Bărbatul căruia i se dăruise cu care se va uni într-o singură entitate. Nimic în afară de el şi de ceea ce erau pe cale de a împărţi nu mai conta.

Ridică mîinile spre el.

– Tander.

Acesta se întinse lîngă ea şi-i pecetlui gura cu un sărut înfocat. Cu o mînă tremurîndă îi acoperi unul din sîni cu căuşul palmei al cărui deget mare începu să se joace cu sfîrcul. Unde acesta îşi făcu magia, urmară buzele care se înfruptară din carnea moale, savurîndu-i nectarul dulce.

Niciodată, reflectă el, niciodată nu-şi dorise vreo femeie cum o dorea pe Amnity.

Emoţiile ce fierbeau în el erau la fel de puternice ca şi dorinţa. Voia să rîdă de bucurie – o bucurie curată, să plîngă copleşit de frumuseţea iubirii care-i umplea inima şi sufletul. Tînjea şi ardea de dorinţa de a-şi uni trupul cu al ei, de a găsi plăcerea şi extazul.

Cu respiraţia îngreunată se mută la celălalt sîn, spălîndu-l, sorbindu-l, gustîndu-l. Mîna îi luneca pe trup în jos, peste pielea proaspătă a pîntecului plat, spre cuibul de bucle negre – apogeul coapselor. Îi legăna feminitatea cuătînd cu degetele şi găsind ceea ce căuta.

Amnity torcea de plăcere cu ochii închişi, în timp ce gusta fiecare senzaţie minunată ce îi străbătea corpul. Cu o mînă îi mîngîie pieptul, trecîndu-şi degetele prin părul umed, pe urmă mîna îi alunecă spre spate, unde simţi cum îi joacă sub palmă muşchii încordaţi.

Ardea, se gîndi ca prin ceaţă, şi arşiţa dinăuntrul ei aprindea o durere dulce, care nu semăna cu nimic din ce cunoscuse ea pînă atunci. Flăcările păreau că se răsucesc şi pulsează; îşi trînti agitată capul pe pernă. Dorea. Avea nevoie. Trebuia să aibă.

– Tander, ţipă, agăţîndu-se de el. Te vreau.

– Simt cît de mult mă doreşti, Amnity, te iubesc atît de mult!

– Şi eu te iubesc, Tander. Vino la mine, te rog.

Se aşeză deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea în coate în timp ce-şi plimba degetele prin părul ei mătăsos, o sărută, şi pe cînd limba se strecură în gura femeii, bărbăţia intră în trupul ei plin de dorinţă.

Amnity gemu de plăcere cînd Tander o pătrunse cu tot ce reprezenta virilitatea lui. Începu să se mişte într-un ritm lent, cu care ea îşi potrivea mişcările trupului, ţinînd pasul cu tempoul

lui din ce în ce mai rapid. Erau o singură entitate ce zbura deasupra realităţii, atingînd curcubeul ce plutea în aer chiar lîngă ei.

Amnity se agăţă de umerii lui Tander în timp ce acesta tuna înăuntrul ei, înălţînd-o iar şi iar... Valuri de căldură se uneau undeva jos în trupul ei, cîştigînd forţă, trăgîndu-l, făcîndu-l să pătrundă şi mai adînc în ea. Îşi ridică şoldurile pentru a-i întîlni bătaia cadenţată, apoi...

– Tander.

Fu aruncată în vîrtejul de culori al curcubeului. Tander mai împinse o dată, pentru ultima oară, adînc, atît de adînc, apoi gemu de plăcere căci ajunsese la eliberare, şi astfel se uni cu Amnity în extaz.

O dată epuizat, se prăbuşi peste ea, îşi îngropă faţa în părul acesteia şi-i inhală parfumul. Ea îl strînse în braţe de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Se lăsară duşi de curentul satisfacţiei depline.

Într-un tîrziu, cu ultima picătură de energie ce-i mai rămăsese, Tander se ridică de pe ea, trase păturile pe ei, iar ea i se cuibări la piept.

– Te iubesc, murmură el. N-am mai trăit niciodată clipe atît de frumoase ca cele pe care

le-am petrecut adineauri. Cuvintele astea nu exprimă tot ce simt, dar altele nu ştiu. Eşti a mea, Amnity şi sînt al tău. Pe veci.

– Ah, Tander, te iubesc într-adevăr foarte mult. Dragostea pe care am făcut-o a fost... nici eu nu am cuvinte care ar putea-o descrie, dar amîndoi ştim cît de minunat a fost. N-am crezut că pot fi atît de fericită.

– Viitorul ne aparţine, ţie şi mie. Orice am avea de înfruntat, orice s-ar întîmpla, vom rămîne împreună.

– Îhî, aprobă ea şi căscă.

– Dormi, iubirea mea.

O sărută pe frunte şi chicoti.

– Şi cînd o să ne trezim, o să mîncăm specialităţi chinezeşti.

– Perfect, şopti ea şi cedă în faţa somnolenţei care o cuprinse.

Cîteva momente mai tîrziu, Tander închise şi el ochii şi adormi.

Tander se trezi cu o tresărire, şi pentru o clipă nu-şi dădu seama cu certitudine unde se afla.

Clipi ca să alunge ceaţa somnului adînc, fără vise apoi se uită rapid în jur. Era ora două dimineaţa, şi patul era gol.

Simţi mirosul înţepător de lemn ars şi văzu o rază slabă de lumină dincolo de uşa deschisă a dormitorului. Amnity era trează şi reaprinsese focul în cămin. De ce? De ce nu mai dormea încă ghemuită lîngă el?

Dădu păturile la o parte şi se dădu jos din pat. Îşi găsi raiaţii pe jos, îi trase pe el şi plecă în căutarea lui Amnity.

O găsi aşezată în balansoar, lîngă şemineu, înfăşurată în şalul multicolor. Din el se vedea ieşind pe jos o cămaşă albă de bumbac cu borduri late de dantelă fină la poale, manşete, şi la gît. Singura lumină era răspîndită de foc, care arunca un halou plăcut în jurul ei, lăsînd în întuneric restul camerei.

Pielea ei era ca satinul, cugetă el, şi la fel de mătăsoasă la atingere ca acesta. Părul îi strălucea la lumina flăcărilor ca abanosul lustruit şi putea să-şi aducă aminte cu uşurinţă cît de moale şi bogat era şi ce aromă dulce răspîndea. Doamne, cît e de frumoasă! Şi o iubea. Dar de ce oare stătea acolo în toiul nopţii uitîndu-se la foc cu

privirea pierdută?

– Amnity? o strigă încet.

Aceasta nu se opri din legănatul regulat şi nici nu păru surprinsă că îi aude vocea. Era ca şi cînd l-ar fi aşteptat.

Intră în cercul de lumină şi se opri în partea cealaltă a căminului.

– Amnity?

– Da? Răspunse calm, fără să-şi ia ochii de la jocul flăcărilor.

– Ce faci aici? N-ai putut să dormi?

– Am dormit puţin, dar pe urmă m-am trezit şi am venit aici.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

Îşi mută lent privirea de la foc la el. Acesta simţi un nod în gît cînd îi văzu lacrimile ce-i luceau în ochi.

– Hei, zise el.

Se apropie şi îngeunche în faţa ei. Mîinile împreunate i se odihneau în poală, iar el le acoperi cu palma, oprind în acelaşi timp mişcarea balansoarului.

– Vorbeşte-mi, Amnity. Se vede că eşti supărată, dar împreună putem rezolva problema. Ne iubim, ai uitat? Nu mai eşti singură. Spune-mi la

ce te gîndeşti.

Of, Dumnezeule mare, gîndi Amnity. Tander era atît de magnific la lumina focului ce cădea pe el. Pielea lui era ca arama şlefuită iar pieptul gol o îmbia să se cuibărească acolo.

Părul des şi superb părea mai mult blond decît şaten în lumina flăcărilor. Îi simţea căldura, puterea, şi blîndeţea mîinilor şi-şi aminti exaltarea acestora cînd mîngîiase fiecare centimetru al trupului ei.

Vai cum îl mai iubea! Îşi distrusese zidurile de apărare şi îl lăsase să-i cucerească inima. Avusese încredere în el şi-l iubea cu o intensitate şi o adîncime de care n-ar fi crezut că e capabilă.

Dar totul era o greşeală.

– Amnity, o rugă iarăşi. Haide. Vorbeşte cu mine. Te rog!

Răsufla întretăiat şi clipi ca să-şi risipească lacrimile.

– Eu... retrăiam tot ce s-a întîmplat, tot ce-am făcut. M-ai minţit Tander, şi n-am putut suporta asta, n-am ştiut cum s-o iau. Aşa că n-am luat-o în nici un fel, am refuzat să mai ascult vreun cuvînt din tot ce-mi spuneai. Înghiţi un suspin care-i tăia respiraţia. Mi-am scos din minte totul, în afară

de dorinţa de a face dragoste cu tine. Dar acum...acum, trebuie să înfrunt tot.

O strînse de mînă.

– Ţi-am zis de ce nu ţi-am spus adevărul despre genunchi. Sînt într-o misiune, Amnity. Am avut de gînd să-ţi spun ce fac aici, de ce am venit la *Crazy Quilt,* motivul pentru care am căutat o cale de a te întîlni.

– Ce? şopti şi se holbă la el.

Scutură din cap, pe urmă îi eliberă mîna şi se ridică în picioare.

– Am stricat tot. Uite ce e, mă laşi să încep cu începutul? E bine?

– Ai venit la *Crazy Quilt* cu scopul de a mă întîlni pe mine? Minciunile cu accidentul, cu recomandarea doctorului de a te apuca de cusut, toate au fost născocite pentru ca să fii în preajma mea? Doamne sfinte, de ce?

– O să-ţi explic totul imediat.

– Stăteam aici, Tander, atît de îndurerată, căci mi-am dat seama ce-am făcut. Pretinzi că m-ai iubit de la început, practic din momentul în care ne-am întîlnit pentru prima oară, dar ai continuat să trăieşti în minciună, şchiopătînd încoace şi încolo cu bastonul tău extravagant, lucrînd la

curcubeul pe pînză. Te-am forţat să spui adevărul despre genunchi.

– Nu e adevărat, se apără el, cu un ton puţin ridicat. Am venit în seara asta aici cu intenţia clară de a-ţi spune tot.

– A, chiar aşa?! Se ghemui mai tare în şal. Dar oare cînd ai plănuit să faci asta? Eram în drum spre dormitor cînd am realizat că nu-ţi foloseai bastonul. Sau poate că mărturisirea minciunilor este, ceea ce numeşti o conversaţie romantică în pat?

– La dracu', întorci totul pe dos. Am pierdut, e bine? Mi-ai spus că mă iubeşti şi nu m-am gîndit la faptul că ne iubim, că urma să petrecem o noapte frumoasă de dragoste ca o pecete a legăturii noastre. Am încercat să-ţi spun cum stau lucrurile, dar...

– Da, ştiu, n-am vrut să te ascult. Dar, Doamne Dumnezeule, m-am gîndit că singurul lucru de care fugeam era faptul că ai minţit în legătură cu genunchiul, cu motivul pentru care ai venit în Virginia. Dragostea, Tander, înseamnă adevăr. Nu ştiu cum să tratez minciunile, deci m-am prefăcut că nu există. Te-am forţat practic să mă ai, te-am rugat să faci dragoste cu mine. Apoi, cînd am

venit aici să reflectez, mi-am dat seama că am greşit. Dragostea şi minciuna nu se amestecă. Minciunile sînt prea grele, sfărîmă iubirea.

– Amnity...

– Nu, îl întrerpse ea, scuturînd din cap. Nu ai ce spune ca să poţi schimba ceva din ceea ce s-a întîmplat. M-ai înşelat şi probabil ai fi continuat s-o faci dacă nu te-aş fi pus faţă-n faţă cu faptul că nu m-ai foloseai bastonul. Şi acum? Doamne, acum îmi zici că mai sînt multe de spus? Zici că sînt implicată în această misiune a ta? Cît de departe mergi din simţul datoriei, Tander? A mă face să cred în tine, să te iubesc şi să fac dragoste cu tine, au făcut parte din acelaşi program?

– La naiba, Amnity, nu. Cum dracu' poţi să crezi asta?

Ea se ridică în picioare, strîngînd şalul în jurul său, şi lacrimile îi curgeau pe obrajii palizi.

– Cum să nu mă gîndesc la asta? strigă ea. Unde se termină decepţia şi începe adevărul? Sau, există vreun adevăr aici? Dă-mi voie să-ţi spun o povestioară despre adevăr şi înşelăciune, Tander. Despre trădare. Ţi-am zis că tatăl meu călătorea foarte mult. Era comis-voiajor de programe pe computer – aşa spunea el – care tre-

buia să bată ţara în lung şi-n lat să arate produsele directorilor de corporaţii. Andrew şi cu mine eram lăsaţi în grija menajerelor după ce a murit mama noastră. Eram foarte apropiaţi. Era prietenul meu. A, da, domnule Ellis, ştiu totul despre minciuni şi adevăr.

O înşfăcă de umeri, abia abţinîndu-se să nu o zgîlţîie.

– Şi, eu, Amnity. Te iubesc. Ăsta e adevărul. Cuvintele astea nu le-am mai spus niciodată altei femei. Te iubesc. Este şi adevăr şi încredere în cuvintele astea. Nu crezi în mine destul pentru a crede în dragostea mea pentru tine. Nu vrei să mă asculţi: lasă-mă să-ţi explic misiunea pe care o am. Da, te-am minţit în privinţa genunchiului, şi a faptului că mi s-a spus să mă relaxez cosînd. Dar dragosta mea e reală, sinceră.

Ea se răsuci şi ieşi din strînsoarea lui, apoi se strecură în spatele balansoarului.

– De unde aş putea să ştiu că e adevărat? Totul se învălmăşeşte într-un labirint de minciuni. Spune-mi, Tander, de ce m-ai căutat? Ce vrei de la mine? Cum aş putea să am de-a face cu o misiune guvernamentală secretă?

– Încerc să te protejez, ce dracu'! Din mo-

mentul în care am ştiut că eşti nevinovată, nu m-am putut gîndi decît să te ţin departe de tot ce e rău.

– Din momentul în care ai ştiut că sînt nevinovată? Dar de ce am fost suspectă?

– De o schemă de introducere în ţară prin contrabandă a unor diamante furate, folosind magazinul ca acoperire.

– Ce? Ai crezut că eu...

Fără să-şi creadă urechilor, se uita cu ochii mari la el, cu mîinile încleştate pe spătarul balansoarului.

– A, da, se leagă ceva, continuă ea după un moment. Eu manevrez diamante furate. Tu minţi în privinţa accidentuli de la genunchi şi iată-te la *Crazy Quilt,* la fel de uşor pe cît îţi convine. Nici ca să ajungi în patul meu, n-ai depus prea mult efort, nu? Adică, Doamne, eu te-am tîrît efectiv pînă acolo. Dar ghici ce s-a întîmplat, domnule atotputernic, agent guvernamental? Ţi-ai pierdut vremea şi – să zicem – energia, fiindcă nu ştiu nimic despre diamantele furate. Te-ai ales cu o tăvăleală în fîn din toată chestia asta, Tander, dar mă îndoiesc că şeful tău va fi impresionat. N-am diamantele tale.

Tander se uită la ea îndelung şi cînd vorbi, vocea îi sună rece, golită de orice emoţie.

– Nu crezi o iotă din ce-ţi spun, nu-i aşa? Faptul că ţi-am declarat dragostea nu înseamnă nimic pentru tine. Ce am împărţit în patul acela nu înseamnă nimic. Ştiu că eşti nevinovată. Ştiu că te iubesc cu toată fiinţa mea. Încerc să te protejez împotriva răului pe care fratele tău ţi-l poate face. Andrew foloseşte cuvertura matlasată pe care o aştepţi din Grecia, pentru a introduce diamantele în ţară.

– Nu, şopti ea. Nu, Andrew n-ar...

– Ba da, ar face aşa ceva, spuse Tander dintr-o dată epuizat. Şi tu o ştii. Te agăţi de gîndul privitor la el pentru că ţi-ai pierdut speranţa şi încrederea în mine. Dragostea noastră ar trebui să fie mai puternică, Amnity. Dragostea ta pentru mine ar trebui să fie mai puternică. Îmi dau seama că ai fost minţită în trecut de tatăl tău şi de Andrew, dar a trecut, acum e vorba de mine. Mă bagi în aceeaşi oală cu ei fără să-mi dai nici o şansă. Lucrul ăsta e destul de groaznic, dar, Amnity, în numele lui Dumnezeu, nu începe să crezi că Andrew s-a transformat deodată într-un băiat de zahăr.

– Opreşte-te, strigă ea, şi noi lacrimi îi umplură ochii.

– N-ai auzit nici un singur cuvînt din tot ce ţi-am spus. Nu auzi adevărul cînd ţi-l spune cineva. Laşi umbrele trecutului să cîştige, să distrugă tot ce avem. Iubirea noastră, viitorul nostru, tot, şi nu ştiu cum să fac ca asta să nu se întîmple.

Trase aer adînc în piept, uitîndu-se în sus la tavan.

– Te iubesc, spuse cu voce răguşită. Eşti împlinirea fiecărei dorinţe pe care mi-aş fi pus-o sub un milion de curcubee.

Îşi îndreptă privirea spre foc, luptîndu-se să-şi recîştige controlul emoţiilor.

În final, îşi întoarse din nou ochii spre Amnity.

– Te las singură deocamdată, dar am de gînd să duc la bun sfîrşit misiunea. Îţi voi supraveghea magazinul şi cînd o să soseascâ coletul, o să iau legătura cu tine să-ţi spun care e următorul pas.

Se îndreptă către dormitor, apoi se opri şi se întoarse iar cu faţa la ea.

– Uită-te la şalul în care te-ai înfăşurat, Amnity. Are culorile curcubeului, dar cred că nici măcar nu realizezi asta mai mult decît recunoşti dra-

gostea şi adevărul cînd tu eşti cea care le primeşte. Ştii, am fi putut avea totul. Puteam să ne punem dorinţe împreună la apariţia curcubeelor, pentru tot restul vieţii noastre.

Dădu din cap şi se duse în dormitor.

Amnity îşi apăsă buzele cu mîna pentru a înăbuşi un suspin. Tulburarea şi suferinţa se strîngeau înăuntrul ei ca un punm de gheaţă. Imaginile lui Tander şi Andrew îi dansau în faţa ochilor, suprapunîndu-se şi împletindu-se. Sufletul îi era îngheţat de nefericire, teamă şi singurătate, cum nu mai cunoscuse vreodată. Lumea i se năruia, nelăsîndu-i altceva decît durere.

Voia ca Tander să fie real, sincer, exact aşa cum şi-l imaginase ea. Îl iubea aşa de mult. De ce o minţise? De ce îi zădărnicise dorinţele curcubeului? Of Tander, de ce?

Acesta se întoarse în sufragerie gata îmbrăcat şi se îndreptă spre uşă de la intrare. Se opri cu mîna pe clanţă.

– O să fac tot posibilul ca drumurile noastre să nu se mai întîlnească, spuse încet, dar am într-adevăr de gînd să duc la bun sfîrşit povestea cu diamantele. Îmi pare rău dacă te-am făcut să suferi. N-am avut niciodată intenţia asta. Dar şi

tu m-ai rănit, Amnity. Credeam că avem tot ce ne-am dorit: o dragoste care să dureze o veşnicie. Dacă ai putea să mă iubeşti la fel de mult pe cît ţin eu la tine, să ai încredere în mine, noi... Mă rog, nu poţi, nu-i aşa? Deschise uşa. O să-ţi spun adio peste cîteva zile, dar tu vei fi întotdeauna viaţa mea. Cam aşa stau lucrurile. Noapte bună... iubirea mea.

Părăsi vila şi închise uşa în urma lui.

– Tander? şopti ea. Doamne, Tander, te iubesc aşa de mult.

Traversă camera, împleticindu-se, ca să-şi caute alinarea în pat, iar lacrimile îi înceţoşau vederea.

Şalul colorat precum curcubeul zăcea uitat pe podea, lîngă cămin.

Capitolul şase

În zilele care au urmat, Amnity s-a simţit de parcă ar fi trăit într-o pîclă cenuşie, de tristeţe. A avut tot timpul sentimentul ciudat că s-a detaşat de propria persoană şi că se uita la o Amnity surîzătoare care îşi îndeplineşte cu eficienţă obligaţiile legate de magazin, la fel ca şi pînă atunci.

Dar femeia din Amnity era prinsă într-un păienjeniş de confuzie şi suferinţă, ceea ce o făcea să se trezească în toiul nopţii şi să-şi vadă perna udă de lacrimi. Un gol rece o chinuia, un gol pe care numai Tander îl putea umple.

Îl iubea, îl ura. Era cel care îi dăduse cea mai

mare bucurie a vieţii şi, în acelaşi timp, bărbatul care îi frînsese inima.

Ca să-i mărească şi mai mult tulburarea, trebuia să îndure ecoul acuzaţiei lui Tander cum că ea l-ar fi trădat, iubindu-l şi crezînd în el mai puţin decît el în ea.

Îl făcuse să sufere, spusese el cu o vizibilă durere în glas. Distrusese viitorul lor, dărîmase tot ce ar fi putut să aibă împreună. Avea să iasă curînd de pe scena vieţii ei; dar ea avea să fie întotdeauna viaţa lui. „Noapte bună, iubirea mea!"

Şi dacă asta nu-i era de ajuns, mai era şi Andrew. Unde fusese în ultimii doi ani? Se tot întreba. Se întrebase, începuse să ducă o viaţă cinstită? Sau era în continuare fiul lui taică-său, şi se pregătea să o înşele iar, aşa cum susţinea Tander?

Tulburare. Suferinţă.

Luni dimineaţa, Amnity îşi studia imaginea reflectată în oglinda de la baie, şi se încruntă cînd văzu cearcănele vineţii de sub ochi, datorate oboselii.

– Revino-ţi, Amnity! îşi spuse în oglindă.

O mare parte din chinul ei, realiză ea, se năştea din întrebări fără răspuns şi îndoieli copleşitoare. Dacă avea să-şi recapete vreodată siguranţa în viaţă, n-avea să reuşească decît dacă afla acele răspunsuri.

Părăsi vila şi se străduí să meargă cu capul sus şi cu paşi siguri. În definitiv, ea era Amnity Ames, proprietara de la *Crazy Quilt,* îşi spuse. Era femeie, nu copil. Va spuravieţui, va înfrunta viitorul cu demnitate şi distincţie, chiar dacă acesta nu-i oferea curcubee. Chiar dacă acest curcubeu va fi plin doar de amintirea dulce-amărui a lui Tander.

Luni, dis-de-dimineaţă, Tander parcă maşina într-un loc de unde putea să observe cu uşurinţă, fără să fie văzut, tot ce intra şi ieşea din magazin.

La puţin timp după ce părăsise casa lui Amnity, în noaptea aceea îngrozitoare, îşi scoase din minte tot ce se întîmplase şi refuză să se gîndească la altceva decît la coletul ce trebuia să

sosească din Grecia.

A gîndi înseamnă a simţi. A simţi prespunea a îndura cea mai mare torutră din viaţa lui. Iubise şi pierduse. Şi cel care a zis că e mai bine decît să nu ştii ce-i iubirea, ar trebui spînzurat de limbă.

Încremeni cînd o văzu pe Amnity intrînd. Erau la mai puţin de o sută de metri distanţă unul de celălalt şi totuşi, în realitate, îi despărţea o distanţă prea mare pentru a fi parcursă. Tot ce fusese pentru puţin timp între ei, se terminase.

Orele treceau, Tander citi ziarul, cercetă un raport al capitalului, se hotărî să facă noi investiţii şi încercă să nu se gîndească la Amnity.

La prînz mîncă cele trei sandvişuri pe care le luase cu el de pe iaht şi bău o cafea tare din termos.

Şi aşteptă în continuare.

Puţin înainte de ora cinci, se îndreptă în scaun, cu fiecare muşchi încordat şi cu atenţia concentrată la maxim. În faţa magazinului se oprise un camion maro, care avea scris cu alb pe lateral numele unei companii de transport.

Adrenalina începu să-şi facă simţită prezenţa în corpul lui Tander, în timp ce urmărea cu privirea cum un şofer în uniformă deschise uşa gli-

santă dintr-o parte a camionului, îşi consultă agenda şi se întinse să ia marfa dinăuntru.

– Trei cutii, băiete, îl îndemnă Tander în şoaptă. Una din Irlanda, una din Spania şi „musafirul nepoftit" din Grecia. Hai, scoate-le!

Şi şoferul camionului păru că-l asculta. Îşi îndreptă spatele şi porni către uşa din faţă a magazinului, cu agenda la subraţ, clătinînd în mers greutatea ce-o purta în braţe: o cutie mare, pătrată, deasupra ei una lungă şi plată şi în vîrf un pacheţel mic, turtit.

Am unu-zero, cum ar fi spus Vince – se felicită Tander în gînd. Cuvertura din Grecia era evident, în cutia mare de la fund. Pînza irlandeză ar trebui să fie în pachetul plat, iar firele de mătase din Spania – în cutiuţa din vîrf. Asta era.

Îl străbătu un fior şi simţi în piept nişte palpitaţii dureroase.

– Ah, pe toţi dracii, Tander înjură el, deschizînd portiera, bagă maşina în viteză.

Camionul trecu în viteză în timp ce el, sprijinit în bastonul de lemn se îndreptă şchiopătînd spre *Crazy Quilt.*

Amnity se uita ţintă la cele trei cutii aşezate frumos unele peste altele pe tejghea. Avea im-

presia ridicolă că, dacă s-ar concentra destul de mult va face pachetele să dispară.

Era sigură că Tander e pe undeva pe afară şi că ştia deja, în acel moment, că sosise marfa... Era...

Se auzi clinchetul clopoţelului de la uşă.

Venise.

Amnity simţi că-i tremură genunchii. Inima îi bătea să-i spargă pieptul iar în cap îi răsuna în continuare aceleaşi cuvinte: Te iubesc Tander. Te iubesc, Tander.

Cînd acesta porni spre ea, o trecu o transpiraţie rece. Furia luă locul declaraţiei de dragoste de adineauri.

Tander şchiopăta. Se folosea de nenorocitul ăla de baston pentru a-şi păstra camuflajul în faţa tuturor. Chiar şi în faţa ei. Tander Ellis era el însuşi o minciună, o minciună vie.

Ea ridică capul şi vorbi cu răceală.

– Tander. Te aşteptam.

Iar el tînjea de dorul ei, se gîndi Tander.

– Am venit, replică el la fel de rece.

Ochii îi luciră la vederea cutiilor.

– Excelent! Au sosit premiile.

– Inteligent, domnule Ellis.

Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze strîns cu mîinile lui puternice, s-o sărute şi să-i alunge tristeţea, s-o umple cu căldura dragostei sale. Cu toate acestea continuă:

– Presupun că o să-mi daţi ceva ordine pe care vă aşteptaţi ca eu să le execut. Ezită. Puteţi să vorbiţi fără nici o reţinere. În clipa asta nu mai e nimeni altcineva în magazin.

– Eşti un cetăţean ca oricare altul, răspunse calm. Nu pot decît să-ţi cer să cooperezi în favoarea guvernului ţării tale. Nu ne aflăm într-un stat comunist. Dacă nu vrei să-mi dai voie să supraveghez *Crazy Quilt* din interior, voi fi nevoit să-mi fac alte planuri. Depinde numai de tine.

– Dar, dar îmi ceri să te ajut să... Ce vreau să spun este că... Vocea i se stinse.

– Să mă ajuţi să pun mîna pe fratele tău, o completă el cu ton aspru. Ştii că o să vină, nu? Te aştepeţi să apară aici, la fel cum mă aştept şi eu. Îşi aruncă ochii la pachete, pe urmă zise, întîlnindu-i din nou privirea.

– Şi ştii exact de ce vine. În cutia mare e cuvertura din Grecia, în care se află diamantele furate. Andrew Ames va sosi exact la timp ca să le ia. Aşa e, Amnity?

– Nu. Nu, n-am spus niciodată asta.

– Dar ştiai că e adevărat.

– Nu.

– Pentru Dumnezeu, Amnity. Dădu din cap. Las-o baltă. Oricum nu asculţi ce am de spus. E-n regulă. În concluzie, îmi dai sau nu voie să stau în magazin după ce închizi diseară?

– Nu închid. Mă rog, închid, dar în seara asta încep cursurile de lucru manual, de la şapte la nouă. În spate e o cameră mare unde ţin lecţiile.

– Bun, o să particip la curs. Şi după?

Se uită lung la el.

– Bine, Tander, rosti rar. Poţi să rămîi aici după ce se termină cursul.

– Perfect.

– Cu condiţia să rămîn şi eu.

El făcu ochii mici şi răspunse:

– În nici un caz. Andrew Ames e periculos şi se presupune că e înarmat. În California s-au scos trei mandate de arestare, capitale, împotriva lui. Diamantele sînt glazura de pe un tort foarte încărcat, dar nu şi foarte bun la gust, preparat de el însuşi. N-o să fie prea încîntat cînd o să se vadă prins cu mîţa-n sac. N-am să te las să te expui unui asemenea risc.

– Nu mă laşi... Să te ia dracu', Ellis. Ocoli tejgheaua şi se aşează chiar în faţa lui. Dacă eu vreau să rămîn în magazinul meu după ora nouă, atunci exact asta o să fac, măi băiete. După cum ai spus, nu sîntem într-un stat comunist ci într-o ţară liberă. Dacă vreu să stau aici, atunci pe legea mea că aia o să fac. Asta e de fapt exact ce am de gînd să fac.

– La naiba, Amnity.

– Taci din gură, Ellis, i-o tăie ea punîndu-şi mîinile în şolduri. Fii bun şi taci!

Tander deschise gura, clipi, apoi o închise la loc. O, Doamne, îşi spuse, era fantastică. O Amnity Ames înfuriată era o femeie incredibil de frumoasă; roşie în obraji, cu ochii limpezi şi strălucitori. Furia făcea să-i tresalte cu repeziciune pieptul. Ce dulci şi rotunzi erau sînii ăia în mîinile lui, sub atingerea buzelor sale, presaţi de pieptul lui gol, atunci cînd făcuseră dragoste. Un zîmbet visător îi înflori pe faţă.

– Cum îndrăzneşti să rîzi de mine, Tander Ellis? îl apostrofă ea, trezindu-l din reveria aceea erotică.

– Nu rîd, se grăbi el să răspundă. Nu rîdeam. N-aş face aşa ceva.

– Ascultă aici, începu ea.

– Ascultă aici? repetă Tander şi începu să rîdă. O, Doamne, cît îmi place! Eşti de-a dreptul încîntătoare cînd îţi dai drumul la gură!

– Eşti cel mai groaznic, cel mai enervant om din cîţi cunosc eu!

Şi îl iubea aşa de tare, dar era tulburată şi obosită şi la un pas de a izbucni în lacrimi. Nu. Nu o să plîngă. Indiferent de ce făcea sau zicea Tander, ea n-o să plîngă.

– Ascultă. Închid magazinul la şase şi mă duc să-mi iau un sandviş, pe urmă mă întorc la timp să-mi întîmpin cursanţii. Tu poţi să stai, să pleci, sau să-ţi iei zborul. Mă doare-n cot de ce-ai să faci. Numai să nu te uiţi la mine, sau să-mi vorbeşti, sau...

O sărută.

Dădu drumul bastonului, o apucă de umeri, o trase spre el şi-i strivi buzele de ale lui.

Nu avusese de gînd s-o sărute, pur şi simplu, se trezi deodată că asta făcea. Era atît de frumoasă cum stătea acolo şi îi tot explica cum trebuie să se comporte, încît n-a putut rezista.

Şi urmă un sărut ca focul.

Pasiune, mînie, tulburare, singurătate şi dra-

goste se amestecară, izbucnind în flăcări de dorinţă care ameninţau să-i mistuie.

Un sărut sălbatic, înfometat, ce creştea în intensitate cu fiecare bătaie din ritmul pătimaş, nebunesc al inimilor.

Un sărut ca o rugăminte lansată de două minţi, de două suflete chinuite, pentru ca lumea să dispară şi să le lase să trăiască doar, şi să se iubească.

Dar greutatea lumii era prea mare. Făcuse praf curcubeul strălucitor ce îi aştepta în negura patimii.

Acesta dispăruse, iar sărutul nu era decît o greşeală tristă şi chinuitoare.

Tander ridică capul şi slăbi strînsoarea în care îi prinsese umerii.

– Îmi pare rău, zise el răguşit. Nu trebuia să fac asta. Eu... la naiba, Amnity, te iubesc, şi urăsc toată încurcătura asta în care ne aflăm. E ca într-un film prost.

Cu mîini nesigure îi şterse lacrimile de pe obraji.

– Dar nu sîntem într-un film, spuse ea cu glas tremurător. Totul e foarte real şi extrem de dureros. Te iubesc, Tander, însă nu-mi placi. Urăsc

minciuna şi înşelătoria, şi ura asta înlătură din ce în ce mai mult dragostea. Sînt aşa de răscolită, de...

Scutură din cap.

– Lasă-mă în pace, Tander! Te rog, fii bun şi lasă-mă în pace!

Cu mulţi ani în urmă, Tander fusese atacat prin surprindere pe o alee întortocheată într-un oraş uitat de lume din Orientul Mijlociu. Era în misiune împreună cu Vince şi, în urma unei gafe, s-a aflat de întîlnirea lui cu un agent dublu, iar informaţia a ajuns la urechile cui nu trebuia.

Şi astfel s-a ales praful de tot. Agentul dubul a fost omorît, iar pe el l-au spintecat cu cuţitul în dreptul coastelor şi l-au lăsat acolo crezîndu-l mort.

Zăcea pe jos, în agonie – îşi aminti el – simţind cum viaţa i se scurge din trup odată cu fiecare picătură de sînge. Neputincios, incapabil să se mişte, era la mila soartei, pe care n-o putea nici schimba, nici controla. Aproape că-şi pierduse orice speranţă cînd a sosit Vince, ca un înger salvator, şi l-a cărat într-un loc sigur.

Cu timpul, amintirea durerii provocate de cuţitul înfipt în carne s-a mai şters, dar nu a

dispărut niciodată. Şi totuşi, asta nu era nimic pe lîngă durerea pe care o simţea chiar în acel moment – se gîndi Tander – cu ochii pironiţi pe faţa scăldată în lacrimi a lui Amnity.

Nici acum n-avea nici o putere – cum nu avusese nici atunci – să schimbe cursul evenimentelor. Nu avea nici un fel de control al întîmplărilor, lăsîndu-l iarăşi lipsit de vlagă şi de apărare; o durere de o intensitate şi o profunzime cum nu mai pomenise pînă atunci.

– Bine, zise el cu emoţie în glas. O să te las în pace, Amnity. N-o să te ating, sau... O să mă feresc din drumul tău cît pot de mult pînă se termină toată trăsnaia asta.

Ridică bastonul căzut pe jos.

– Iartă-mă, Amnity.

Se duse la tejghea şi examină fiecare cutie sigilată, apoi le puse una lîngă alta pe masă.

– Lasă-le aşa – îi zise femeii, fără să se uite la ea. Să nu le deschizi. Ştampilele poştale se văd clar. Se observă uşor care pachet de unde vine. Şi acum, mă duc în spate.

– Să-ţi aduc un sandviş?

Nu era întreagă la minte, se mustrului ea. Trăia în mijlocul unui coşmar real, în care vedea cum

toate speranţele şi visele îi scapă printre degete ca firele de nisip, şi ea se găsea să-l întrebe dacă nu voia un sandviş.

– Nu mi-e foame. Du-te tu. Eu rămîn aici.

– E-n regulă.

Of, Dumnezeule, îl iubea. Tander...

– Eşti sigur că nu vrei nimic de mîncare? insistă ea.

– Nu, mulţumesc.

Îşi luă haina în grabă, închise magazinul şi plecă.

Tander rămase cîteva minute lîngă tejghea, şi-şi încleştă mîna pe marginea mesei aşa de tare că i se albiră încheieturile degetelor. Într-un final, înghiţi cu greutate şi se duse în camera din spate.

– Mai avem cîteva minute pînă la sfîrşitul lecţiei, anunţă Amnity. Ţineţi minte că aveţi temă să exersaţi împunsăturile pe eşantioane de pînză şi să aduceţi cu voi săptămîna viitoare tot ce aţi lucrat.

„Săptămîna viitoare", îi răsună în urechi. Şapte

zile şi şapte nopţi. Unde o să fie Tander peste o săptămînă? Cît de departe? Şi ce va face el? Cînd o să predea cursul, data viitoare, o să se uite la scaunul pe care stătea el acum şi o să-l vadă gol. El va fi plecat. Pentru totdeauna.

Îşi drese glasul şi îşi luă ochii de la Tander care se uita ţintă la ea.

– V-am arătat, continuă zîmbind către cele douăsprezece femei din sală, doar cîteva din mulţimea de modele de cuverturi. Aţi văzut modelul „colibei", „jocul chinezesc", „drumul către Oz", „steaua din Bethleem", o cuvertură de nuntă, şi „turtureaua din fereastră".

– Eu vreau să fac cuvertura din petice – zise Melissa Ferguson. Am la măsuţa de toaletă un sertar plin cu materiale şi fiecare din ele poartă o amintire aparte. Le strîng de ani de zile cu gîndul că într-o bună zi o să fac o cuvertură din ele. Ce zici, o să fiu în stare, Amnity?

Cu sau fără diamante în ea? se întrebă Tander cu indiferenţă. Cursul fusese interesant şi se vedea de la o poştă că Amnity îşi cunoştea meseria foarte bine. Însă, Isuse Cristoase, era o adevărată tortură să stai la zece metri de femeia iubită, şi pe care n-o poţi avea – şi să păstrezi o expresie

afabilă întipărită pe faţă.

Cînd Amnity le arătase cuvertura de nuntă, simţise că nu mai are mult şi dă ortul popii. Ar fi vrut să sară în picioare şi să le roage pe acele femei să lucreze toate împreună, să facă una din aceea cu inele împletite şi să le-o dea lui şi lui Amnity ca dar de nuntă. Slabă speranţă!

– Da, doamnă Ferguson. O dată ce v-aţi însuşit împunsăturile, o cuvertură din petice ar fi o idee bună. Genul ăsta de cuvertură îmi place – aruncă o privire spre Tander, apoi se uită iar la Melissa Ferguson – îmi place cel mai mult. Ascunde atîtea povestiri neştiute de nimeni.

Ca de exemplu cum poate cineva să strîngă diamante furate. Vai, Andrew, nu, te rog, nu veni în seara asta! Apoi încheie:

– Ei bine, timpul nostru a expirat. Ne vedem săptămîna viitoare. Mulţumesc că aţi venit şi noapte bună!

Într-o zarvă de foşnete, sporovăială şi rîsete, femeile părăsiră camera. Amnity le urmă ca să încuie uşa după ele.

Tander se ridică încet, pe urmă puse bastonul pe sacun. Pe cînd îşi potrivea pistolul vîrît la centură, o auzi pe Amnity cum urează un ultim

noapte bună şi închide uşa.

O tăcere apăsătoare se aşternu în magazin.

Amnity se întoarse în sala de curs dar evită să se uite direct la Tander.

– Şi acum? întrebă ea.

– Te duci acasă, veni răspunsul.

Privirile li se întîlniră.

– Nu.

Tander oftă.

– Nu speram să mă asculţi, dar a meritat să mai încerc o dată. N-ar trebui să fii aici, Amnity. Ridică o mînă cînd ea deschise gura să-i dea replica. Bine, bine, rămîi. Hai să stingem luminile astea. Lasă doar luminile de noapte aprinse în faţă, apoi o să ne instalăm cît se poate de confortabil în biroul tău. Are cea mai bună vedere spre magazin şi tejghea.

– S-a făcut.

Cîteva minute mai tîrziu, stăteau şi aşteptau pe scaune în biroul întunecat şi lămpile de veghe aruncau o lumină suficientă doar pentru a le contura umbrele.

– Vei urma instrucţiunile mele întocmai, zise Tander. Fără comentarii, faci exact aşa cum îţi spun.

– Da, să trăiţi, veni răspunsul cu răceală. Cum spuneţi, domnule.

– La dracu'! mormăi el.

Timpul trecea chinuitor de încet. Tensiunea devenise parcă materială.

Amnity căscă.

– Du-te acasă! o îndemnă Tander.

– Nu.

Miezul nopţii. Ora unu.

Amnity oftă şi căscă iar.

– Du-te.

– Nu.

– La dracu'!

– Mersi, la fel.

La ora unu şi patruzeci şi două de minute, dimineaţa, Tander încremeni în scaun.

– Ce e? întrebă Amnity în acelaşi moment, îngrijorată.

– Umblă cineva la uşa din spate, răspunse în şoaptă. Treci aici, lipită de perete, pleacă din lumină. Se ridică în picioare şi scoase arma de la centură. Nici un sunet, Amnity. Dacă e Andrew, trebuie să aştept pînă pune efectiv mîna pe cutia din Grecia.

– Nu ştiu dacă e Andrew cel care...

– Sst. Treci la perete.

Amnity făcu întocmai; inima i-o luă la trap cînd auzi cum se deschide uşa din spate, apoi se închide cu un ţăcănit şi începură să-i tremure genunchii la zgomotul paşilor ce se apropiau.

Se simţea de parcă avea mintea fărîmiţată, fiecare fărîmă cu vocea şi teama proprie.

Tander, te rog, fii atent!

Andrew, fă ca totul să fie o minciună. Să nu fii tu cel din magazin. Nu veni pentru cuvertura din Grecia.

Tander, te iubesc. Te rog, ai grijă. Ai grijă, ai...

Acesta din urmă se făcu una cu peretele şi de acolo urmărea zona principală a magazinului. Un bărbat trecu prin faţa biroului, îndreptîndu-se spre tejghea. Se aplecă şi se uită la cele trei cutii, apoi întinse mîinile.

Ia-o, Ames, îl îndemnă Tander în minte. Ridică cutia din Grecia! Ridică – Victorie!

Ieşi din cameră, apăsă întrerupătorul din perete şi aprinse brusc luminile puternice. Se propti bine pe picioare şi apucă cu amîndouă mîinile pistolul pregătit de tragere.

– Stai pe loc! zise cu voce groasă, amenin-

ţătoare. Pune cutia la loc, pe tejghea, încet şi cu grijă. Hai!

Amnity ieşi din birou şi se aşeză în spatele lui Tander. Făcu ochii mari şi simţi cum i se întunecă vederea.

– Doamne, Andrew, şopti ea. Tu eşti. De ce Andrew? De ce?

Capitolul şapte

– Hei, făcu Andrew cu un zîmbet fermecător. Sînt teribil de încîntat să te văd, Aimless[1].

Amnity închise ochii, luptîndu-se cu lacrimile ce-o podideau la auzul poreclei pe care i-o pusese fratele ei, pe vremea cînd erau copii. Reuşi să se stăpînească, deschise ochii şi ridică bărbia.

– Ames, îi comandă Tander, pune cutia înapoi pe tejghea. Acum.

---

1. joc de cuvinte, de la numele de familie Ames, care se pronunţă la fel ca „aims" – scopuri, ţinte, ţeluri (eng.), deci „aimless" – fără ţintă, fără scop

– Sigur, nici o problemă, răspunse acesta. Apoi chicoti: Trebuie să recunosc, Aimless, că ai pus lăbuţa pe un mascul adevărat.

Aşează la loc cutia.

– M-au atras toate colantele şi timbrele multicolore de pe pachet, atîta tot. Mare chestie!

– Pune mîinile pe tejghea, spuse Tander, şi pune-te-n poziţie! Cunoşti rutina. Depărtează picioarele!

Andrew făcu ce i se spuse, zîmbind în continuare.

– Eşti niţel cam emoţionat, aşa-i? De fapt, tu cine dracu' eşti?

Tander se duse în spatele lui şi îl pipăi rapid, ca un expert, de sus pînă jos. Scoase arma pe care o avea pusă la curea în spate, sub pulover.

– Ai permis de armă? întrebă Tander.

Andrew se îndreptă şi se uită exact în ochii lui.

– Dar tu ai?

Semăna cu Amnity, observă Tander. Avea acelaşi păr negru, bogat, şi trăsturi destul de asemănătoare ca să-ţi dai seama că erau rude. Similitudinea era chiar mai evidentă decît în fotografia în care-l văzuse pentru prima oară. Arăta bine,

dar avea ochii inexpresivi, glaciali, ducîndu-l pe Tander cu gîndul la două pietre de cremene, reci ca gheaţa. Ar fi vrut să rămînă singur măcar zece minute cu nesuferitul ăsta ce rînjea tot timpul. Andrew Ames era una din principalele piedici în drumul ce ducea la Amnity şi ar fi fost mai mult decît fericit să-l înlăture cu o atingere nu prea blîndă.

– De ce, Andrew? întrebă Amnity, cu un tremur în glas.

– De ce, ce, scumpete? De ce-am venit să te văd? Hei, mi-a fost dor de tine, puişor. Ştii, tocmai mi-am sărbătorit ziua de naştere şi m-am pomenit că-mi fac bilanţul vieţii. Sîntem o familie, Aimless. Nu ne avem decît pe noi şi mi-am dat seama că simt nevoia să te văd, să iau legătura cu tine, să-ţi spun că te iubesc. Am obosit să tot rătăcesc prin lume, Amnity. Am nevoie de tine, de stabilitatea şi de ataşamentul tău de valori.

– Vai, Andrew. Dădu din cap. Nu ştiu ce să cred.

– Încerc să revin pe drumul drept, continuă Andrew. Eşti singurul om la care pot să apelez, singura care mă poate ajuta. Îţi aduci aminte ce

frumos era cînd eram copii, înainte să se dea totul peste cap? Eram cei mai buni prieteni. Îţi aminteşti cînd...

– Tacă-ţi fleanca, Ames, îl întrerupse Tander cu asprime. Se pare că ai uitat că vizita asta frăţească e făcută în toiul nopţii. În California s-au scos trei mandate capitale de arestare împotriva ta. Dealtfel vor sosi aici curînd cîţiva domni drăguţi de la F.B.I. care vor face arestarea ta oficială, după care o să te duc înapoi în California.

– De-asta am apărut în miezul nopţii, Aimless, argumentă Andrew. Voiam să-ţi fac o surpriză cînd aveai să deschizi magazinul dimineaţa. Ştiam că vor să mă aresteze pentru nişte acuzaţii născocite. Nu puteam să-mi asum riscul de a intra aici în miezul zilei. O să mă duc în California să clarific toată tîmpenia aia şi mă-ntorc cît ai zice peşte. O să luăm totul de la capăt, tu şi cu mine o să fim o familie, aşa cum trebuia.

– Ai dreptate, zise Tander sec. Ne aflăm aici numai pentru o mică reuniune înduioşătoare. Nu te interesează deloc pachetul din Grecia.

Andrew se încruntă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ţi-am spus de ce

am pus mîna pe cutia aia. N-am nici cea mai vagă idee despre ce-i înăuntru.

– Scuteşte-mă.

Tander scoase din buzunar o cutiuţă mică de metal şi apăsă de trei ori în centrul ei, pe un buton roşu. Continuă:

– Te-avem la mînă cu tot, Ames. Vei fi reţinut ca suspect pentru introducerea în ţară prin contrabandă a diamantelor furate. Cuvertura aia din Grecia va fi examinată cu atenţie în timp ce eu te voi duce înapoi în California.

– Diamante? se miră Andrew. Cuvertură din Grecia? Baţi cîmpii, omule. Nu ştiu nimic de diamantele din Grecia.

– Spui adevărul, Andrew? îl întrebă Amnity. Vezi tu, nu e nici o îndoială că ai luat în mînă cutia aia. Te rog, nu mă minţi, Andrew, nu de data asta. E prea important pentru mine.

– Ei, interveni Tander, nu pleca pe panta asta! Minte de îngheaţă apele. Cei de la F.B.I. vor pune cuvertura la raze X şi vor găsi pietrele, şi cu asta am încheiat povestea. Nu te lăsa înşelată de toată vorbăria asta scornită despre nevoia de a-l ajuta să revină pe drumul cel bun. E o aberaţie.

– Dar, începu ea, însă în acelaşi moment a fost întreruptă de un ciocănit la uşa din faţă.

– Eşti drăguţă să deschizi? o rugă Tander.

– Sigur că da, spuse şi se îndreptă spre uşă.

– Ei, stai! o strigă Andrew. Aceasta se opri şi se întoarse spre el. Sînt nevinovat, Aimless. O să vezi. Nu ştiu nimic de nici un diamant, în nici o cuvertură, îţi jur. Individul ăsta minte. Am venit doar să te văd. O să rezolv neînţelegerea asta în California şi-o să mă întorc imediat aici. Avem mult timp de recuperat.

– Uşa, Amnity, îi aminti Tander.

– Da.

Se duse la intrare şi deschise celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum şi cu cravată. Aceştia îi băgară sub nas legitimaţiile şi trecură pe lîngă ea.

Fără să se sinchisească să închidă uşa, Amnity îşi apăsă cu degetele tîmplele ce-i zvîcneau uitîndu-se la cei doi bărbaţi, care discutau în şoaptă cu Tander.

Mintea ei obosită intrase într-o stare de confuzie totală. Andrew părea sincer. Voia ca ei doi să fie iarăşi o familie. Voia s-o ia de la capăt, să uite trecutul şi să înceapă o nouă viaţă.

Bine, dar pachetul?! o îmboldi o voce dinăuntrul ei.

Şi Tander care îi spunea să nu-l asculte pe Andrew. Primul era bărbatul pe care-l iubea, iar cel de-al doilea era fratele ei. Vai, Doamne, nu mai suporta nici un minut starea asta oribilă de zăpăceală.

– Te-ai descurcat de minune, Tander, spuse unul din agenţii federali. O să-i dăm domnişoarei un bon pentru cuvertură. Tu îl duci pe Ames înapoi în California. Vă aşteaptă un avion închiriat. Cînd termin acolo, trimiţi vorbă şi iahtul tău împreună cu tot echipajul vor fi în drum spre coasta Pacificului. O să-l sunăm pe Vince în clipa în care găsim pietrele. După toate astea, îl vom băga pe Ames la zdup pentru mult timp de acum încolo.

– O să băgaţi pe dracu'! replică Andrew. Aminty nu asculta la gunoiul ăsta! Sînt nevinovat. Chestia din California e o înscenare şi pot s-o dovedesc. Şi pe crucea mea dacă ştiu ceva de diamante. Mă crezi, nu-i aşa, Amnity? Ei, sînt eu, fratele tău! Tipii ăştia nu înseamnă nimic pentru noi. E vorba doar de noi doi, puişor. Sîntem o familie.

– Scoate-l de aici, Hank! se răsti Tander. Vin şi eu într-o clipă. Vreau ca unul din voi s-o însoţească pe Amnity pînă acasă.

– S-a făcut, Tander, percută agentul pe nume Hank. Acesta puse o bucată de hîrtie şi o carte de vizită pe masă, apoi luă cutia şi pistolul lui Andrew. Iată bonul dumneavoastră, doamnă, şi cartea de vizită a lui Vincent Santini. Dacă aveţi vreo întrebare de pus înainte de a lua iarăşi legătura cu dumneavoastră, sunaţi-l cu taxă inversă pe Vince fără nici o reţinere. O să vă înapoiem cuvertura cît putem de repede.

– Afară, Ames! spuse celălalt agent, făcîndu-i semn cu capul spre ieşire.

– Să mă aştepţi, Amnity, zise Andrew în drum spre uşă. O să mă întorc curînd. Îţi spun adevărul, Aimless.

– Mişcă! îi ordonă agentul.

Tander urmări cum cei trei oameni părăsesc magazinul şi Hank închide uşa în urma lor. Îşi vîrî arma la loc, sub curea.

– Te simţi bine, Amnity?

Se uită la el şi se dădu bătută în lupta cu lacrimile.

– Nu, nu mă simt bine, răspunse, şi se cuprinse strîns cu braţele. Nu ştiu ce şi pe cine să mai cred. Mă simt de parcă aş fi ruptă în două. Andrew e fratele meu iar tu eşti bărbatul pe care îl... Nu, numai pot să gîndesc. Sînt atît de tulburată şi atît de obosită.

Tander se apropie de ea şi ridică mîna să-i mîngîie faţa.

– Nu, se împotrivi ea şi se dădu un pas înapoi. Nu mă atinge. Nu ştiu cum o să reacţionez, înţelegi? Pleacă, Tander! Lasă-mă singură! Te rog, fii bun şi lasă-mă singură – îl rugă încă o dată şi lăsă capul în jos.

Amnity! strigă Tander în sinea lui. Se lăsase dusă de povestea inventată de frate-său. Îl prinseseră asupra faptului, cu pachetul din Grecia, şi ea încă mai stătea la îndoială. Fir-ar să fie! Şi era nevoit s-o lase în starea asta ca să-l ducă pe Ames în California.

Răbdare, Ellis, îşi spuse. Trebuia să-i dea lui Amnity timp şi spaţiu de acţiune. Agenţii federali vor găsi diamantele în cuvertură. Garantat. Îşi va da seama că fratele ei a minţit-o, aşa cum a făcut mereu. Apoi, Tander Ellis are să se întoarcă la

femeia lui, viaţa lui, iubirea lui.

– Te iubesc, îi spuse încet, apoi se întoarse şi ieşi din *The Crazy Quilt.*

– Ah, Tander, şopti Amnity.

Două ore mai tîrziu, Amnity stătea întinsă în pat, cu privirea pierdută în întuneric. Nu mai avea lacrimi să plîngă. Şi trupul şi sufletul îi secaseră şi se simţea golită, distantă şi mai singură ca niciodată.

O voce sîcîitoare dinăuntrul ei o scoase din carapacea de tristeţe şi tulburare în care se închisese. Cu un calm aproape detaşat, începu să rememoreze în minte coşmarul a tot ce s-a întîmplat la *The Crazy Quilt.*

Realiză că fusese ceva nelalocul lui, ceva ce nu sunase adevărat. Ceva care îi scăpa şi o tachina ascuns în întuneric. Ce era, oare?

Dîndu-se bătută deocamdată, oftă şi, în final, simţi cum o fură somnul în timp ce-şi spunea că a doua zi de dimineaţă va relua încercarea de depistare a piesei ce lipsea din joc.

Ultimul ecou ce i se stinse în minte şi în suflet înainte să adoarmă au fost cuvintele lui Tander care îi fuseseră adresate – i se părea acum – cu un secol în urmă: „Noapte bună, iubirea mea!"

– Tander, zise Vince, n-ai un loc unde să te duci, n-ai nimic de făcut?

– Nu.

– Du-te şi răzuie scoicile de pe iaht.

– Nu. Şi, în plus, iahtul e încă în Virginia.

– Ai de gînd să petreci şi ziua de azi tot aici, în biroul meu, cu ochii zgîiaţi pe pereţi?

– Da.

– Minunat, spuse Vince sec. Asta ar fi a patra zi petrecută în compania ta fermecătoare. Făcu o pauză, apoi continuă. Măi, eu ştiu că lucrurile nu merg prea bine între tine şi Amnity, dar nu te ajută cu nimic dacă stai aici şi aştepţi veşti despre cuvertură.

Tander îşi încrucişă mîinile pe piept şi se afundă mai adînc în canapea.

– Sînt tare. Nici nu mă clintesc. Îmi spun că am

pierdut-o pe Amnity, că s-a terminat totul. Dar pe urmă mă gîndesc, nu, la naiba, mai am încă o şansă. Mică, dar e. Şi eu şi frate-său am secătuit-o. Chiar ea mi-a spus că se simte de parcă ar fi ruptă în două, după tot ce s-a întîmplat. I-am zis un singur lucru, că jegul ăla de Ames are jumătatea cealaltă.

Se aplecă în faţă şi-şi puse coatele pe genunchi.

– Vince, ştiu că trebuie să plătesc pentru minciunile pe care i le-am îndrugat, dar acum nu mă mai pot apropia destul de mult de ea pentru a începe să-i recîştig dragostea, încrederea. Nemernicul de frate-său îmi stă în cale. O dată ce o să i se dovedească vina, Amnity va trebui să recunoască faptul că Andrew e certat cu legea şi aşa o să rămînă pe veci. Şi-atunci totul va depinde numai de mine şi de ea. Ce mama măsii le ia atîta agenţilor să cerceteze cuvertura?

– Nu ştiu.

– Sună-i.

– Zău aşa, Tander, ar fi a 50-a oară. N-avem nimic de cîştigat dacă-i batem pe băieţii ăia la cap. Au ordin să mă anunţe chiar în clipa în care

vor găsi diamantele. Nu, nu înţeleg de ce întîrzie atît, însă n-avem ce face, trebuie să aşteptăm, pur şi simplu. Du-te şi lustruieşte alama de pe iaht.

– Nu.

– Ei, drăcia dracului! Mă scoţi din sărite, Ellis.

– Mă rog, nici tu nu radiai de bucurie pe vremea cînd îţi sucise Kátha minţile. Mi-ai rămas dator.

– Grozav, n-am ce zice!

Telefonul sună o singură dată şi apoi se opri.

– Ai o secretară iute de mînă ca un pistolar, remarcă Tander. Se lăsă iarăşi pe spate şi se mulţumi să privească încruntat peretele.

– Vince, îl chemă o voce de femeie prin interfon, Hank Murphy e pe linia unu.

– Asta e! strigă Santini şi înşfăcă receptorul. Santini la telefon.

Asta era se gîndi Tander, ridicîndu-se în picioare. În sfîrşit! Începu să măsoare podeaua în lung şi-n lat, în timp ce Vince nu făcea decît să repete decepţionat: „Înţeleg, înţeleg", fără să-i dea vreun indiciu despre ce anume vorbea Hank Murphy la telefon.

– Mii de draci! exclamă Vince într-un final.

– Mii de draci? şi Tander se sprijini în palme pe birou şi se uită fix la Santini. Adică cum?

– Vrei să taci? îl repezi acesta. Nu, nu tu, Hank. Ellis e lîngă mine şi mă enervează. Oftă şi îşi apăsă două degete pe rădăcina nasului. Da, îl avem aici pe Ames pus la secret sub acuzaţia de fraudă, dar... drace, nu-mi vine să cred asta.

– Să crezi ce? întrebă Tander.

Vince îl fulgeră cu o privire mînioasă.

– Hank, mai ţine o zi cuvertura aia, ca eu şi Ellis să avem timp să vorbim cu Amnity Ames... Aha, ai dreptate, chestia asta pute. Ţinem legătura. Salut! Trînti receptorul. Măi să fie a naibii de treabă!

– Santini.

– Tander, cuvertura e „curată". Diamantele nu sînt acolo. Au expus-o la raze X, apoi au adus cea mai bună plăpumăreasă pe care au putut-o găsi ca să desfacă şi pe urmă să coasă la loc peticele matlasate. Şi nimic. N-au găsit absolut nimic.

Tander se îndreptă de spate şi simţi cum i se încordează fiecare muşchi al corpului. Pentru o secundă văzu roşu de furie în faţa ochilor.

– Nu, e imposibil, şi pînă şi lui vocea îi sună ciudat. Ames e vinovat. S-a folosit de Amnity, de magazinul ei, ca să facă contrabandă cu diamantele alea.

– Tander, ascultă...

– Nu, tu să asculţi! Ames n-a venit pentru o reuniune tihnită de familie. A minţit-o pe Amnity, Vince, ştiu că a minţit-o.

– N-au găsit nici un diamant, replică celălalt, bătînd cu pumnul în birou. Numai Dumnezeu ştie unde sînt, dar sigur nu în cuvertura din Grecia. L-am arestat pe Ames pentru fraudă, dar o să iasă basma curată de sub acuzaţia de contrabandă. Amnity va trebui anunţată că nu există nici o dovadă care să arate că fratele ei a venit la ea cu un alt motiv decît cel pe care i l-a spus el.

Tander mormăi o înjurătură zdravănă, apoi îşi trecu ambele palme peste faţă.

– Iar eu sînt băiatul cel rău, spuse el obosit. Fratele-erou se va întoarce ca „domnul Inocenţă", dornic să fie din nou o familie, să înceapă o nouă viaţă alături de sora sa. Iar eu, în faţa ei, nu voi fi decît un mincinos care i-a acuzat fratele pe nedrept. O să mă ia ca pe unul care s-a folosit de

ea pentru propriul lui interes. Ce mama dracului, Vince, Andrew Ames e vinovat!

– Asta fiindcă aşa vrei tu, îl contrazise celălalt încet, dar misiunea e ratată. N-avem diamantele şi nici pe vreunul din cei care au participat la furt sau la organizarea aducerii lor în ţară.

– Vreau să vorbesc cu Ames... singur.

– Nu, n-am să te las să faci asta. La mintea ta e foarte posibil să taberi pe el şi n-o să realizezi altceva decît să te bagi într-un mare bucluc.

– Vince.

– Nu, nu poţi să-l vezi. Vrei s-o suni pe Amnity să-i spui că n-am găsit nici un diamant, sau trebuie s-o fac eu?

Tander se duse la fereastră şi se uită pierdut la oraşul ce se întindea în faţa ochilor lui.

N-avea importanţă cine o anunţa, îşi spuse el în gînd. Rezultatul avea să fie acelaşi. Tander Ellis avea să piardă pentru totdeauna femeia iubită.

– Poţi să mă faci laş, dar nu cred că suport să aud glasul ei în momentul ăsta, răspunse el cu voce stinsă.

– E-n regulă, îmi pare rău. Nu te-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Dar tu n-ai mai iubit pe

nimeni. Eu, însă, ştiu cum e. Poate fi raiul sau iadul pe pămînt, dar lucrurile îşi găsesc pînă la urmă o rezolvare.

– Nu şi de data asta. Tander se întoarse şi porni către uşă. Nu şi de data asta, Vince.

– Unde te duci?

Se opri, se uită în spate la Vince, apoi ridică din umeri.

– Nu ştiu. Cred că o să iau avionul spre Virginia şi de-acolo plec cu iahtul şi văd eu unde ajung. Nu-ţi face nici o grijă.

Şi părăsi biroul.

– Pa, zise Santini în şoaptă. Fir-ar să fie!

O vijelie puternică de după-amiază a avut ca rezultat lipsa clienţilor din *The Crazy Quilt* şi Amnity căzu pradă propriilor ei gînduri.

Nici azi, în a patra zi de cînd Andrew îi făcuse acea vizită nocturnă la magazin, nu era în stare să spună exact ce anume îi chinuia fără încetare mintea.

În tot ce discutaseră în noaptea aceea – se

gîndea ea pentru a mia oară – fusese ceva care nu se lega.

Cu un oftat, începu să se plimbe prin camera din spate, unde îşi ţinea cursurile de confecţionarea cuverturilor. I se opri respiraţia cînd zări, bastonul lui Tander, aşezat pe unul din scaune, acolo unde acesta îl lăsase. Se duse spre el şi, cînd îl ridică, îşi dădu seama că îi tremură mîinile.

Iată unul din instrumentele folosite de Tander – cugetă ea. O simplă minciună ca multele pe care i le spusese. Insuportabile, groaznice minciuni.

Îşi trecu o mînă peste lemnul cu incrustaţii complicate. Un instrument al meseriei lui Tander – repetă în mintea ei. El era un agent cu o misiune importantă, care s-a folosit de tot talentul şi experienţa lui pentru a-şi atinge ţelul.

Iar ea, ca soră a lui Andrew, fusese de la bun început un candidat viabil la titlul de complice în operaţiunea de contrabandă. Cu şiretenie, Tander reuşise să o întîlnească, să ajungă s-o cunoască şi după aceea să se convingă de nevinovăţia ei. Şi s-a îndrăgostit de ea.

– O, Doamne, ce-am făcut? murmură ea strîngînd bastonul la piept.

Meditase mult timp asupra lui Tander. În loc să-i recunoască meritul de a-i fi spus adevărul imediat ce fusese posibil, ea, în schimb, l-a acuzat c-a minţit-o, cînd el, de fapt, îşi făcuse meseria.

A fost nevoit, astfel, să plătească pentru păcatele tatălui şi ale fratelui ei. L-a comparat cu umbrele din trectul ei şi apoi l-a îndepărtat pentru că încă nu scăpase de obsesia lor.

Pierduse singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată.

Amnity închise ochii, strînse şi mai tare bastonul la piept şi şopti:

– Vai, Tander, îmi pare rău. Văd totul aşa de limpede acum, şi-mi dau seama cît de mult am greşit! Te iubesc, Tander Ellis!

„Şi cu Andrew, ce faci?" – o întrebă o voce interioară.

Faptul că Andrew era sau nu vinovat – realiză ea – n-avea nici o importanţă pentru iubirea dintre ea şi Tander. Pentru că primul ocupa un alt loc în viaţa ei, faţă de bărbatul de care era îndrăgostită. Dacă fratele ei era nevinovat, se va bucura că şi-a schimbat stilul de viaţă. Dacă se dovedea vinovat,

deci o înşelase iarăşi, va reacţiona, în schimb luînd o măsură energică şi bine gîndită.

„Şi cum rămîne aşadar cu Amnity Ames?" o întrebă în şoaptă inima.

Tander avea dreptate, acum îşi dădea seama. Dragostea ei ar fi trebuit să fie mai puternică, încrederea în el – necondiţionată. L-a făcut să sufere îndepărtîndu-l. Fusese oare atît de rănit, încît să nu se mai întoarcă niciodată?

Clinchetul clopoţelului o trezi din visare. Puse bastonul la loc şi se grăbi către intrarea în magazin.

– Bună ziua, doamnă Ferguson. Ca întotdeauna, îmi face mare plăcere să vă văd.

– Bună, draga mea, răspunse Mellissa Ferguson. Sînt într-o grabă teribilă, am o mie de comisioane de făcut. Vreau o trusă de brodat, ca s-o fac cadou unei prietene de ziua ei. N-o încîntă nimic mai mult ca o pînză la care să înceapă să lucreze, mai ales că stă ţintuită în casă din cauza sănătăţii şubrede.

Cîteva minute mai tîrziu, Melissa se grăbea să plece cu trusa proaspăt cumpărată.

– Sper ca prietena dumneavoastră să aibă o

aniversare minunată.

– A, desigur. Pe curînd, draga mea.

Aniversare minunată, se gîndi Amnity, încruntîndu-se. Aniversare? De ce cuvîntul ăsta avea o anumită rezonanţă înăuntrul ei? Aniversare?

Făcu ochii mari şi inima începu să-i bată nebuneşte. Asta era! Asta era piesa lipsă din jocul de puzzle, pe care se căznise să o găsească de cînd cu noaptea aceea hotărîtoare de la *The Crazy Quilt.*

Andrew zisese că tocmai şi-a sărbătorit ziua de naştere, şi-a făcut un bilanţ al vieţii şi voia să apuce pe un nou drum, alături de ea.

Dar ziua lui era în august!

Capitolul opt

În după-amiaza următoare, Tander stătea în faţă la *The Crazy Quilt,* cu privirea fixată pe firma de deasupra intrării, scrisă în engleza veche.

Tot drumul, în avion, îşi repetase într-una că nu se va supune chinului şi zădărniciei de a o vedea pe Amnity. Oricîte şanse ar fi avut să-i recîştige încrederea, să-i reaprindă focul dragostei, le pierduse acum pe toate.

Îşi mai dăduse seama de ceva în timpul zborului lung, şi anume că înăuntrul lui apăruse o

sămînţă de mînie, care creştea cu fiecare minut. Totuşi, nu ştia de unde venea acea furie.

La mai puţin de-o oră de la sosirea sa pe iaht, se trezi că părăseşte debarcaderul la volanul unei maşini închiriate. O luă spre magazinul lui Amnity, ca o grămăjoară de pilitură de fier atrasă de un magnet invizibil.

De ce? Nu era sigur. Nu se putea opri, totuşi, fiindcă ştia că n-ar rezista să fie atît de aproape de ea şi să n-o vadă pentru ultima oară.

Şi mînia, cu sursa ei necunoscută, clocotea în el ca un cazan gata să explodeze.

Deschise uşa magazinului şi păşi înăuntru. Aruncă o privire în jur şi constată că era singurul client din prăvălioara familiară şi bizară. Se opri locului cînd Amnity ieşi din biroul ei.

Frumoasa Amnity. În pantaloni largi, maro şi cu un pulover galben, pufos, arăta ca o rază de soare pe fundalul unei zile înnorate şi mohorîte.

Inima prinse a-i bate să-i spargă pieptul şi dorinţa i se răsucea undeva, jos, în trup, dar nu se mişcă. Pur şi simplu nu-i venea să-şi ia ochii de la ea, amintindu-şi, în acelaşi timp, tot ce au făcut

împreună, gîndindu-se la tot ce-ar fi putut face în viitor. Se gîndea la curcubee.

Amnity se opri atît de brusc, încît trebui să se ţină de marginea tejghelei ca să-şi capete echilibrul. Abia mai putea să respire, şi ţiuitul urechilor îi însoţea bătăile nebuneşti ale inimii.

Tander, tu, îşi zise în sine. Era îmbrăcat în nişte blugi decoloraţi şi acelaşi pulover alb de marinar şi impermeabil albastru, ca atunci cînd l-a văzut prima oară. Vîntul îi răvăşise părul decolorat de soare, iar pielea îi arăta şi mai bronzată. Fermecătorul Tander Ellis pe care îl va iubi mereu. Era acolo. Se întorsese la ea.

– Bună, Tander.

– Amnity, îi răspunse el şi înclină uşor capul. Te-a sunat Vince? Ţi-a spus că nu s-a găsit nici un diamant în cuvertură?

– Da, dar...

– Avocatul lui Andrew face demersuri să-l scoată pe cauţiune. Aşa că, fratele tău va apărea, probabil, curînd pe-aici, în ciuda faptului că a fost instruit să rămînă în California pînă la proces. Îm-

preună puteţi să vă gîndiţi serios şi să reîncepeţi acea nouă viaţă căreia îi face atîta reclamă. Nu m-ar mira dacă ar îndepărta acuzaţia de fraudă şi... Ah, la naiba, aberez. Nu ştiu de ce mă aflu aici. N-are nici un rost.

– Tander, eu...

– Sînt sigur că eşti mulţumită de faptul că, în aparenţă, Andrew nu are nimic de-a face cu pietrele furate. Nu s-a folosit de tine, nu te-a minţit, nu te-a înşelat. Însă eu, da, Amnity, aşa-i? Aşa mă vezi, nu? Ca pe un mincinos, un profitor. Andrew e curat, deci eu port toată vina. Mi-am zis să nu vin aici, să mă pun în postura de a fi redus la tăcere de acuzaţiile tale şi...

– Tander, vrei să fii bun şi să taci? îl întrerupse Amnity, ridicînd tonul, şi să mă laşi să strecor şi eu o vorbă?

– Nu. Se întoarse şi porni către uşă. Nu vreau să mai aud nimic. Îţi urez viaţă frumoasă alături de iubitul tău frate rătăcitor.

– Să te ia dracu', Tander Ellis, ţipă ea. Iar mă scoţi din sărite. Stai locului şi lasă-mă să vorbesc!

Acesta se opri şi se învîrti pe loc, uimit de ieşirea ei. Deschise gura să riposteze, apoi îşi dădu seama că nu avea ce să spună.

Amnity inspiră adînc şi vocea îi deveni iarăşi calmă cînd începu să vorbească:

– Tander, te iubesc. Eşti singurul bărbat pe care l-am iubit şi-o să-l iubesc vreodată. Te rog să mă ierţi pentru că te-am judecat atît de aspru. Îţi făceai meseria cît puteai de bine şi eu ar fi trebuit să respect asta. În schimb, m-am purtat ca un copil răsfăţat, care a ajuns la concluzia că tu ai încălcat regulamentul jocului, nu te-ai purtat aşa cum hotărîsem că trebuie să te porţi. Am greşit, Tander, şi... Vocea începu să-i tremure. Şi îmi pare rău. Te iubesc şi am nevoie de tine şi nu pot îndura gîndul că te-aş putea pierde. Te rog, iartă-mă, Tander! Tu eşti acela alături de care vreau să trăiesc. Tu eşti acela cu care vreau să împart curcubeele.

– Amnity! se miră el cu glasul înecat de emoţie. Nu-mi vine să cred. Ba da, cred, pentru că mi-o spui tu. Ai ocazia să iei totul de la capăt cu fratele tău, şi totuşi mă pui pe mine, pe noi, înaintea lui.

Jarul mîniei se aprinse şi mai tare în el, dar îl dădu la o parte, ignorîndu-l. Nu acum, nu acum.

– Amnity, te iubesc al dracului de mult. Noi sîntem cei care vom trăi un alt început. Noi o să...

Vino aici.

Îşi deschise braţele în întîmpinarea ei, şi ea se duse. Traversă în fugă camera şi-i sări în braţe, lipindu-şi faţa de gîtul lui în timp ce acesta o strînse tare în braţe. Îşi dădu capul pe spate ca să-i întîlnească ochii şi zise:

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

El îi puse stăpînire pe gură cu un sărut arzător şi limbile li se întîlniră. Îi sorbi dulceaţa iar ea îi savură gustul, căldura, forţa trupului său puternic.

– Doamne, cum te doresc! zise Tander. Aş vrea să poţi încuia uşa şi să... Nu contează.

– E magazinul meu. O să pun un anunţ pe geam cum că sîmbăta asta am închis mai devreme şi deschid luni dimineaţă.

Tander îi fură un sărut scurt şi zise:

– Pune-l şi hai să plecăm de aici.

Toate lucrurile din jur îşi pierduseră contururile, într-o pată de culoare uimitoare, difuză, încărcată de pasiune. Părăsiră magazinul, plecară fiecare cu maşina lui spre casa lui Amnity şi odată ajunşi acolo se opriră direct în dormitor. Cu inimile palpitînd de emoţie şi cu mîini tremurătoare, îşi lăsară hainele să curgă de pe ei, se trîntiră pe pat şi se îmbrăţişară înfocaţi.

– Tander, te iubesc atît de mult, şopti ea. Am crezut că te-am pierdut, am crezut...

Gura ei căzu pradă buzelor lui în timp ce mîna bărbatului îi aluneca cu o atingere uşoară pe pielea moale lăsînd în urmă o dîră fierbinte. În mintea lui nu era decît Amnity şi ceea ce împărţeau ei atunci. Trăia clipa prezentă şi se gîndea la zilele de mîine ce vor urma să fie numai ale lor. Urmări cu buzele dîra aceea fierbinte, se opri asupra unui sîn, apoi asupra celuilalt, făcînd-o pe Amnity să toarcă precum o pisică, de plăcerea ce i-o picura în trup. Mîinile ei rătăceau pe pielea lui caldă, pe liniile muşchilor întinşi, se pierdeau în părul creţ, castaniu de pe piept, ca apoi să alunece mai jos, mai jos...

– Amnity...

– Vino, Tander. A trecut o veşnicie de cînd nu te-am mai simţit în mine. Du-mă la capătul curcubeului.

Pătrunse în ea cu un gest plin de forţă, umplînd-o, oferindu-i-se în întregime.

Era fantastic.

Mişcările celor două trupuri se uniră într-un ritm zdrobitor, insistent, care parcă îi înălţa deasupra acestei lumi, îndepărtîndu-i de ea. Zburau,

căutînd, cercetînd şi năvălind în final spre locul acela de vis unde îi întîmpina curcubeul cu toată splendoarea lui de culori.

– Tander!

– Da, iubito, da.

Rătăcea printre culori, plutind, savurînd, dorindu-şi să nu mai plece niciodată de acolo, din lumea aceea numai a lor. Într-un final se întoarseră la realitate şi Tander o sărută îndelung înainte de a se despărţi de trupul ei şi a trage păturile peste goliciunea lor scînteietoare, cuprinsă de răcoare.

Stăteau întinşi unul lîngă celălalt, fără să vorbească de teamă să nu rupă vraja ce-i înconjura încă. Amnity oftă satisfăcută. Cum stătea cu capul aşezat pe aceeaşi pernă, Tander se ridică puţin şi o sărută pe frunte.

Însă imediat după aceea furia se strînse iar, ca un pumn în el şi îi captă atenţia. De data aceasta însă o lăsă să iasă la iveală şi să-şi dezvăluie originea.

– Amnity, începu el cu glas scăzut, am ceva să-ţi spun. Nu trebuie să mai avem acum secrete unul faţă de celălalt, de acum în colo.

Ea întoarse capul şi se uită în ochii lui.

– Ce e?

– Sînt fericit, cu adevărat fericit, că ai pus soarta noastră pe primul loc, înaintea lui Andrew. Dar, în acelaşi timp mă încearcă un sentiment de mînie din cauză că dragostea noastră, dragostea ta pentru mine, n-a fost destul de puternică încît să considere mai important viitorul nostru împreună decît după ce ai aflat că diamantele n-au fost găsite. Îmi dau seama că vrei să-ţi petreci viaţa alături de mine chiar dacă se pare că Andrew e nevinovat, dar... Nu, nu mă lua în seamă. Acum nu mai contează. Supărarea mea n-are nici o importanţă şi nu-şi are locul aici. N-o s-o las să crească; o să fie o piedică în drumul nostru.

– Tander, trebuie să-ţi spun şi eu ceva. Ceva ce îmi vine foarte greu să admit. Nu i-am spun nimic lui Vince despre asta la telefon, fiindcă nu sînt sigură că înseamnă ceva, dar mă sîcîie, mă face să mă îndoiesc.

– Să te îndoieşti, de ce?

– De nevinovăţia lui Andrew. Ţii minte că ne-a zis că tocmai îşi serbase ziua de naştere şi că şi-a trecut în revistă toată viaţa. Ezită. Andrew nu şi-a sărbătorit nici o zi. Ziua lui e în august.

– Ce? întrebă Tander încruntîndu-se.

– A minţit. E clar că a improvizat totul. Din cauza asta, dubiile mele au început să se înmulţească. Ce alte minciuni a mai zis în noaptea aceea? S-a strecurat pe undeva vreo greşeală? Nu cumva era sigur că vor fi descoperite diamantele în cuvertură, pentru că ăsta era planul? Nu cumva mi-a spus întruna verzi şi uscate doar ca să cîştige timp pentru găsirea unei căi de-a se da drept nevinovat. Of, Tander, am un sentiment de teamă care-mi spune tot timpul că Andrew ar putea fi vinovat de tot ce l-ai acuzat tu. Pur şi simplu nu mai ştiu ce să cred.

Simţind încordarea din corpul lui Tander se uită întrebător la el. Acesta o privi cu ochi de nepătruns, apoi se sculă din pat şi începu să-şi tragă hainele pe el.

Ea se ridică în fund şi îşi trase cearşaful peste sînii goi.

– Tander, ce faci? Eşti atît de furios încît parcă mai ai un pic şi scoţi flăcări pe nări. Ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat? rîse cu un lătrat sarcastic, lipsit de umor. Ţi-am mărturisit că alegerea pe care ai făcut-o, de a nu pune iubirea noastră pe

primul loc m-a rănit în orgoliul meu de bărbat. Dar nu-i nimic, mi-am zis, o să trec peste asta fiindcă, la urma urmelor, eşti convinsă că Andrew nu s-a folosit de tine şi de magazinul tău, că nu te-a trădat. M-ai ales pe mine în devafoarea lui.

– Dar...

– Ce glumă bună! Tu încă mai bănuieşti că este vinovat. Nici o singură clipă nu m-ai pus pe mine înaintea lui. Toate astea – şi făcu în aer un gest cu mîna – erau asul tău din mînecă. Aştepţi ca verdictul asupra nevinovăţiei lui să devină sigur. Îl ai într-o mînă pe el şi pe mine în cealaltă.

– Nu! Nu. Tander, nu e adevărat!

– Dumnezeule ce prost am fost. Tu încă mai cîntăreşti şi măsori ca să te hotărăşti către cine îţi îndrepţi sentimentele. La dracu', nu pot să trăiesc în felul ăsta. Ce se întîmplă dacă nu apare niciodată vreo dovadă care să-l declare pe Andrew vinovat de contrabandă? Sau dacă scapă de pedeapsa pentru fraudă şi apare iar aici, să-ţi recite poezia lui cu nevoia de tine, cu voi doi care de atunci încolo veţi fii iarăşi o familie? Ce-o să faci atunci, Amnity? O să-mi dai papucii atît de repede că nici n-o să ştiu ce-i cu mine.

– Nu! Tander cum poţi să spui aşa ceva? Te iubesc. Vreau să trăiesc toată viaţa alături de tine.

– Prostii. Mă ţii atîrnat de sfori ca pe o marionetă şi te gîndeşti cum să mă mînuieşti, aşteptînd să vezi dacă mă accepţi în cazul în care îndoielile tale în privinţa lui Andrew se dovedesc a fi îndreptăţite. Ei, bine, ştii ce, duduie? N-o să fiu niciodată pe locul doi, mai ales pentru singura femeie pe care...

Tăcu şi-şi îndesă picioarele în pantofi lăsînd şosetele pe podea.

– S-a terminat cu dorinţele curcubeului, continuă el cu o asprime tăioasă în glas. De-acum încolo voi trăi numai cu picioarele pe pămînt, de-asta poţi să fii al naibii de sigură! Am visat ca un copil tîmpit la tot ce noi...

Îşi trecu o mînă prin păr şi trase aer atît de adînc în piept încît păru că-şi sfîşie sufletul.

– La revedere, Amnity.

– Tander, nu pleca. Sări din pat, trase cearşaful şi îl înfăşură în jurul ei. Ai înţeles totul greşit. Tu eşti pe locul întîi, tu eşti cel mai important om din viaţa mea. Îndoielile mele legate de nevino-

văţia lui nu au nimic, dar absolut nimic, de-a face cu iubirea mea pentru tine.

Tander o fixă îndelung cu privirea şi nici o urmă de emoţie, de căldură nu i se citea pe faţă sau în ochi.

Apoi se întoarse şi ieşi cu paşi mari din cameră.

– Tander! Alergă împleticindu-se după el, dar zgomotul uşii care tocmai se închidea o făcu să se oprească brusc.

– Tander, îl chemă în şoaptă. O, Doamne, Dumnezeule!

Nu putea fi aievea, îşi spuse ea. Ea şi Tander au făcut dragoste, petrecînd momente frumoase, de neuitat, pe urmă ea a dormit şi acum avea un coşmar. Se va trezi şi-l va găsi lîngă ea, zîmbindu-i, privind-o cu ochii ca de chihlimbar, lucind de dragoste şi dorinţă. Vor face dragoste iar şi iar, cît e noaptea de lungă.

O trecu un fior şi strînse şi mai tare cearşaful în jurul ei. Totul fusese aievea. Îngrozitor, sfîşietor şi real. Ca şi cînd li se oferise posibilitatea să fure o ultimă clipă şi atît.

Culegea ce semănase, acum ea era victima

judecăţii aspre şi greşite. Nici ea nu-şi va mai pune vreodată dorinţe la apariţia curcubeului.

Pe la mijlocul după-amiezei următoare, Amnity ieşi din vilă, incapabilă să mai stea măcar o secundă în casa plină de amintiri. Se simţea la fel de apatică şi goală pe dinăuntru şi se întreba absentă dacă va rămîne aşa şi după ce vor trece zile, săptămîni, luni, ani.

Însă şi mai îngrozitor de atît, i se părea gîndul că în realitate nici măcar nu-i păsa.

Porni spre *Crazy Quilt,* propunîndu-şi să se lase absorbită de muncă. Avea multă hîrţogăraie care o aştepta în magazin, facturi de plătit, comenzi de trimis. În acea duminică liniştită, locul ei de refugiu – prăvălioara iubită – s-ar putea chiar să încerce un vag sentiment de pace, o evadare temporară din realitatea rece.

Dar amintirile lui Tander sălăşluiau şi aici, se ţineau după ea peste tot. Cu un oftat, se dădu bătută şi se apucă de treabă, fără să simtă vreun sentiment de pace sau de plăcere în tot ceea ce făcea.

Cutiile din Irlanda şi Spania, uitate într-un colţ al biroului unde le aruncase ea, îi atraseră atenţia, le luă şi le puse pe masă. O deschise pe cea din Irlanda şi mîngîie pînza frumoasă de culoare bej.

După aceea luă pachetul din Spania, şi tăie banda rezistentă cu care era sigilaţ. Fără nici un fel de entuziasm, dădu la o parte clapele de carton şi dinăuntru ieşiră la iveală culorile vii al firelor de mătase pentru brodat.

La patru zile după ce ieşise furtunos din casa lui Amnity, Tander stătea în capul oaselor pe pat, cînd, la miezul nopţii, piui micul emiţător radio de pe noptieră, emiţător care îi asigura legătura cu ţărmul. Înjură, apoi bîjbîi după butonul aparatului aprinzînd între timp lumina.

– Ce e?

– Mi-ai spart timpanul, tîmpitule!

– Vince? Doamne, eşti o pacoste. Ştii cît e ceasul aici?

– Nu prea, recunoscu acesta, din moment ce nu ştiu unde eşti.

– A! Mă rog, de fapt nici eu nu ştiu. Oriunde aş

fi, ştiu sigur două lucruri că e miezul nopţii şi multă apă în jur. Ce vrei, Santini?

– Am urgent nevoie de tine aici, în Los Angeles. Îndreaptă-te cît poţi de repede spre un port şi ia avionul încoace.

– De ce?

– Nu vreau să discut asta prin telefon.

– Las-o baltă. Nu mai lucrez pentru tine.

– E în legătură cu Andrew Ames.

Tander încremeni.

– Despre ce e vorba?

– Anunţă-mă cînd soseşti şi ne întîlnim în biroul meu.

– La dracu', Santini, ce se întîmplă cu Ames?

– Vino încoace, n-auzi? zise Vince şi închise.

Tander închise cu zgomot transmiţătorul şi se prăbuşi înapoi pe pernă cu un geamăt.

– Ochii indiscreţi ai detectivilor particulari sînt întotdeauna o pacoste. Las-o baltă, Santini. Nici nu mă clintesc de aici. Mă doare-n cot de ce se întîmplă cu Andrew Ames.

Trecură trei secunde.

– Fir-ar să fie!

Tander înşfăcă receptorul şi formă două cifre.

– Pete? Cît de aproape sîntem de ţărm? O

localitate destul de mare să aibă aeroport.

Cînd Tander sosi în Los Angeles, tîrziu în după-amiaza aceea, oraşul era cufundat într-o pîclă groasă, galbenă, care irita ochii şi lăsa un gust neplăcut în gura celor care îndrăzneau să tragă aer adînc în piept.

Tander era aşezat pe bancheta din spate a unui taxi cu tapiţeria de vinilin crăpată, neatent la pălăvrăgeala neîntreruptă a şoferului.

Trăsese mai de mult concluzia că şoferii de taxi sînt de două feluri: morocănoşii, care se poartă ca nişte exploataţi fiindcă îi întrerupi de la dezlegarea vreunui careu de cuvinte încrucişate; şi cei cărora le merge gura ca meliţa de parcă pasagerul ţinut sub arest pe locul din spate ar fi prima fiinţă umană pe care o văd după şase luni de zile. Şi toţi conduceau ca nebunii.

Pe locul de lîngă Tander era aşezată o geantă de voiaj, care constituia tot bagajul lui pentru această întîlnire la comanda lui Vince.

Sunase în dimineaţa aceea la biroul acestuia de undeva din Texas şi îi lăsă un mesaj la robotul telefonic conţinînd ora sosirii în Los Angeles.

În timp ce trecea în plină viteză prin oraşul îmbrăcat în galben, Tander analiză starea de

spirit în care se afla. Nu se îmbunătăţise nici un pic.

Era turbat de mînie.

N-avea nimic împotrivă ca în timpul misiunii să urmeze instrucţiunile lui Vince Santini, dar acum nu era nici pe departe mulţumit de tonul cu care acesta comandase venirea imediată în Los Angeles.

Şi Tander era supărat pe el însuşi că lăsase totul baltă şi făcuse exact aşa cum îi cerea ordinul – căci fusese un ordin, nu o rugăminte. Şi în plus, era fantastic de furios pentru că situaţia îl avea oarecum în centru pe Andrew Ames, un om de care lui Tander îi păsa atît de mult, că, încă cincizeci de ani de-acum încolo să nu fi auzit nimic de el, şi ar fi trăit fericit.

Nu, cugetă el, nu era fericit, şi primul punct pe ordinea de zi era să-i zică cîteva domnului Vince Santini – detectivul lu' peşte.

Cînd ajunse în blocul turn la care se afla biroul acestuia, îşi dădu seama că tocmai se încheiase ziua de lucru.

Lumea se scurgea din acea clădire ca şi din ceilalţi zgîrie-nori, şi se înghesuiau de-a lungul străzii ca furnicile pe muşuroi. Cînd intră, avu sen-

zaţia ciudată că parcă e un somon ce încearcă să înoate în susul rîului.

Era singur în liftul care-l duse la etajul opt. Uşa de la intrarea în birou era deschisă, dar husa de pe maşina de scris arăta că secretara se număra printre cei care înotau în aval, părăsind clădirea.

Traversă anticamera şi încercă uşa de la biroul propriu-zis. Cum clanţa nu opuse rezistenţă, deschise uşa şi intră.

Apoi se opri. I se opri pînă şi respiraţia.

În cealaltă parte a camerei, într-o fustă înflorată şi o bluză roz-pal, cu chipul frumos încadrat de părul negru ca pana corbului stătea Amnity Ames.

Tander clipi de uimire, întrebîndu-se dacă nu cumva mintea lui obosită şi psihicul lui dat peste cap îi jucau feste, ducîndu-l în pragul nebuniei.

Ba nu, realiză el, Amnity era într-adevăr acolo, uitîndu-se fix la el. Nu zîmbea, nu se mişca, nu vorbea, stătea doar cu ochii aţintiţi pe el. După ce aruncă o privire iute în jur îşi dădu seama că Vince nu era nicăieri.

Era o înscenare, se gîndi fără să-i vină a crede. Şi pe toţi dracii, voia să ştie de ce.

– Bună, Amnity, o salută cu răceală. Să înţeleg

că ai regizat numărul ăsta mic şi drăguţ împreună cu Vince.

– Da. A fost de acord să mă ajute. Bănuiesc că eşti furios, dar te rog să asculţi tot ce am de zis.

Avea al naibii de multă dreptate, era într-adevăr nervos, se gîndi el. Dar în acest timp era fără discuţie îndrăgostit de femeia care stătea în cealaltă parte a camerei.

O, Doamne, simţea că nu mai poate. Durerea, amintirile îl loveau ca nişte pumni daţi cu sete de răzbunare. Trebuia să plece de acolo.

– Bine, dar grăbeşte-te. Închise uşa cu piciorul, dădu drumul genţii de piele pe podea şi îşi îndesă mîinile în buzunarele de la spate ale blugilor. Ce vrei?

Tander era distant, îşi spuse Amnity. Distant şi mînios. Şi încîntător. Bronzul căpătase o tentă mai închisă, părul mai deschisă. Blugii decoloraţi păreau că-i îmbrăţişează cu drag picioarele puternice, superbe şi umerii arătau parcă laţi de-un kilometru în cămaşa sport de culoare verde. Era vizibil obosit, dar minunat, ursuz dar frumos, iar ea îl iubea cu o intensitate aproape dureroasă.

– Amnity?

– Ce? A, da.

Îşi umplu plămînii cu aer şi începu:

– Tander, Andrew e vinovat de contrabandă cu diamante furate.

– Hai, spune! zise el indiferent. Tu şi cu Vince aţi avut cumplit de multă bătaie de cap să mă aduceţi aici, aşa că ai face bine să vorbeşti. Deci agenţii federali au găsit diamantele?

– Nu.

Se opri şi-şi trecu limba peste buzele ce deveniră bursc uscate, apoi îşi înălţă bărbia şi continuă.

– Nu. Eu am găsit pietrele, Tander, în cutia din Spania, cu fire de mătase pentru broderii.

– Ce?! se miră el, scoţîndu-şi mîinile din buzunare.

– Am descoperit diamantele şi, şi l-am anunţat pe Vince. Am găsit dovada că fratele meu e vinovat.

Capitolul nouă

Vorbele de necrezut spuse de Amnity se izbeau de creierul lui Tander şi îi răsunau în minte în ritmul sălbatic al bătăilor înăbuşite din piept.

Se vedea traversînd camera, luînd-o în braţe pe Amnity, liniştind-o. Cu toate acestea, nu făcu nici o mişcare, rămase pur şi simplu uitîndu-se la ea, şocat. Nu ştia ce să zică, ce să facă.

– Doamne, Amnity!

Scutură din cap, incapabil să găsească cuvinte care să aibă vreun înţeles, să însemne ceva.

– Te rog, Tander, lasă-mă numai să-ţi explic, bine? Şi-aşa mi-e foarte greu.

– Da, sigur. Te rog, dă-i drumul. Te ascult, Amnity. N-o să te întrerup, sau... E incredibil ce mi-ai spus.

Amnity îşi puse mîinile în sîn, de parcă astfel, tot curajul adunat n-ar mai fi putut s-o părăsească. Cînd începu să vorbească, vocea îi sună slabă şi nu tocmai sigură.

– După ce tu, tu ai plecat, m-am simţit aşa de... nu, mă depărtez de subiect. M-am dus la *Crazy Quilt* şi mi-am dat brusc sema că nu acordasem nici un fel de atenţie celorlalte cutii din import. Pînza irlandeză era superbă. Am deschis apoi pachetul din Spania. Mătasea pentru broderii era frumoasă şi părea de cea mai bună calitate, ceea ce... O, Dumnezeule, bat cîmpii.

– Ia-o încet, o linişti Tander cu blîndeţe. Povesteşte exact cum îţi vine în minte.

– Da. Ei bine, am luat una din jurubiţe şi, trecînd cu degetul peste ea, am simţit o mică umflătură sub banda aurie înfăşurată la mijloc. M-am gîndit că, poate, nimerisem un fir de proastă calitate, care putea foarte bine să fie încurcat într-un nod sub banda de sigiliu. Am scos hîrtia şi...

Se opri şi închise ochii.

– Te ascult, Amnity. Ai tot timpul la dispoziţie.

– Am scos hîrtia – repetă ea – şi acolo, ascuns în mijlocul firului, era un diamant. Doamne, Tander, m-am simţit ca şi cînd aş fi căzut într-o prăpastie întunecoasă, fără putinţă de scăpare. Nu sînt sigură, dar cred că am ţipat: „Nu! Nu!", sau poate că strigam numai în gînd, poate numai mintea mea striga, refuzînd să creadă ce-mi vedeau ochii, nu ştiu...

Îl chinuia dorinţa de a se duce la ea, însă ştia că trebuia s-o lase să termine.

– M-am apucat să trag de toate hîrtiuţele de sigiliu, le rupeam şi suspinam ca o nebună, în vreme ce diamantele se rostogoleau unul după altul.

Făcu un pas spre ea, apoi se opri, cu privirea pironită pe faţa ei palidă.

– Erau acolo, Tander, pietrele furate, strălucind ca ochii diavolului, sfidîndu-mă cu prezenţa lor urîtă şi rece. Am ştiut atunci că Andrew e vinovat. Mă minţise ca şi pînă atunci. Se folosise de mine şi de scumpul meu magazin. Andrew – o înecă un suspin – m-a trădat iarăşi.

Tander porni iar spre ea, dar aceasta ridică mîna şi îl opri.

– Nu, te rog, stai acolo. Lasă-mă să termin.

El încuviinţă, în timp ce emoţiile îi străbăteau corpul ca un rîu vijelios, scăpat de sub control.

– Nu ştiu cum sau cînd – episodul ăsta mi-e oarecum confuz – dar am reuşit să-l sun pe Vince. Plîngeam aşa de tare, încît abia mai puteam să vorbesc. El a fost foarte drăguţ şi a avut multă răbdare cu mine, dîndu-mi timpul necesar să mă calmez. M-a rugat să aştept puţin la telefon, pînă cînd a luat legătura cu agenţii care au fost în noaptea aceea la magazin. Pe urmă a vorbit cu mine, şi-a tot vorbit, nu-mi aduc aminte ce mi-a spus pînă cînd au venit agenţii. Aceştia au adus cu ei o femeie care m-a luat în primire şi m-a îngrijit ca pe propriul copil. Ce-mi amintesc apoi e că m-am trezit acasă şi că agenta mămoasă a stat ore întregi lîngă mine.

Îi era dator lui Vince Santini, se gîndi Tander. Acesta avusese grijă de Amnity, pentru că el nu era acolo. Pentru că domnul Ellis era pe iaht, în larg, bosumflat şi mult prea preocupat să-şi plîngă de milă.

– Într-un final mi-am revenit, îşi continuă ea povestirea, şi l-am sunat încă o dată pe Vince. I-am zis că vreau să-l văd pe Andrew, să fiu eu însămi cea care îi aruncă în faţă tot adevărul de-

spre ce făcuse.

Tander scutură din cap.

– Amnity, de ce te-ai supus unei astfel de încercări?

– Trebuia. Era timpul să mă maturizez, să înfrunt umbrele trecutului şi să accept faptul că Andrew este aşa cum a fost şi tata, o persoană cu un sistem de valori şi o etică total diferite de ale mele. Fratele meu şi cu mine nu aveam nimic în comun, cu excepţia numelui de familie. Şi asta, efectiv, nu-i de-ajuns.

– Nu, nu e, o aprobă Tander grav.

Ea oftă şi reluă firul istorisirii.

– Vince a aranjat întîlnirea mea cu Andrew şi, astfel, am luat avionul spre Los Angeles. Cînd m-a văzut, la închisoare, Andrew s-a luminat la faţă, a devenit radios ca un pom de Crăciun. Era convins că venisem să-l scot pe cauţiune. I-am spus că am găsit diamatele şi le-am predat FBI-ului. S-a transformat chiar sub..., un suspin îi frînse glasul, sub ochii mei, într-o fiinţă crudă, şi josnică. M-a făcut „proastă mică şi idioată" şi mi-a zis că o să-l am pe conştiinţă, pentru că eu l-am băgat la puşcărie.

Tander înjură în şoaptă.

– Stai liniştit. I-am spus că am conştiinţa curată şi, în sfîrşit, mi-e sufletul împăcat. I-am mai spus că nu-i datorez nimic şi n-am vrut să insist nici măcar o clipă asupra anilor în care m-a minţit şi trădat. I-am zis că tot ce simt pentru el este milă, pentru că merge pe urmele lui tata. După aceea am plecat, în vreme ce Andrew urla în urma mea că nu vrea să mă mai vadă niciodată. Dar ce nu ştia era că eu mă hotărîsem deja să uit că mai am vreun frate. M-am eliberat de el, de umbrele trecutului. Andrew a dat o declaraţie completă despre rolul lui în furtul diamantelor şi introducerea lor, în secret, în ţară. Tîlhăria a fost foarte bine pusă la cale, astfel încît să se creadă că pietrele sînt ascunse în cuvertura matlasată din Grecia, cînd, de fapt, ele au fost trimise mai întîi în Spania, unde au fost pe urmă băgate în firele pentru brodat. Andrew era convins că o să fie repede eliberat pe cauţiune, putînd, astfel, să se întoarcă la *Crazy Quilt* să ia diamantele.

Tăcu pentru un moment, căci încă îi venea greu să creadă cealaltă variantă a fratelui ei.

– În cazul în care nu s-ar fi putut întoarce în timp util, un „prieten" de-al lui urma să spargă magazinul, să întoarcă totul cu susul în jos, pen-

tru ca nimeni să nu-şi dea seama ce lipseşte, şi să pună mîna pe cutia cu fire înainte ca eu să fi apucat să vînd ceva din ea. Într-un cuvînt, avea de gînd să-mi distrugă magazinul pentru propriul lui cîştig. A dat numele tuturor complicilor, pentru că – după cum a şi mărturisit – nu voia să intre numai el la „răcoare". Asta a fost tot, Tander. Andrew, tata, toţi aceşti ani, toate minciunile sînt acum de domeniul trecutului.

– Şi viitorul? întrebă el cu un nod în gît. Cu viitorul cum rămîne, Amnity?

– Îmi aparţine şi sînt liberă să fac ce vreau. Tander, l-am rugat pe Vince să ia legătura cu tine, dacă poate şi să facă în aşa fel încît să te pot vedea.

– Iată-mă.

– Da. Cînd am luat hotărîrea legată de Andrew, mi-am dat seama că fiecare pas făcut în căutarea de dovezi ale vinovăţiei lui, însemna încă o cărămidă cu gesturi sigure la zidul ce mă desparte de tine.

– Amnity, uite ce e...

– Tander, mi-ai promis că m-asculţi.

– Iartă-mă. Continuă.

– Ştiu că nu ne-a mai rămas nici o şansă din

momentul în care Andrew s-a dovedit a fi vinovat de acuzaţia adusă. N-am ce să zic sau să fac, ca să te conving că aş fi mărturisit iubirea mea pentru tine, chiar dacă noua faţă a unui Andrew schimbat în bine ar fi fost adevărată. Vei crede că m-am întors la tine pentru că mi-am pierdut fratele.

Tander deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc cînd Amnity ridică iarăşi mîna în semn de tăcere.

– Mai am o singură fantasmă de care trebuie să scap. Am vrut să ţi-o dezvălui între patru ochi. Tander, încă înainte ca Vince să-mi spună că diamantele n-au fost găsite, ştiam că pe tine te iubesc cel mai mult, mai mult ca pe oricine altcineva, chiar mai mult decît pe Andrew. Iar vestea primită de la Vince nu mi-a schimbat absolut de loc sentimentele. Ai fost şi eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea. Niciodată nu te-am privit ca pe o a doua alternativă, niciodată. Dacă Andrew ar fi fost nevinovat, ar fi fost nevoit să înţeleagă că l-aş fi ajutat pe cît posibil, dar marea mea preocupare ai fi fost tu şi viitorul nostru, curcubeele noastre.

– Doamne, Amnity, lasă-mă şi pe mine să vor-

besc!

– Nu, n-are rost. Ştiu că n-ai să crezi niciodată ce ţi-am spus acum. Şi de ce m-ai crede? Toate aparenţele susţin contrariul. Merit judecata ta aspră, pentru că şi eu, la rîndul meu, te-am judecat la fel în materie de adevăr şi minciună.

Îşi duse mîna la inimă.

– Dar acum, am spus ce aveam de zis, ţi-am dezvăluit realitatea din sufletul meu, şi toate fantomele trecutului au dispărut. Nu pot decît să sper că, în timp, amintirile a ceea ce noi... Nu, am vorbit destul. Ai ceva acolo, pe biroul lui Vince. Adio, Tander.

Şi porni spre uşă.

– Amnity, aşteaptă!

– Pe birou, Tander! îi repetă ea, cu glasul înecat în lacrimi.

Întoarse capul să se uite în direcţia indicată şi, în timpul acesta, Amnity ieşi în fugă pe uşă.

– Nu! Ce dracu', Amnity, nu pleca!

Dădu să se ducă după ea, ezită, apoi păşi către birou. Pe el era un pachet plat, înfăşurat în hîrtie albă satinată, care avea în centru, prins cu şnurul, un bilet simplu de hîrtie albă, pe care scria: *Să crezi mereu în dorinţele curcubeului.*

Rupse ambalajul şi nu se putu abţine să nu geamă. În pachet, încadrat într-o ramă simplă de stejar, se afla un curcubeu cusut pe pînză, identic cu cel pe care îl începuse el.

În mîinile lui, culorile deveniră parcă mai aprinse, astfel încît curcubeul păru a prinde viaţă, ca şi cînd l-ar fi îndemnat să-şi aducă aminte că dorinţele puse la fiecare apariţie a lui reprezentau tot ceea ce ar putea împărtăşi cu Amnity într-un viitor numai al lor.

Era darul ei de adio, ultimul ei rămas-bun, materializarea speranţei că el va fi din nou capabil să-şi pună dorinţe bizare ori de cîte ori va vedea spectrul de culori arcuite pe cer. Ei bine, nu era în stare, fără ea nu putea. Căci ea era însăşi strălucirea soarelui după furtuna prin care trecuseră, era singura în stare să aducă un curcubeu în viaţa lui.

Şi n-avea de gînd s-o piardă, cu nici un chip.

Tander aşează pînza cu grijă, în hîrtia satinată şi alergă cu sufletul la gură către uşă.

Dacă n-o ajungea din urmă pînă să apuce să iasă din clădire, o să fie nevoit s-o urmărească tot drumul, pînă în Virginia. Dar, dacă nu avea încotro, atunci asta o să şi facă.

Amnity Ames era a lui.

– Haide, Cupidon, murmură el. Ajută-mă încă o dată, amice!

Se repezi afară din birou şi apoi de-a lungul coridorului, spre lifturi. Uşile unuia din ascensoare tocmai se închideau, lăsîndu-l să întrezărească o frîntură de fustă imprimată cu flori.

– Ţineţi uşile liftului! urlă el cu glas tunător.

Uşile se deschiseră cu un hîrşîit şi dădură la iveală un bărbat atrăgător, distins, îmbrăcat într-un costum cu vestă. Era înalt, avea părul negru, foarte îngrijit, bogat în fire argintii, şi ţinea în mînă o servietă.

În mijloc stătea Amnity şi, în afară de ei doi, nu mai era nimeni în lift. Ea făcu ochii mari cînd îl văzu pe Tander furişîndu-se în spaţiul restrîns al ascensorului.

– Parter? întrebă cu amabilitate *Costumul cu vestă.*

– Da, răspunse Tander. Mersi.

Apoi o apucă pe Amnity de umeri şi îi zise:

– Nu poţi să pleci aşa. Sînt atîtea lucruri pe care trebuie, pe care simt nevoia să ţi le spun.

Ea aruncă o privire către *Costumul cu vestă,* şi roşii stînjenită cînd bărbatul se întoarse să-i vadă

mai bine. Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare încet.

– Tander, replică Amnity, nu e nici locul, nici timpul potrivit să...

– Ba da, este. Eşti aici, sînt aici şi numai asta contează. Tu şi cu mine.

– Dar... zise ea şi se uită la *Costumul cu vestă.*

– A, nu vă jenaţi de mine, vorbi acesta şi zîmbi. Eu sînt pe post de liftier. C.W. Henderson-avocat.

– Încîntat de cunoştinţă, îi răspunse Tander cu ochii prioniţi pe Amnity şi apoi se adresă acesteia. Am ascultat tot ce mi-ai povestit. Acum am şi eu dreptul să vorbesc. Şi sînt chitit s-o fac, chiar dacă ar fi să te urmăresc pînă în Virginia.

– Tander, te rog, nu mai avem ce discuta. Ne-am spus tot.

– Ne-am spus pe dracu'! o contrazise el şi o zgîlţîi uşor. Cer timp egal pentru replică. Aşa se procedează în America, asta.... se uită peste umăr la C. W. Henderson, apoi continuă... asta înseamnă dreptate în cel mai bun sens al cuvîntului.

– Exact! punctă C.W. Apăsă butonul de oprit de pe panou şi ascensorul îşi curmă cu o smucitură, coborîrea.

– Ce faceţi? sări Amnity, cu vocea puţin piţigăiată. Porniţi imediat liftul!

C.W. Henderson îşi drese glasul, îşi aranjă nodul de la cravată şi luă o mină foarte serioasă. Cu toate acestea, nu-şi putu ascunde un licăr de veselie în ochii albaştri.

– Şi acum, să vedem, începu el. Să înţeleg că partea A, îi vom spune de-acum încolo reclamant, şi-a expus cazul în întregime?

Tander îşi luă mîinile de pe umerii femeii, şi le încrucişă pe piept şi răspunse.

– Corect.

– S-a marcat, zise C. W. Deci, partea B, care de-acum încolo se va numi inculpat, trebuie, după procedura juridică a S.U.A. să aibă dreptul la tot atîta timp ca şi cealaltă parte, pentru a respinge acuzaţia.

– Auzi? Ascultă! făcu Tander.

Amnity îşi dădu ochii peste cap.

– Asta-i obrăznicie!

– Nu, o contrazise Tander, uitîndu-se drept în ochii ei. Asta e dragoste. Dragostea mea pentru tine, a ta pentru mine. Curcubeul pe care mi l-ai oferit e minunat, Amnity, dar nu înseamnă nimic fără tine. Nu-mi poate îndeplini dorinţele dacă nu

eşti lîngă mine.

– Tander, îl întrerupse ea şi se înroşi şi mai tare. Vrei să taci?

– Nu. Te iubesc, Amnity! Cînd eram pe iaht, în mijlocul... Dar să lăsăm asta. Niciodată n-am ştiut exact unde mă aflu. Oricum, după ce-am fost mai întîi turbat de mînie, apoi cum nu se poate mai deprimat, mi-am revenit şi am început să meditez profund şi...

– Inculpatul bate cîmpii ca un idiot, îl întrerupse C.W. Curtea insistă să treceţi la subiect.

– Poate să bată cîmpii, dacă vrea, interveni Amnity. Îndrăgostiţii o iau întotdeauna pe pustii pentru că nu mai au habar pe ce lume trăiesc.

– Se adimite, aprobă avocatul şi îşi înghiţi un chicotit. Continuă.

Tander îşi puse iar mîinile pe umerii lui Amnity.

– Mă asculţi, da? În cele din urmă m-am străduit să înţeleg ce e dragostea... mă rog, nu dragostea în general, că nu mi-ar ajunge o viaţă s-o pricep. Mi-am concentrat atenţia asupra noastră. Ştiu unde am greşit, Amnity. Am descoperit.

– Dar...

Avocatul îşi drese glasul şi se uită chiorîş la ea.

– Scuze, spuse ea, n-o să mai întrerup in-

culpatul. Scutură din cap. E absurd!

– Nu, o corectă Tander, e important. Amnity, n-am mai iubit niciodată şi am luat-o pe un drum greşit. Cînd m-am gîndit la asta, mi-am dat seama că am interpretat dragostea într-un mod foarte egoist. Mi-am închipuit că, pentru a o proteja, a o pune în siguranţă să rămînă la fel de puternică, trebuie s-o înfăşor într-o gogoaşă de mătase, să nu las pe nimeni şi nimic din lumea de afară să pătrundă.

– Interesantă idee, rosti C. W. gînditor, dar imposibil de realizat.

– Nu vă supăraţi, interveni Amnity, inclupatul e cel care are cuvîntul.

– Da, sigur. Continuă.

– Unde rămăsesem?

– La gogoaşa de mătase, îl lămuri Amnity. Of, pentru numele lui Dumnezeu lăsaţi-mă să ies din liftul ăsta!

– Nu, nu! Nu încă, se împotrivi Tander. Uite ce e, admit că n-am fost sigur că te iubesc. Nu ştiam ce naiba fac şi am sfîrşit prin a face greşeli. Undeva, acolo unde mă aflam, indiferent unde ar fi fost acel acolo, mi-am dat seama că dragostea adevărată, ca a noastră, era mai mare şi mai pu-

ternică decît credeam.

– Eu, începu Amnity...

– Sst! o opri C.W.

– Am trecut prin al dracului de multe împreună. Iubirea noastră a trecut prin încercări foarte grele, dar a supravieţuit. Încă te mai iubesc şi tu la fel. Am dreptate? Mă iubeşti, nu-i aşa?

– Da.

Avocatul surîse.

– Vezi? Am rezolvat problema. Ştiu că nu am fost un refugiu pentru tine, o poliţă de asigurare. Ştiu, acum, că într-o dragoste ca a noastră nu e loc numai pentru noi doi. E atît de mare, că încap în ea şi alte lucruri şi alţi oameni. Dacă Andrew ar fi fost sincer cînd a spus că vrea să înceapă o altă viaţă, l-am fi ajutat împreună, fără ca iubirea noastră să scadă vreun pic.

– Vai, Tander...

– E loc şi pentru copiii noştri. Şi, Amnity? E loc şi pentru curcubee, milioane de curcubee şi dorinţele pe care o să ni le punem la apariţia fiecăruia dintre ele.

Ochii lui Amnity se umplură de lacrimi, însă, de data asta, erau lacrimi de bucurie.

– Te rog, iartă-mă că am fost atît de tîmpit şi

mi-a luat atît de mult să înţeleg ce înseamnă iubirea. Spune-mi că te măriţi cu mine, fii soţia mea, viaţa mea. O să ne luăm o casă în Virginia, ca să poţi păstra *Crazy Quilt.* O să avem iahtul de fiecare dată cînd o să vrem să schimbăm peisajul. O să-mi văd de investiţiile mele şi n-o să mai lucrez niciodată pentru Vince Santini. Te rog, Amnity, spune că vrei. Nu mă lăsa să-mi petrec restul zilelor în singurătate. Am nevoie de tine şi numai Dumnezeu ştie cît de mult te iubesc.

– Ah, Tander, da!

Se aruncă de gîtul lui şi îi zîmbi, iar dragostea îi lucea în ochi printre lacrimi.

– Cazul e încheiat, trîmbiţă C.W.

Amnity aproape că sări din braţele lui Tander.

– A, noapte bună, îngăimă ea, m-aţi speriat de moarte!

– Unde mergeţi, jos sau sus? întrebă C.W., plimbîndu-şi un deget pe deasupra butoanelor.

– Sus, răspunse Tander rînjind. Avem de luat un curcubeu foarte deosebit.

Avocatul apăsă unul din butoane, apoi Tander dădu mîna cu el şi i-o scutură zdravăn.

– Îţi mulţumesc de o mie de ori, C.W.

– Plăcerea a fost numai de partea mea. M-aţi

bine-dispus pentru toată ziua. E foarte reconfortant să fii martorul unui sfîrşit fericit, mai ales în meseria mea.

Uşile liftului se deschiseră la etajul unde se afla biroul lui Vince.

– Ce specialitate aveţi? întrebă Tander.

– Sînt avocat de divorţuri, eu însumi divorţat. Vă doresc numai fericire. Să aveţi o mulţime de copii şi să vi se împlinească tot milionul de dorinţe legate de curcubee.

Tander o luă pe Amnity pe după umeri şi o conduse afară din lift.

– Garantat, conchise el, făcînd către C.W. un semn cu degetul mare ridicat.

– La revedere, C.W.! şi îi aruncă un zîmbet peste umăr.

Uşile se închiseră şi liftul începu să coboare, luîndu-l cu el pe C.W. Henderson, pe a cărui faţă se citea un zîmbet, deşi puţin melancolic, totuşi plin de satisfacţie.

În biroul lui Santini, Tander o trase pe Amnity spre el, o strînse în braţe şi o sărută pînă cînd nici

unul dintre ei nu mai putu să respire. Îi străbătură valuri de dorinţă fierbinte, aşa că, încet, fără tragere de inimă, sfîrşiră sărutul acela pătimaş.

– Te iubesc, spuse Tander.

– Şi eu te iubesc. Amîndoi am făcut greşeli. Nici unul n-am avut dreptate.

– Dar acum, avem amîndoi dreptate. Foarte, foarte multă.

Pe neaşteptate o strînse iar în braţe.

– Cînd mă gîndesc că era cît pe ce să te pierd...

– Tander, nu, îl întrerupse cu blîndeţe. Aş putea spune acelaşi lucru, despre cum era gata-gata să te pierd, despre cît am fost de singură, pustie şi rece. Dar toate astea au trecut. E timpul să privim spre viitor.

– Adevărat, foarte adevărat. Făcu o pauză. Amnity, te-ai liniştit în privinţa lui Andrew? Îi sînt recunoscător lui Vince că a avut grijă de tine. Ştiu, eu trebuia să fiu acela. Dar, legat de fratele tău, cum te simţi?

Ea oftă.

– Mă descurc. Nu pot să dau dintr-o baghetă magică şi să-l transform în ceva ce nu e şi n-o să fie niciodată. E dureros, dar, cu timpul, trece.

– Dacă vreodată o să vrei să discutăm despre asta, o să-ţi stau la dispoziţie.

Apoi, cu zîmbetul pe buze:

– Mare figură, acest C.W. Henderson, nu-i aşa? O să le spunem copiilor şi nepoţilor noştri memorabila poveste din lift. Da, mi-a plăcut tare mult de C.W. la zi, tocmai mi-a venit o idee, e măritată încîntătoarea ta prietenă şi avocată, Beth Wilson?

– Nu, s-a căsătorit de foarte tînără şi totul a fost un dezastru care s-a încheiat cu un divorţ. De atunci nu se preocupă decît de cariera ei.

Se dădu un pas înapoi şi îşi puse mîinile în şolduri, apoi zise izbucnind în rîs.

– Tander Ellis, ai de gînd să faci pe peţitorul între Beth şi C.W.?

– Hai, i-am rămas dator lui Cupidon. A apărut exact cînd meritam mai puţin. Gîndeşte-te, Amnity, Beth şi C.W. au foarte multe în comun; amîndoi sînt foarte simpatici, au...

– Locuiesc unul pe coasta Pacificului, celălalt la Atlantic.

– Un amănunt neînsemnat, zise el făcînd un gest degajat cu mîna.

Ea îi strecură mîinile pe după mijloc şi îi surîse.

– Te iubesc, nebunule. Ai fost, probabil, un vîntură-ţară uşuratic, într-o gaşcă de tineri bogaţi, fără altă grijă decît de a căuta distracţie dintr-o staţiune în alta, gonind de colo-colo pe banda de viteză a autostrăzilor, sau plecat pe cine ştie unde cu iahtul, în călătorii de plăcere. Şi acum? Eşti pe punctul de a te însura, vorbeşti de copii, de împrumut pentru casă şi, colac peste pupăză, te înscrii în slujba lui Cupidon.

– Poţi să bagi mîna-n foc pentru asta, amice! O dată ce ai trecut de episodul dur al acestui scenariu de dragoste, vine marea artă, cel mai frumos spectacol din cîte există. Eu, Tander Ellis, ador să fiu îndrăgostit... de tine.

– Iar eu mă bucur că a fost să fie aşa.

– Ce-ai zice să plecăm de-aici, să megem undeva pentru o cină romantică, în doi, apoi...

– Apoi?

– O să te las să-mi devorezi trupul.

– S-a făcut!

– Hei, uşurel! Trebuie să-mi iau pînza.

Traversă camera, luă curcubeul şi o înfăşură la loc în hîrtia satinată.

– E foarte frumos. Poate o să-l termin şi eu pe-al meu şi o să le atîrnăm unul lîngă celălalt pe

perete în noua noastră casă. Pînă una-alta hai să mergem, Amnity, tocmai mi-am adus aminte că iahtul e undeva în larg, împreună cu echipajul şi se îndreaptă încoace în huruit de motoare. Ntţ, ntţ, cred că trebuie să caut o cameră la hotel pentru noaptea asta.

– Nici să nu te gîndeşti, Ellis. Am închiriat o cameră nemaipomenită, care mi-a părut tare goală fără tine.

– O alternativă care îmi convine prea mult, ca să mai schimb ceva, iubirea mea.

– Perfect. Ştii, Tander, un milion de curcubee ne aşteaptă în viitor, dar nu cred că ne vom pune vreo dorinţă.

Tander se uită întrebător la ea.

– De ce?

Ea îi puse o mînă pe obraz, îi zîmbi, în timp ce iubirea lucea din adîncimile cenuşii ale ochilor ei.

– Pentru că mi s-a împlinit cea mai mare dorinţă dintre toate: Tander Ellis mă iubeşte.

SFÎRŞIT

Loveswept

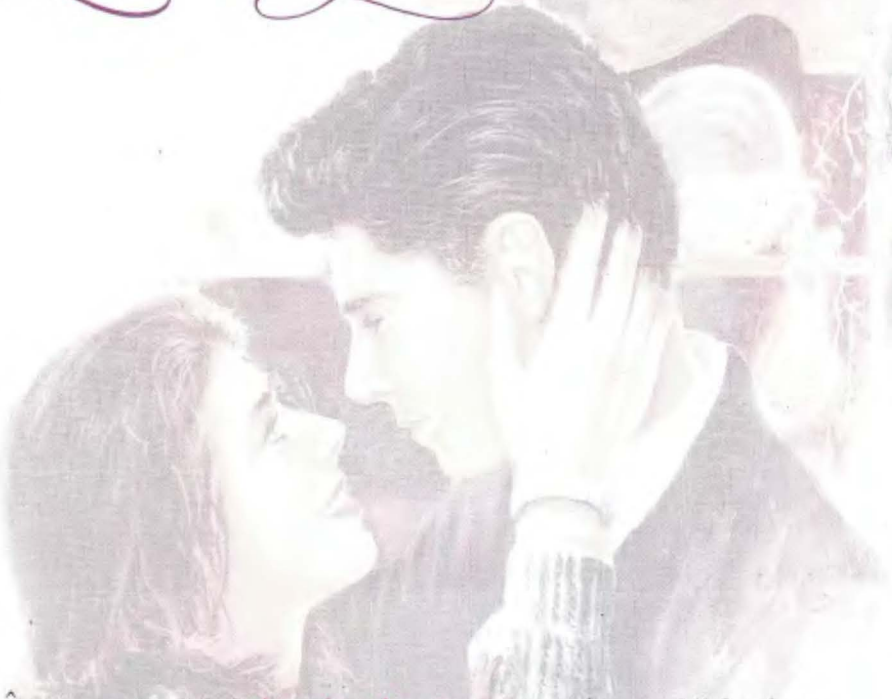

Joan Elliott Pickart * Șoapte de dorință

În magazinul lui Amnity Ames nu prea intrau bărbați, cu atît mai puțin exemplare ca Tander Ellis, de o frumusețe ce îți tăia respirația. Tander îi spusese că s-a hotărît să încerce lucrul de mînă ca pe o posibilă terapie pînă cînd i se va vindeca operația de la genunchi; însă ea n-avea de unde să știe că el o bănuia implicată în contrabanda cu diamante furate - așa cum nici el nu-și imaginase pînă atunci că o să cedeze definitiv în fața celor mai fermecători ochi pe care îi văzuse vreodată. După ce suferise îngrozitor de pe urma celor la care ținuse cel mai mult, Amnity își înălțase o fortăreață în jurul inimii; însă bărbatul acela, pe care-l aștepta de-o viață, își croise drum către sufletul ei și părea că nimic nu-i putea sta în cale. Tander o făcea să aibă încredere în ziua de mîine, să alunge umbrele care-i despărțeau; dar va putea el oare s-o convingă că, după furtuna prin care trecuseră, urma să apară curcubeul?

Lei 2157+43TL = 2200

Loveswept

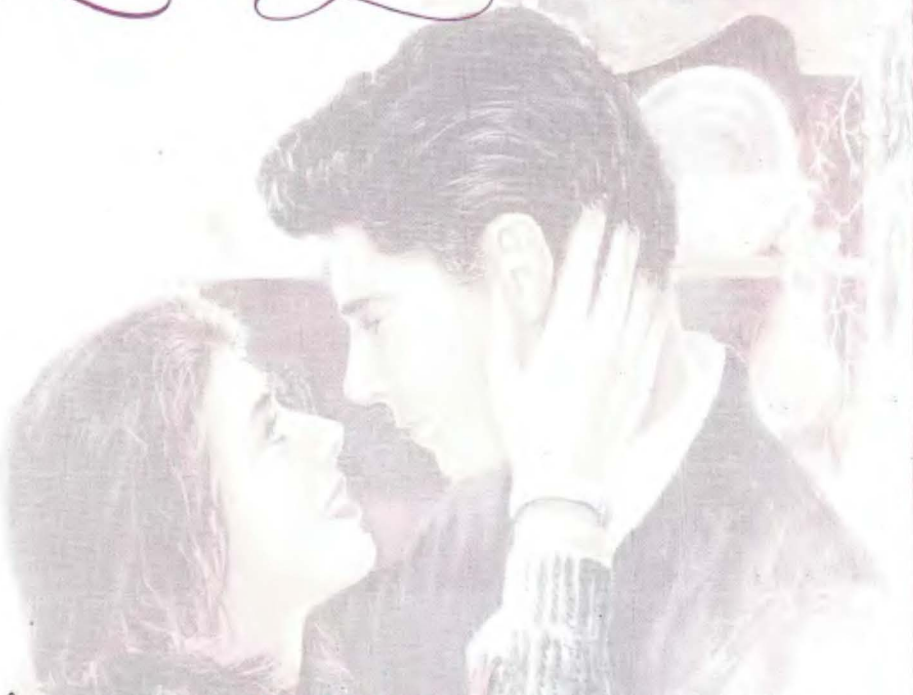

În magazinul lui Amnity Ames nu prea intrau bărbați, cu atît mai puțin exemplare ca Tander Ellis, de o frumusețe ce îți tăia respirația. Tander îi spusese că s-a hotărît să încerce lucrul de mînă ca pe o posibilă terapie pînă cînd i se va vindeca operația de la genunchi; însă ea n-avea de unde să știe că el o bănuia implicată în contrabanda cu diamante furate - așa cum nici el nu-și imaginase pînă atunci că o să cedeze definitiv în fața celor mai fermecători ochi pe care îi văzuse vreodată. După ce suferise îngrozitor de pe urma celor la care ținuse cel mai mult, Amnity își înălțase o fortăreață în jurul inimii; însă bărbatul acela, pe care-l aștepta de-o viață, își croise drum către sufletul ei și părea că nimic nu-i putea sta în cale. Tander o făcea să aibă încredere în ziua de mîine, să alunge umbrele care-i despărțeau; dar va putea el oare s-o convingă că, după furtuna prin care trecuseră, urma să apară curcubeul?

Lei 2157+43TL = 2200

Joan Elliott Pickart * Șoapte de dorință

Joan Elliott Pickart

Șoapte de dorință